

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

182. pusgada
Vispārējā
konference

2012. gada 6. — 7. oktobris

Izdevusi
Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca
Soltleiksitija, Jūtas štats

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.
Visas tiesības aizsargātas

Angļu val. teksta apstiprinājums: 12/11
Tulkojuma apstiprinājums: 12/11
182nd Semiannual General Conference
tulkojums. Latvian
PD50045288 153

Saturs

SESTDIENAS RĪTA SESIJA

Laipni lūgti konferencē 	1
Vai jūs varat to izjust tagad? 	4
Es to zinu. Es tā dzīvoju. Man tas ļoti patīk. 	12
Neizsakāmā dāvana no Dieva 	17
„Es dzīvoju, un jums būs dzīvot” 	23
Pajautājiet misionāriem! Viņi var jums palīdzēt! 	29
Par nožēlu un aņņemšanos 	35

SESTDIENAS PĒCPUSDIENAS SESIJA

Baznīcas amatpersonu atbalstīšana 	43
Kļūt par krietniem vecākiem 	45
Dedzīgi nodoties labai lietai 	51
„Nāciet pie Manis, ak jūs, Israēla nams” 	57
Ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu? 	61
Tempļa standarts 	66
Jūsu ticības pārbaudījums 	71
Sargājiet bērnus 	78

PRIESTERĪBAS SESIJA

Brāļi, mums ir darāms darbs 	86
Esiet drošsirdīgi, spēcīgi un darbīgi 	94
Piesargieties! 	99
Priesterības prieks 	105
Palīdziet viņiem izvirzīt augstus mērķus 	112

Redzēt citus viņu potenciāla gaismā |120

SVĒTDIENAS RĪTA SESIJA

Kur ir tā telts? |128

Izpirkšana |135

Vispirms esiet vērīgi un tad kalpoiet! |141

Mācoties ar mūsu sirdīm |146

Pirmais un augstākais bauslis |150

Apdomāsim svētības |156

SVĒTDIENAS PĒCPUSDIENAS SESIJA

Būt Kristum līdzīgākam kristietim |163

Mīrušo pestīšanas prieks |168

Pa solim tuvāk Glābējam |174

Ar ticību viss tiek piepildīts |180

Kļūstot par patiesu mācekli |185

Svētā Vakarēdiena svētības |189

Pievērsti Tam Kungam |194

Dievs lai ir ar jums, līdz mēs atkal tiksimies |201

VISPĀRĒJĀ PALĪDZĪBAS BIEDRĪBAS SANĀKSME

Vai ticība Jēzus Kristus Izpirkšanai ir ierakstīta mūsu sirdīs? |204

Būsim nomodā par saviem pienākumiem! |212

Tas Kungs nav jūs aizmirsis |218

Palīdzības sniedzējs |223

Laipni lūgti konferencē

Prezidents Tomass S. Monsons

Kaut mēs uzmanīgi klausītos vēstījumos, . . . kaut mēs sajustu Tā Kunga Garu un iegūtu zināšanas, kuras Viņš vēlas mums sniegt.

Cik vien tālu varu saredzēt, katra vieta ir aizņemta — izņemot dažas vietas aizmugurē. Tur ir iespējas pilnveidei. Tas ir laipni pret tiem, kuri, iespējams, nedaudz kavējas satiksmes dēļ un ierodoties varēs atrast vietu.

Šī ir lieliska diena — konferences diena. Mēs dzirdējām kori skaisti dziedam brīnišķīgu dziesmu. Katru reizi, kad es dzirdu kori vai ērģeles, vai klavieres, es domāju par savu māti, kura teica: „Man ļoti patīk īpašā cieņa, kas tev tiek izrādīta, visi grādi, kurus tu esi ieguvis, un viss darbs, ko tu esi paveicis. Vienīgi man žēl, ka tu pārtrauci spēlēt klavieres.” Paldies, māt. Kaut es to būtu darījis.

Cik jauki tas ir, mani brāļi un māsas, sveicināt jūs Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas 182. pusgada Vispārējā konferencē!

Kopš mēs tikāmies pirms sešiem mēnešiem, tika iesvētīti trīs jauni tempļi, un viens templis tika iesvētīts no jauna. Maijā man bija tas gods iesvētīt skaisto Kanzassitijas Misūri Templi un attiecīgi apmeklēt arī kultūras pasākumu. Par šo pasākumu es sīkāk pastāstīšu savā runā rīt no rīta.

Jūnijā prezidents Dīters F. Uhtdorfs iesvētīja ilgi gaidīto templi Manausā, Brazīlijā, un septembra sākumā prezidents Henrijs B. Airings no jauna iesvētīja nesen kā atjaunoto templi Buenosairesā, Argentīnā — templi, ko man bija tas gods iesvētīt

pirms 27 gadiem. Tikai pirms divām nedēļām prezidents Boids K. Pekers iesvētīja skaisto Brigamsitijas Templi — pilsētā, kur viņš piedzima un uzauga.

Kā es esmu norādījis iepriekš, neviena Baznīcas būvēta celtnē nav nozīmīgāka par templi, un mēs esam priecīgi, ka mums ir 139 darbojošies templi visā pasaulē un vēl 27, par kuru būvniecību ir paziņots vai kas tiek būvēti. Mēs esam pateicīgi par šīm svētajām celtnēm un svētībām, ko tās sniedz mūsu dzīvē.

Šorīt es ar prieku paziņoju par vēl divu tempļu celtniecību, kas tuvākajos mēnešos un gados tiks uzcelti šādās vietās: Taksonā, Arizonā, un Arekvipā, Peru. Sīkāka informācija par šiem templiem tiks paziņota vēlāk, kad tiks saņemtas nepieciešamās atļaujas un apstiprinājumi.

Brāļi un māsas, es tagad pievērsšos citai tēmai — proti, misionāru kalpošanai.

Kādu laiku Augstākais Prezidijs un Divpadsmit apustuļu kvorums ir ļāvuši jauniem vīriešiem no noteiktām valstīm kalpot 18 gadu vecumā, kad viņi ir cienīgi, spējīgi, ir pabeiguši vidusskolu un ir izrādījuši patiesu vēlmi kalpot. Šī nostādne attiecās uz konkrētām valstīm un ir ļāvusi tūkstošiem jaunu vīriešu cienpilni kalpot misijā un arī izpildīt obligātā militārā dienesta prasības, kā arī izmantot izglītošanās iespējas.

Mums ir bijusi pozitīva pieredze ar šiem 18-gadīgajiem misionāriem. Viņu misiju prezidenti ziņo, ka viņi ir paklausīgi, uzticīgi, nobrieduši un kalpo tikpat kompetenti kā vecākie misionāri tajās pašās misijās. Viņu uzticīgums, paklausība un briedums ir raisījis mūsos vēlmi sniegt šo pašu agrākas misionāru kalpošanas iespēju *visiem* jaunajiem vīriešiem, neņemot vērā, no kuras valsts viņi nāk.

Es ar prieku paziņoju, ka visiem cienīgiem un spējīgiem jauniem vīriešiem, kuri ir pabeiguši vidusskolu vai līdzvērtīgu skolu, neņemot vērā viņu dzīvesvietu, būs iespēja, tiekot rekomendētiem, sākt misionāru kalpošanu 18, nevis 19 gadu vecumā, un šī iespēja stājas spēkā nekavējoties. Es nesaku, ka visiem jauniem vīriešiem vajadzētu kalpot vai ka viņi kalpos šajā vecumā. Drīzāk, ņemot vērā individuālos apstākļus, kā arī priesterības vadītāju lēmumu, šāda iespēja tagad ir pieejama.

Lūgšanā apdomājot vecumu, kurā jauni vīrieši varētu sākt misionāru kalpošanu, mēs arī esam apsvēruši vecumu, kurā varētu kalpot jaunas sievietes. Šodien es ar prieku paziņoju, ka spējīgas, cienīgas jaunas sievietes, kurām ir vēlme kalpot, var tikt rekomendētas misionāru kalpošanai no 19, nevis no 21 gada vecuma.

Mēs apstiprinām, ka misionāru darbs ir priesterības pienākums, un mēs mudinām visus jaunus vīriešus, kuri ir cienīgi un fiziski un mentāli spējīgi, pieņemt aicinājumu kalpot. Daudzas jaunas sievietes arī kalpo, taču viņām nav tāds pats pienākums kalpot, kāds ir jauniem vīriešiem. Tomēr mēs Baznīcas jaunajām māsām apliecinām, ka viņas kā misionāres sniedz vērtīgu ieguldījumu, un mēs ar prieku pieņemam viņu kalpošanu.

Mums aizvien ir nepieciešams vairāk senioru pāru. Ja jūsu apstākļi atļauj, ja jums ir tiesības doties pensijā un ja jūsu veselība atļauj, es jūs mudinu pieteikties pilnlaika misionāru kalpošanai. Gan vīrs, gan sieva gūs lielāku prieku, kopā kalpojot mūsu Tēva bērniem.

Tagad, mani brāļi un māsas, kaut mēs uzmanīgi klausītos vēstījumos, kas tiks sniegti nākamo divu dienu laikā, kaut mēs sajustu Tā Kunga Garu un iegūtu zināšanas, kuras Viņš vēlas, lai mēs iegūtu. Lai šāda būtu mūsu pieredze — es lūdzu Jēzus Kristus Vārdā, amen.

Vai jūs varat to izjust tagad?

Elders Kventins L. Kuks

no Divpadsmit apustuļu kворuma

Daži Baznīcā uzskata, ka viņi nevar atbildēt uz Almas jautājumu ar pārlicinošu „jā”. Šobrīd viņi tā nejūtas.

Prezident Monson, mēs tevi mīlam, cienām un atbalstām! Šis vēsturiskais un ievērojamais paziņojums par misionāru kalpošanu ir iedvesmojošs. Es varu atcerēties patikamo satraukumu 1960. gadā, kad jauno vīriešu kalpošanas vecums tika no 20 gadiem samazināts uz 19. Es ierados Britu misijā, kā tikko aicināts divdesmitgadnieks. Pirmais 19-gadnieks mūsu misijā bija elders Džefrijs R. Holands, neiedomājams papildinājums. Viņam līdz 20 gadiem pietrūka daži mēneši. Tad gada laikā ieradās daudz vairāk 19-gadnieku. Viņi bija paklausīgi un uzticami misionāri, un darbs progresēja. Esmu pārlicināts, ka tagad tiks ievākta vēl lielāka „raža”, kad taisnīgi, apņēmīgi misionāri pildīs Glābēja pavēli — sludināt Viņa evaņģēliju.

Manuprāt, jaunieši jaunajā paaudzē ir labāk sagatavojušies, nekā jebkurā iepriekšējā paaudzē. Jūsu Svēto Rakstu zināšanas ir it sevišķi iespaidīgas. Tomēr, izaicinājumi, ar ko saskaras jūsu paaudze, gatavojoties kalpošanai, ir līdzīgi izaicinājumiem, ar kuriem saskaras visi Baznīcas locekļi. Mēs visi apzināmies, ka lielākās pasaules daļas kultūra neveicina taisnīgumu vai garīgu apņemšanos. Baznīcas vadītāji visos laikos cilvēkus ir brīdinājuši un mācījuši nožēlot grēkus. Mormona Grāmatā Alma jaunākais bija tik ļoti norūpējies par netaisnību un apņēmības trūkumu, ka viņš, būdams nefijiešu ļaužu vadītājs, atkāpās no augstākā soģa amata un veltīja visus savus pūliņus savam pravietiskajam aicinājumam.¹

Vienā no zīmīgākajiem Svēto Rakstu pantiem Alma vaicā: „Ja jūs esat piedzīvojuši pārmaiņu sirdī un ja jūs esat jutuši vēlēšanos dziedāt dziesmu par mīlestību, kas pestī, es gribu vaicāt, vai jūs varat izjust to tagad?”²

Vietējie vadītāji visā pasaulē apgalvo, ka, visumā ņemot, Baznīcas locekļi, īpaši mūsu jaunieši, nekad nav bijuši stiprāki. Taču gandrīz vienmēr viņus uztrauc divas lietas: pirmā — izaicinājums, ko rada netaisnības pieaugšana pasaulē, un otrā — dažu Baznīcas locekļu apātija un apņēšanās trūkums. Vadītāji vēlas saņemt padomu par to, kā palīdzēt Baznīcas locekļiem sekot Pestītājam un panākt dziļu un ilgstošu pievēršanos.

Šis jautājums — „Vai jūs varat to izjust tagad?” — izskan cauri gadsimtiem. Domājot par visu, ko esam saņēmuši šajā laika posmā, ieskaitot Jēzus Kristus evaņģēlija pilnības atjaunošanu, daudzo gara dāvanu plūdumu un neapstrīdamās debesu svētības, Almas izaicinājums nekad nav bijis svarīgāks.

Drīz pēc tam, kad Ezra Tafts Bensons tika aicināts būt par apustuli 1943. gadā, prezidents Džordžs Alberts Smits³ deva padomu: „Tava misija [ir] . . . brīdināt cilvēkus . . . tik laipni, cik vien iespējams, ka grēku nožēlošana būs vienīgais universāllīdzeklis pret šīs pasaules nedienām”.⁴ Kad tas tika paziņots, mēs bijām Otrā pasaules kara konflikta vidū.

Morāles normas mūsdienās ir krasi pasliktinājušās. Kāds ievērojams rakstnieks nesēns teica: „Visi zina, ka kultūra ir kaitīga, un neviens nedomā, ka tas varētu mainīties”.⁵ Nepārtrauktais vardarbības un netikumības attēlojums mūzikā, izklaides jomā, mākslā un citos medijos mūsu ikdienas kultūrā ir kas nepieredzēts. Šo parādību spilgti aprakstīja kāds ļoti cienījams baptistu teologs, sakot: „Visas cilvēces garīgā imūnsistēma ir ievainota.”⁶

Nav nekāds brīnums, ka daži Baznīcā uzskata, ka viņi nevar atbildēt uz Almas jautājumu ar pārliecinošu „jā”. Šobrīd viņi tā nejūtas. Viņi sajūt garīgu izsalkumu. Citi ir dusmīgi, ievainoti vai vīlušies. Ja šie apraksti raksturo jūs,⁷ tad ir svarīgi izvērtēt, kāpēc jūs nevarat to sajūst tagad.

Daudzi no tiem, kuri izjūt garīgu tukšumu un kam pietrūkst apņēšanās, ne vienmēr ir tie, kas ir vainīgi lielos grēkos, tomēr viņi ir izdarījuši nepareizas izvēles. Daži pavirši izturas pret

noslēgtajām svētajām derībām. Citi lielāko sava laika daļu velta mazsvarīgām aktivitātēm. Daži atļauj spraigai kultūras vai politiskai ideoloģijai vājināt viņu lojalitāti Jēzus Kristus evaņģēlijam. Citi ir pārlieku aizrāvušies ar tādu interneta materiālu pētīšanu, kas vairo, pārspilē un dažkārt izgudro agrīno Baznīcas vadītāju nepilnības. Tad viņi izdara nepareizus secinājumus, kas var ietekmēt viņu liecību. Katrs, kurš ir izdarījis šādas izvēles, var nožēlot grēkus un garīgi atjaunoties.

Svēto Rakstu studēšana ir būtiska, lai spētu garīgi bagātināties.⁸ Dieva vārds iedvesmo apņēmībai un ir kā dziedinošs balzams ievainotām jūtām, dusmām vai sarūgtinājumam.⁹ Kad mūsu apņēmība kāda iemesla dēļ ir mazinājusies, grēku nožēlošana ir daļa no risinājuma.¹⁰ Apņēmība un grēku nožēlošana ir cieši saistītas.

K. S. Lūiss, centīgais un pragmatiskais kristiešu rakstnieks, trāpīgi iezīmēja lietas būtību. Viņš apgalvoja, ka kristietība mudina cilvēkus nožēlot grēkus un apsola tiem piedošanu, bet, kamēr cilvēki paši nesajūt un nezina, ka tiem piedošana ir nepieciešama, kristietība tos neuzrunā. Viņš teica: „Kad jūs zināt, ka esat slims, jūs klausīsiet ārstu.”¹¹

Pravietis Džozefs Smits norādīja uz to, ka pirms kristībām jūs varat ieņemt neitrālu pozīciju starp labo un ļauno. Bet, „kad jūs pievienojāties šai Baznīcai, jūs apņēmāties kalpot Dievam. Tā darot, jūs pametāt neitrālo pozīciju, un jūs vairs nevarat tajā atgriezties”. Viņš mums deva padomu nekad neatstāt Meistaru.¹²

Alma uzsver, ka caur Jēzus Kristus Izpirkšanu „žēlastības rokas ir izstieptas pretim” visiem tiem, kuri nožēlo grēkus.¹³ Tad Alma uzdod tiešus un svarīgus jautājumus: „Vai mēs esam gatavi satikt Dievu? Vai mēs turam sevi nevainojamus?” Mums visiem vajadzētu apdomāt šos jautājumus. Paša Almas pieredze, nespējot sekot savam uzticīgajam tēvam un tad nonākot pie skaidras atziņas par to, cik ļoti viņam ir nepieciešama piedošana un ko tas nozīmē — dziedāt dziesmu par mīlestību, kas pestī, — ir spēcīga un brīnīšķa.

Lai arī viss, kas mazina apņemšanos, ir uzmanības vērts, divi būtiski izaicinājumi ir gan plaši izplatīti, gan arī nozīmīgi. Pirmais ir nelaiplnība, vardarbība un mājnieku ļaunprātīga

izmantošana. Otrs — seksuālā netikumība un nešķīstas domas. Šie abi izaicinājumi bieži ir iemesls apņemšanās trūkumam.

Tas, kā mēs izturamies pret saviem tuvākajiem, ir ļoti svarīgi. Vardarbība, ļaunprātīga izmantošana, pieklājības trūkums un necieņa mājās nav pieļaujama — nav pieļaujama pieaugušajiem un nav pieļaujama jaunajai paaudzei. Mans tēvs nebija aktīvs Baznīcā, taču bija brīnišķīgs piemērs, it īpaši attiecībā uz to, kā viņš izturējās pret manu māti. Viņš mēdza teikt: „Vīriem būs jāatskaitās Dieva priekšā par katru asaru, ko viņu sievas izlej viņu dēļ.” Šis koncepts ir uzsvērts “Ģimene — Vēstījums pasaulei”. Tajā ir teikts: „[Tie, kas] slikti izturas pret dzīvesbiedru vai bērnu, . . . kādu dienu būs atbildīgi Dieva priekšā”.¹⁴ Vienalga, kādā kultūrā mēs esam uzauguši, un vienalga, vai vecāki nodarīja mums pāri vai nē, mēs nedrīkstam fiziski, emocionāli vai verbāli nodarīt pāri nevienam citam.¹⁵

Nepieciešamība pēc pieklājības sabiedrībā nekad nav bijusi vēl svarīgāka. Pieklājības un laipnības pamats tiek ielikts mājās. Nav pārsteigums, ka cilvēku attieksme ir pasliktinājusies proporcionāli izjukušo ģimeņu skaitam. Ģimene ir pamats mīlestībai un garīguma uzturēšanai. Ģimene veicina vides veidošanos, kurā var zelt reliģisko mācību ievērošana. Patiešām var teikt, ka „tur, kur skaistums visapkārt, mīla iemājo”.¹⁶

Seksuālā netikumība un nešķīstas domas pārkāpj standartu, ko iedibināja Glābējs.¹⁷ Šis atklāšanas sākumā mūs brīdināja, ka seksuālā netikumība, iespējams, būs vislielākais izaicinājums.¹⁸ Šāda rīcība, ja tā netiks nožēlota, būs par iemeslu garīgam izsīkumam un apņemības zaudēšanai. Filmas, televīzija un internets bieži pārraida degradējošus vēstījumus un attēlus. Prezidents Dīters F. Uhtdorfs un es nesen bijām kādā Amazones džungļu ciematā un redzējām satelīta šķīvjus pat uz dažām mazām, pieticīgām būdiņām. Mēs priecājāmies par brīnišķīgo informāciju, kas ir pieejama šajā attāļajā vietā. Tanī pašā laikā mēs apzinājāmies, ka praktiski nav tādas vietas uz pasaules, kura nevarētu tikt ietekmēta ar piedauzīgiem, netikumīgiem un iekāri rosinošiem attēliem. Šis ir viens no iemesliem, kāpēc pornogrāfija mūsdienās ir kļuvusi par tik nopietnu problēmu.

Nesen man bija pamācoša saruna ar 15 gadus vecu Ārona priesterības nesēju. Viņš palīdzēja man saprast, cik vienkārši

jauniem cilvēkiem ir mūsdienu interneta laikmetā gandrīz netīši saskarties ar nešķīstiem un pat pornogrāfiskiem attēliem. Viņš norādīja uz to, ka sabiedrībā kopumā kaut kādā mērā tiek atzīts, ka lielāko daļu principu, kas tiek mācīti Baznīcā, pārkāpšana var izraisīt postošas sekas cilvēka veselībai un labklājībai. Viņš minēja to, ka jauni cilvēki smēķē cigaretes, lieto narkotikas un alkoholu. Taču viņš atzīmēja, ka no sabiedrības kopumā nav nekādu skaļu iebildumu vai pat nozīmīga brīdinājuma par pornogrāfiju vai netikumību.

Mani dārgie brāļi un māsas, šī jaunā cilvēka spriedumi ir pareizi. Kāda ir atbilde? Pravieši un apustuļi gadiem ir mācījuši, cik svarīga ir reliģijas ievērošana mājās.¹⁹

Vecāki, mēs vairs nedzīvojam laikā, kad regulāra, aktīva līdzdalība Baznīcas sanāksmēs un programmās, lai arī tas ir svarīgi, var aizstāt jūsu svēto atbildību mācīt saviem bērniem dzīvot morāli tīru, taisnīgu dzīvi un staigāt cienīgi Tā Kunga priekšā. Ņemot vērā Prezidenta Monsona šī rīta paziņojumu, ir būtiski, lai tas tiktu uzticīgi paveikts mājās, kas kalpo par patvērumu, kur valda laipnība, piedošana, patiesība un taisnība. Vecākiem ir jābūt drosmei un ir jāspēj pārraudzīt vai izvērtēt pieejas lietderīgumu internetam, televīzijai un mūzikai. Vecākiem ir jābūt drosmei, lai pateiktu „nē”, aizstāvētu patiesību un sniegtu spēcīgu liecību. Jūsu bērniem ir jāzina, ka jūs ticat Jēzum, mīlat savu Debesu Tēvu un atbalstāt Baznīcas vadītājus. Garīgam briedumam ir jātiek veicinātam mājās. Es ceru, ka neviens neatstās šo konferenci bez sapratnes par to, ka jautājumi, kas saistīti ar morāles normām, ir jāpārrunā mājās. Bīskapiem un priesterības un biedrību vadītājiem ir jāatbalsta ģimenes un jāpārlicinās, ka garīgie principi tiek mācīti. Mājskolotājiem un apmeklējošām māsām vajadzētu palīdzēt, īpaši bērniem, kuriem ir tikai viens vecāks.

Manis minētais jaunais cilvēks sirsnīgi vaicāja, vai apustuļi zina, cik agri cilvēka dzīvē vajadzētu sākt mācīt un aizsargāt pret pornogrāfiju un nešķīstām domām. Viņš stingri uzsvēra, ka dažviet nav par agru mācīt pat šo jauniešus, kuri vēl nav pabeiguši Sākumskolu.

Jaunieši, kuri agrā vecumā ir saskārušies ar netikumīgiem attēliem, baidās, ka tas viņiem jau ir liedzis iespēju kalpot misijā

un slēgt svētas derības. Tādēļ viņu ticība sāk ievērojami svārstīties. Jaunieši, es vēlos jums apliecināt, kā Alma mācīja, ka caur nožēlošanu jūs varat būt cienīgi saņemt visas debesu svētības.²⁰ Tieši tāds ir Glābēja Izpiršanas nolūks. Lūdzu, runājiet ar saviem vecākiem vai uzticības personu un apspriedieties ar savu bīskapu.

Runājot par tikumisku uzvedību, daži pieaugušie domā, ka, iespējams, kāda svarīga humānās palīdzības projekta vai principa veikšana vai ievērošana atbrīvo no nepieciešamības sekot Glābēja mācībām. Viņi sev iegalvo, ka seksuāls pārkāpums „nav nekas liels . . . , [ja esmu] . . . laipns un žēlsirdīgs cilvēks”.²¹ Šādas iedomas ir visklajākie meli. Daži jaunieši man stāsta, ka mūsdienu sabiedrībā liela centība daudzās jomās netiek uzskatīta par atzīstamu, ieskaitot dzīvi, kas vadīta saskaņā ar taisnīguma principiem.²² Lūdzu, neiekrītiēt šādu maldīgu uzskatu lamatās.

Kristoties mēs apsolām uzņemties „[Jēzus] Kristus Vārdu, būdami ar *apņēmību* kalpot Viņam līdz galam”.²³ Šāda derība pieprasa drosmīgu rīcību, apņēmību un godīgumu, ja mēs vēlamies turpināt dziedāt dziesmu par pestīšanas mīlestību un palikt patiesi pievērsti.

Britu olimpietis, kurš sacentās Olimpiskajās spēlēs 1924. gadā Parīzē, Francijā, parādīja izcilu apņēmības piemēru, būdams stīps un nelokāms.

Ēriks Lidels bija Skotijā dzimuša un Ķīnā kalpojoša misionāra, izteikti reliģioza cilvēka, dēls. Viņš sanikvoja Britu Olimpiskās komitejas vadību, atsakoties, pat milzīga emocionālā spiediena apstākļos, skriet 100 metru priekšskrējienā, kurš notika svētdienā. Galu galā viņš guva uzvaru 400 metru skrējienā. Lidela piemērs, atsakoties skriet svētdienā, bija īpaši iedvesmojošs.

Viņam par godu veiktie apraksti un atmiņas saistās ar Jesajas iedvesmojošajiem vārdiem: „Bet, kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepieķūst, ka viņi iet un nenogurst”.²⁴

Lidela apbrīnojamā rīcība ļoti palīdzēja mūsu jaunākajam dēlam pieņemt lēmumu svētdienās nesportot un, kas ir daudz svarīgāk, nošķirt sevi no netaisnīgas un pasaulīgas rīcības. Viņš izmantoja šo Jesajas citātu skolas gadagrāmatas ierakstam. Ēriks

Lidels nodemonstrēja lielisku piemēru tam, kā ievērot principu ar noteiktību un apņēmību.

Mūsu jauniešiem sekojot prezidenta Monsona padomam un sagatavojoties kalpot misijā un mums visiem dzīvojot pēc Glābēja mācītajiem principiem un sagatavojoties satikt Dievu,²⁵ mēs uzvaram daudz svarīgākās sacīkstēs.²⁶ Svētais Gars būs kopā ar mums, lai sniegtu garīgu vadību. Katrs, kura dzīve nav sakārtota, atcerieties, ka nekad nav par vēlu padarīt Glābēja veikto Izpirkšanu par savas ticības un dzīves pamatu.²⁷

Runājot Jesajas vārdiem: „Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna”.²⁸

Es sirsnīgi lūdzu par to, lai katrs no mums darītu visu nepieciešamo, lai sajustu Garu *tagad*, lai mēs *varētu* dziedāt dziesmu par pestīšanas mīlestību ar visu savu sirdi. Es liecinu par Glābēja veiktās Izpirkšanas spēku. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Skat. Almas 4:15–19.
2. Almas 5:26.
3. Džordžs Alberts Smits bija Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidents. 1945. gada 21. maijā viņš kļuva par Baznīcas prezidentu. (Skat. *Deseret News 2012 Church Almanac* [2012], 98.)
4. Džordžs Alberts Smits, Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 184.
5. Pegija Nūnana, „The Dark Night Rises”, *Wall Street Journal*, 2012. gada 28.–29. jūlijs, A17.
6. Dr. R. Alberts Molers, juniors, prezidents, Dienvidu štatu baptistu teoloģijas seminārs, prezentācija reliģiju vadītājiem, Ņujorka, 2012. g. 5. sept.
7. Skat. 2. Nefija 2:27.
8. Skat. Jāņa 5:39; Amosa 8:11; skat. arī Džeimss E. Fausts, „A Personal Relationship with the Savior”, *Ensign*, 1976. g. nov., 58–59.
9. Skat. Almas 31:5.
10. Skat. Almas 36:23–26.
11. K. S. Lūiss, *Mere Christianity* (1952), 1. grāmata, 5. nodaļa, 31–32. Lūiss bija Oksforda Universitātes Angļu literatūras zinātniskās biedrības loceklis, un vēlāk viņš bija viduslaiku un renesanses angļu valodas profesors Kembridžas Universitātē.
12. Skat. *Baznīcas prezidentu mācības: Džožeifs Smits* (2010), 322; skat. arī Jāņa atkl. 3:15–16.
13. Almas 5:33.
14. Skat. „The Family: A Proclamation to the World”, *Liahona*, 2010. g. nov., 129.
15. Skat. Ričards G. Skots, „Removing Barriers to Happiness”, *Ensign*, 1998. g. maijs, 85–87. Dažu kultūru standartu ir pretrunā ar Pestītāja mācībām un var mūs novest no ceļa. Kad es biju Klusā okeāna dienvidos, es satiku kādu vīrieti, kurš jau gadiem bija pētījis Baznīcu. Viņš stāstīja, ka bija dziļi aizkustināts, kad kāds Baznīcas vadītājs mācīja priesterības sanāksmē, sakot: „Rokas, kuras jūs

- agrāk izmantojāt, lai sistu savus bērnus, ir jāizmanto, lai svētītu savus bērnus.” Viņš izgāja misionāru apmācību, tika kristīts, un ir bijis lielisks vadītājs.
16. „Mīla iemājo”, *Baznīcas dziesmas pieaugušiem un bērniem*, 44. lpp.
 17. Skat. Almas 39. nodaļa.
 18. Skat. Ezra Tafts Bensons, „Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 4.
 19. Prezidents Gordons B. Hinklijs iepazīstināja ar „Ģimenes — Vēstījums pasaulei” vispārējā Palīdzības biedrības sanāksmē 1995. gada septembrī. Prezidents Tomass S. Monsons prezidēja, kad tika mainīta pirmā nodaļa *Handbook 2: Administering the Church* (2010), „Ģimenes Baznīcā un Dieva iecerē”.
 20. Skat. Almas 13:27–30; 41:11–15.
 21. Ross Douthats, *Bad Religion: How We Became a Nation of Heretics* (2012), 238; skat. arī Almas 39:5.
 22. Neļaujiet kultūrai, kas ir pilna ar vardarbību un netikumību un kritizē tos, kuri dzīvo saskaņā ar Glābēja mācītajiem principiem, graut jūsu ticību. Dzejnieka Vordsvorta vārdiem: „Piepildiet [savu prātu] ar iedvesmojošām domām, kuras nedz ļaunas mēles, nedz pārsteidzīgi spriedumi, nedz savtīgu cilvēku vīpsnāšana . . . nespēs jēlkad uzveikt . . . vai traucēt [jūsu] iepriecinošai ticībai” („Lines Composed a Few Miles above Tintern Abbey”, *The Oxford Book of English Verse*, red. Christopher Ricks [1999], 346).
 23. Moronija 6:3; slīpraksts pievienots; skat. arī Mosijas 18:13.
 24. Jesajas 40:31; skat. Robert L. Backman, „Day of Delight”, *New Era*, 1993. g. jūn., 48–49.
 25. Skat. Almas 34:32.
 26. Skat. 1. korintiešiem 9:24–27.
 27. Skat. Helamana 5:12. Oliver's Vendels Homss deva padomu: „Manuprāt, nozīmīgi šajā pasaulē ir nevis tas, kur mēs šobrīd atrodamies, bet gan tas, kādā virzienā mēs dodamies. Lai sasniegtu debesu ostu, reizēm mums ir jākuģo pa vējam un reizēm — pret vēju, taču mums ir jākuģo, nevis jādreifē vai jānotauvojas ar enkuru” (*The Autocrat of the Breakfast-Table* [1858], 105).
 28. Jesajas 1:18.

Es to zinu. Es tā dzīvoju. Man tas ļoti patīk.

Anna M. Dība

Otrā padomniece Jauno sieviešu biedrības vispārējā prezidijā

Mēs esam mūsu Glābēja, Jēzus Kristus, sekotāji. Šāda pievēršanās un pārliecība rodas uzcītīgas un apzinātas piepūles rezultātā.

Mani *iedvesmo* Baznīcas locekļu taisnīgais piemērs, ieskaitot cēlo jaunatni. Jūs drosmīgi lūkojaties uz Glābēju. Jūs esiet ticīgi, paklausīgi un šķīsti. Svētības, ko jūs saņemat par savu labestību, atstāj ietekmi ne vien uz jūsu dzīvi, bet arī manu un neskaitāmu citu cilvēku dzīvi pamatīgos un bieži vien nezināmos veidos.

Pirms dažiem gadiem es vietējā pārtikas veikalā stāvēju rindā, lai iepirktos. Tieši pirms manis stāvēja aptuveni 15 gadus veca jauna sieviete. Viņa izskatījās pārliecināta un laimīga. Es ievēroju viņas T-kreklu un nespēju pretoties vēlmei uzsākt ar viņu sarunu. Es iesāku: „Tu esi no cita štata, vai ne?”

Viņa bija pārsteigta par manu jautājumu un atbildēja: „Jā. Es esmu no Kolorādo. Kā jūs to zinājat?”

Es paskaidroju: „Tava T-krekla dēļ.” Es izteicu savu precīzo pieņēmumu pēc izlasītajiem vārdiem uz viņas T-krekla — „Es esmu mormone. Un tu?”

Es turpināju: „Man tev ir jāsaka, ka mani *iedvesmo* tava pārliecība izcelties un valkāt kreklu ar tik drosmīgu paziņojumu. Es redzu, ka tu esi citāda, un es vēlētos, kaut katrai jaunai sievietei un katram Baznīcas loceklim varētu būt tāda pārliecība un uzticība kā tev.” Pēc iepirkšanās mēs pateicām ardievas un šķīrāmies.

Vairākas dienas un nedēļas pēc šīs nejaušās tikšanās es atklāju, ka esmu nopietni aizdomājusies par šo neplānoto

sastapšanos. Es brīnījos, kā šī jaunā meitene no Kolorādo nonāca pie tādas pārlicības par savu kā Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekles identitāti. Es nespēju atturēties no domām par to, kādu nozīmīgu frāzi pārnestā nozīmē es vēlētos uzdrukāt uz *sava* T-krekla, kas atspoguļotu manu ticību un licību. Savā prātā es apdomāju daudzus iespējamus izteicienus. Visbeidzot es nonācu pie lieliska apgalvojuma, ko es ar lepnumu valkātu: „Es esmu mormone. Es to zinu. Es tā dzīvoju. Man tas ļoti patīk.”

Šodien es vēlētos parunāt par šo savu drosmīgo, cerīgo apgalvojumu.

Pirmā apgalvojuma daļa ir pārlicināts paziņojums, kurā neizskan nekāda attaisnošanās: „Es esmu mormone.” Tāpat kā jaunā sieviete, kuru satiku pārtikas veikālā, nebaidījās darīt zināmu pasaulei, ka viņa bija Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekle, es ceru, arī mēs nekad nebaidīsimies un nevilcināsimies atzīt, ka esam mormoņi. Mums jābūt pārlicinātiem, tāpat kā apustulim Pāvilam, kad viņš paziņoja: „Jo es nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ: tas ir Dieva spēks, par pestīšanu ikvienam, kas tic”.¹ Kā Baznīcas locekļi, mēs esam mūsu Glābēja, Jēzus Kristus, sekotāji. Šāda pievēršanās un pārlicība rodas uzcītīgas un apzinātas piepūles rezultātā. Tā ir individuāla. Tas ir process mūža garumā.

Nākamā apgalvojuma daļa apstiprina — „Es to zinu”. Mūsdienu pasaulē ir milzums aktivitāšu, lietu un interešu, kas katru minūti cenšas iegūt mūsu uzmanību. Vai mums ir izturība, disciplinētība un apņēmība, neskatoties uz šiem daudzajiem traucēkļiem, turpināt koncentrēties uz vissvarīgāko? Vai mēs esam tikpat kompetenti evaņģēlija patiesībā, cik mūsu studijās, karjerā, hobbijos, sporta veidos vai īsziņu un tvitera ziņu rakstīšanā un sūtīšanā? Vai mēs aktīvi meklējam atbildes uz saviem jautājumiem, baudot Svētos Rakstus un praviešu mācības? Vai mēs meklējam Gara apstiprinājumus?

Būtisku zināšanu ieguve ir mūžīgs princips. Pravietis Džozefs Smits „mīlēja zināšanas, pateicoties spēkam, kas atklājas, tās taisnīgi pielietojot”.² Viņš teica: „Zināšanas ir nepieciešamas dzīvei un dievbijībai. . . . Uz klausiet, visi brāļi, šo diženo principu: zināšanas ir Dieva spēks glābšanai.”³

Visa patiesība un visas zināšanas ir svarīgas, bet, ņemot vērā pastāvīgos traucēkļus ikdienas dzīvē, mums īpaši vajadzētu pievērst uzmanību tam, lai mēs palielinātu savas evaņģēlija zināšanas, lai mēs varētu saprast, kā pielietot evaņģēlija principus savā dzīvē.⁴ Pieaugot mūsu zināšanām par evaņģēliju, mēs jutīsimies pārliecināti par savām liecībām un varēsim paziņot: „Es to zinu.”

Nākamais apgalvojums ir „Es tā dzīvoju”. Svētie Raksti māca, ka mums jābūt „vārda [darītājiem] un ne tikai [klausītājiem]”.⁵ Mēs dzīvojam pēc evaņģēlija un kļūstam „vārda darītāji”, stiprinot ticību, esot paklausīgi, mīlestībā kalpojot citiem un sekojot mūsu Glābēja piemēram. Mēs rīkojamies taisnīgi, „visos laikos un visās lietās, un visās vietās”⁶ darot, pēc mūsu zināšanām, pareizo, neskatoties uz to, vai kāds to redz vai nē.

Mūsu mirstīgajā stāvoklī neviens nav pilnīgs. Pat apzinīgi cenšoties dzīvot pēc evaņģēlija, mēs visi pieļausim kļūdas, un mēs visi grēkosim. Kādu gan mierinājumu sniedz zināšanas, ka caur Glābēja Izpirkšanas upuri mums var tikt piedots, un mēs varam atkal kļūt tīri! Patiesas grēku nožēlošanas un piedošanas process stiprina mūsu liecību un aņņemšanos paklausīt Tā Kunga baušļiem un dzīvot saskaņā ar evaņģēlija standartiem.

Domājot par frāzi „Es tā dzīvoju”, atminos kādu jaunu sievieti, vārdā Kerigena, kuru reiz satiku. Viņa rakstīja: „Es esmu bijusi Baznīcas locekle nedaudz vairāk kā gadu. . . . Kad es mācījos par Baznīcu, viena no liecībām par šīs Baznīcas patiesumu bija tāda, ka es jutu, ka beidzot esmu atradusi Baznīcu, kas māca būt pieticīgiem un ievērot standartus. Pati savām acīm esmu redzējusi, kas notiek, ja cilvēki neievēro baušļus un neizvēlas pareizo ceļu. Es jau sen izlēmu dzīvot pēc augstiem morāles standartiem. . . . Es jutos tik svētīta, ka esmu atradusi patiesību un esmu tikusi kristīta. Es esmu tik laimīga.”⁷

Pēdējais teikums manā paziņojumā ir „Man tas ļoti patīk”. Zināšanu iegūšana par Jēzus Kristus evaņģēliju un uzcītīga dzīvošana pēc evaņģēlija principiem savā ikdienas dzīvē liek daudziem Baznīcas locekļiem sajūsmā izsaukties: „Es mīlu evaņģēliju!”

Šī sajūta mūs pārņem tad, kad jūtam Svēto Garu liecinām mums, ka esam mūsu Debesu Tēva bērni, ka Viņš rūpējas par

mums un ka esam uz pareizā ceļa. Mūsu mīlestība pret evaņģēliju aug, kad mēs sajūtam mūsu Debesu Tēva mīlestību un Glābēja apsolīto mieru, kad parādām savu vēlmi paklausīt un sekot Viņam.

Kādā no dzīves periodiem, neatkarīgi no tā, vai esam jaunpievērstie vai Baznīcas locekļi visa mūža garumā, mēs varam atklāt, ka šis spēcīgais entuziasms mazinās. Dažreiz tas notiek grūtā brīdī un mums jāmācās būt pacietīgiem. Dažreiz tas notiek, valdot lielākajai labklājībai un pārpilnībai. Kad vien man ir šāda sajūta, es zinu, ka man atkal jāpievēršas evaņģēlija zināšanu padziļināšanai un pilnīgākai dzīvošanai pēc evaņģēlija principiem.

Viens no efektīvākajiem, taču dažreiz arī grūtākajiem evaņģēlija principiem ir būt pazemīgam un pakļauties Dieva gribai. Kristus, lūdzot Tēvu Ģetzemanes dārzā, teica: „Ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek.”⁸ Tai vajadzētu būt arī mūsu lūgšanai. Nereti tieši šādos klusas lūgšanas brīžos mēs jūtamies Debesu Tēva mīlestības ieskausti, un mūsu dzīvesprieks un mīlošās jūtas atjaunojas.

Jauno sieviešu vadītāju sapulcē Jūdžinā, Oregonā, man bija privilēģija tikties un runāt ar māsu Kemiju Vilbergeri. Māsa Vilbergeres stāsts, kurā viņa dalījās ar mani, bija kādas jaunas meitenes liecība par spēku un svētību, ko sniedza tas, ka viņa zināja evaņģēliju, dzīvoja pēc tā un mīlēja to.

Māsa Vilbergeres 19 gadus vecā meita Brūka tika traģiski nogalināta pirms vairākiem gadiem vasaras brīvlaikā pēc pirmā kursa pabeigšanas universitātē. Māsa Vilbergere atcerējās: „Tas bija grūts un drūms laiks mūsu ģimenei. Tomēr Brūka mums bija devusi lielisku dāvanu. Mēs neapzinājāmies to, kamēr viņa auga, taču katru savas īsās dzīves gadu un brīdi Brūka mums sniedza lieliskāko dāvanu, kādu vien meita var sniegt saviem vecākiem. Brūka bija taisnīga Dieva meita. . . . Pateicoties šai dāvanai un sevišķi pateicoties Izpiršanas spēcinošajai ietekmei, es guvu spēku, mierinājumu un Glābēja apsolīto mieru. Man nav nekādu šaubu par to, kur Brūka tagad atrodas, un es ar prieku gaidu mīlestības pilno atkalapvienošanos.”⁹

Man ir liecība par mūsu Debesu Tēva lielisko mūžīgās laimes ieceri. Es zinu, ka Viņš mūs pazīst un mīl. Es zinu, ka Viņš ir

sagatavojis pravieti, prezidentu Tomasu S. Monsonu, lai viņš mūs iedrošinātu un palīdzētu vadīt atpakaļ pie Viņa. Es lūdzu, lai katrs no mums pieliktu pūles un drosmīgi paziņotu: „Es esmu mormonis. Es to zinu. Es tā dzīvoju. Man tas ļoti patīk.” Es to saku pazemībā Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Piezīme: lai uzzinātu vairāk par šo tēmu, es iesaku izlasīt Almas 32. nodaļu un eldera Dalina H. Ouksa runu „The Challenge to Become” (*Liahona*, 2001. g. janv., 40–43).

Atsauces

1. Romiešiem 1:16.
2. Džordžs K. Kenons, citēts *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 261.
3. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits*, 264; skat. arī Martha Jane Knowlton Coray, piezīmju grāmatiņa, Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija.
4. Skat. *Jauno sieviešu personības attīstība* (brošūra, 2009), 38.
5. Jēkaba v. 1:22.
6. Mosijas 18:9.
7. Personīgā sarakste.
8. Lūkas 22:42.
9. Personīgā sarakste.

Neizsakāmā dāvana no Dieva

Elders Kregs K. Kristensens

no Septiņdesmito prezidija

Svētais Gars darbojas pilnīgā vienotībā ar Debesu Tēvu un Jēzu Kristu, izpildot daudzus svarīgus uzdevumus un specifiskus pienākumus.

1994. gadā prezidents Hovards V. HanTERS aicināja visus Baznīcas locekļus „izvirzīt templi . . . par diženu mūsu piederības simbolu Baznīcai”.¹ Vēlāk, tajā pašā gadā, tika pabeigta Baunifulas Jūtas Tempļa celtniecība. Tāpat kā daudzi, mēs ļoti vēlējamies aizvest savu jauno ģimeni uz atvērto durvju dienām templī pirms tā iesvētīšanas. Mēs citīgi strādājām, lai sagatavotu bērņus ieiet templī, dedzīgi lūdzot par to, lai viņi varētu iegūt garīgu pieredzi un templis kļūtu par nozīmīgu viņu dzīves daļu.

Mums godbijīgi staigājot pa templi, es sāku apbrīnot lielisko arhitektūru, elegantās konstrukcijas, caur augstajiem logiem plūstošo gaismu un daudzus iedvesmojošos gleznojumus. Katra šīs ēkas daļa bija patiesi izsmalcināta.

Ieejot celestiālajā istabā, es pēkšņi pamanīju, ka mūsu jaunākais dēls, sešgadīgais Bens, turējās pie manas kājas. Viņš izskatījās satraukts — varbūt pat nedaudz nemierīgs.

„Kas noticis, dēls?” es pačukstēju.

„Tēt,” viņš atbildēja, „kas šeit notiek? Es nekad vēl neesmu šādi juties.”

Saprotot, ka šī droši vien bija pirmā reize, kad mūsu dēls tik spēcīgi sajuta Svēto Garu, es nometos uz ceļiem viņam blakus uz grīdas. Kamēr citi apmeklētāji mums gāja apkārt, Bens un es pavadījām vairākas minūtes, sānu pie sāna, kopā mācoties par Svēto Garu. Es biju pārsteigts, cik viegli mums bija runāt par viņa

svētajām sajūtām. Runājot kļuva skaidrs, ka Benam visiedvesmojošākais nebija tas, ko viņš *redzēja*, bet tas, ko viņš *sajuta* — nevis fiziskais skaistums, kas bija mums apkārt, bet Dieva Gara klusā, mierīgā balss viņa sirdī. Es padalījos ar viņu, ko biju mācījis no savām pieredzēm, jo viņa bērnišķīgais brīnums atmodināja manī dziļas pateicības sajūtas par šo neizsakāmo dāvanu no Dieva — Svētā Gara dāvanu.²

Kas ir Svētais Gars?

Svētais Gars ir Dievības trešais loceklis, un, tāpat kā Dievs Tēvs un Jēzus Kristus, Viņš zina mūsu sirds domas un vēlmes.³ Svētais Gars mūs mīl un vēlas, lai mēs būtu laimīgi. Tā kā Viņš zina, ar kādām grūtībām mēs saskarsimies, Viņš mūs var vadīt un rādīt visu, kas mums jādara, lai mēs atgrieztos un atkal dzīvotu ar mūsu Debesu Tēvu.⁴

Atšķirībā no Debesu Tēva un Jēzus Kristus, kuriem ir pilnīgi ķermeņi no miesas un kauliem, Svētais Gars ir gars, kas sazinās ar mūsu gariem caur sajūtām un iespaidiem.⁵ Tāpēc ka Viņš ir gars, Viņam ir unikāls pienākums, būt par starpnieku, caur kuru tiek saņemtas personīgās atklāsmes. Svētajos Rakstos Svētais Gars bieži tiek saukts par Tā Kunga Garu, Svēto apsolījuma Garu vai vienkārši — Garu.⁶

Kāda ir Svētā Gara misija?

Svētais Gars darbojas pilnīgā vienotībā ar Debesu Tēvu un Jēzu Kristu, izpildot daudzus svarīgus uzdevumus un specifiskus pienākumus. Svētā Gara galvenais uzdevums ir liecināt par Dievu Tēvu un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu,⁷ un mācīt patiesību par visu.⁸ Skaidra liecība no Svētā Gara sniedz daudz lielāku pārliecību, nekā liecība no jebkura cita avota. Prezidents Džozefs Fildings Smits mācīja, ka „Dieva Garam runājot ar cilvēka garu, ir spēks paziņot patiesību daudz efektīvāk un skaidrāk, nekā, ja patiesība tiktu paziņota, pat tiekoties ar debesu būtnēm”.⁹

Svētais Gars ir pazīstams arī kā Mierinātājs.¹⁰ Grūtību vai izmisuma brīžos, vai kad mums vienkārši ir nepieciešams zināt, ka Dievs ir blakus, Svētais Gars var uzmundrināt mūsu garus, sniegt cerību un mācīt „valstības miermīlīgās lietas”,¹¹ palīdzot mums sajust „Dieva mieru, kas ir augstāks par visu saprašanu”.¹²

Pirms vairākiem gadiem, kad mūsu kuplā ģimene sanāca kopā uz svētku vakariņām, mans tēvs sāka spēlēt ar saviem daudzajiem mazbērniem. Pēkšņi un bez brīdinājuma viņš sabruka un ātri nomira. Negaidītais notikums varēja būt graužošs, it īpaši viņa mazbērniem, raisot jautājumus, uz kuriem ir grūti atbildēt. Tomēr pēc tam, kad mēs bijām sapulcējuši ap mums savus bērnus, lūdzot Dievu un lasot par to, ko Mormona Grāmatas pravieši saka par dzīves mērķi, Svētais Gars mierināja katru no mums personīgi. Mūsu meklētās atbildes tapa skaidras mūsu sirdīs veidos, ko ir grūti aprakstīt ar vārdiem. Mēs tanī dienā sajutām mieru, kas patiesi pārspēja *mūsu* sapratni, tomēr liecība no Svētā Gara bija skaidra, nenoliedzama un patiesa.

Svētais Gars ir mācītājs un atklājējs.¹³ Mācoties, pārdomājot un lūdzot par evaņģēlija patiesībām, Svētais Gars apgaismo mūsu prātus un paplašina mūsu sapratni.¹⁴ Viņš neatgriezeniski iemūžina patiesības mūsu dvēselēs un rada mūsu sirdīs varenu pārmaiņu. Kad mēs dalāmies ar šīm patiesībām savās ģimenēs, ar draugiem Baznīcā un draugiem, kaimiņiem mūsu kopienās, Svētais Gars kļūst arī par viņu mācītāju, jo Viņš nes evaņģēlija vēstījumu „cilvēku bērnu sirdīs”.¹⁵

Svētais Gars mūs iedvesmo kalpot apkārtējiem. Man spilgtākais piemērs tam, kā uz klausīt Svētā Gara pamudinājumus kalpot apkārtējiem, nāk no prezidenta Tomasa S. Monsona dzīves un kalpošanas, kurš teica: „Pildot mūsu pienākumus, esmu sapratis, ka ieklausoties klusajos pamudinājumos un nekavējoties rīkojoties, mūsu Debesu Tēvs mūs vadīs un svētīs mūs un mūsu apkārtējos cilvēkus. Es nezinu patīkamāku pieredzi un vērtīgākas sajūtas par tām, kas rodas, rīkojoties atbilstoši pamudinājumam un atklājot, ka tādējādi caur tevi Tas Kungs ir atbildējis uz kāda cilvēka lūgšanu”.¹⁶

Es dalīšos tikai vienā emocionālā pieredzē. Kad prezidents Monsons vēl kalpoja par bīskapu, viņš saņēma ziņu, ka viņa bīskapijas locekle, Marija Vatsone, bija slimnīcā. Apmeklējot viņu, viņš uzzināja, ka viņa bija lielā palātā kopā ar vairākiem citiem pacientiem. Tuvojoties māsai Vatsonei, viņš pamanīja, ka blakus gultā guļošā paciente mudīgi apsedza savu galvu.

Pēc tam, kad prezidents Monsons bija parunājis ar māsu Vatsoni un devis viņai priesterības svētību, viņš paspieda viņai

roku, atvadījās un gatavojās doties prom. Tad notika kaut kas vienkāršs un vienreizējs. Tagad es citēšu no prezidenta Monsona atmiņām par šo pieredzi:

„Es nevarēju aiziet. Bija tāda sajūta, it kā man uz pleca būtu uzlikta neredzama roka, un es savā sirdī sajutu skanam šos ārdus: „Pieej pie blakus esošās gultas, kurā kundzīte ar segu apsedza savu seju, kad tu ienāci.” Es tā arī izdarīju. . . .

Es piegāju pie otras pacientes gultas, maigi pieskāros viņas plecam un uzmanīgi pavilku nost segu, ar kuru viņa bija aizklājusi savu seju. Kāds pārsteigums! Arī viņa bija manas bīskapijas locekle. Es nezināju, ka viņa bija šīs slimnīcas paciente. Viņu sauca Ketlīna Makī. Kad mēs saskatījāmies, asarām acīs viņa izsauca: „Ak, bīskap, kad jūs ienācāt pa tām durvīm, es nodomāju, ka esat atnācis mani apraudzīt un dot svētību par atbildi uz manām lūgšanām. Es iekšēji priecājos, domājot, ka jūs zināt, ka esmu šeit, bet, kad jūs apstājāties pie citas gultas, man kļuva skumji, un es zināju, ka neesat nācis pie manis.”

Es [māsai] Makī teicu: „Tam nav nozīmes, ka es nezināju, ka jūs šeit esat. Taču, ir svarīgi, ka to zināja mūsu Debesu Tēvs un ka jūs klusībā lūdzāt pēc priesterības svētības. Tas bija Viņš, kas mani pamudināja pie jums pieiet un patraucēt jūs.”¹⁷

Kā Svētais Gars ar mums sazinās?

Mums visiem ir bijušas pieredzes ar Svēto Garu, pat ja mēs ne vienmēr tās atpazīstam. Kad mūsu galvās ienāk iedvesmotas domas, mēs zinām, ka tās ir patiesas, pateicoties garīgām sajūtām, kas to apliecina mūsu sirdīs. Prezidents Boids K. Pekers ir mācījis: „Svētais Gars runā balsī, kuru jūs drīzāk *sajūtat*, nevis *sadzirdat*. . . . Runājot par „ieklausīšanos” Gara čukstos, visbiežāk cilvēki garīgus pamudinājumus apraksta, sakot, „Man bija *sajūta* . . .”¹⁸ Caur šīm svētajām sajūtām no Svētā Gara mēs varam uzzināt, ko Dievs grib, lai mēs darītu, jo šis, kā teikts Svētajos Rakstos, „ir atklāsmes gars”.¹⁹

Ko nozīmē saņemt Svētā Gara dāvanu?

Mācot mūsu sešgadīgo dēlu, Benu, man likās svarīgi paskaidrot atšķirību starp to, ko viņš sajuta, kas bija Svētā Gara ietekme, un Svētā Gara dāvanu, ko viņš saņems pēc kristībām. Pirms kristībām visi godīgie un sirsnīgie patiesības meklētāji

laiku pa laikam var sajust Svētā Gara ietekmi. Taču iespēja saņemt pastāvīgu Svētā Gara klātbūtni un svētību *pilnību*, kas to pavada, ir tikai cienīgiem, kristītiem Baznīcas locekļiem, kuri ir saņēmuši Svētā Gara dāvanu caur roku uzlikšanu uz galvas no tiem, kam ir Dieva priesterības pilnvaras.

Caur Svētā Gara dāvanu mēs saņemam papildus spēku un garīgas dāvanas, lielākas atklāsmes un aizsardzību, stabilu vadību un virzību un apsolīto iesvētīšanu un paaugstināšanu celestiālajā valstībā. Visas šīs svētības tiek dotas, pateicoties tam, ka vēlamies tās saņemt un ka saskaņojam savu dzīvi ar Dieva prātu un meklējam Viņa pastāvīgu vadību.

Atceroties savu pieredzi ar Benu Baunifulas Jūtas Templī, manī ir daudz patīkamu sajūtu un iespaidu. Viens skaidrs atmiņu brīdis — , kamēr es biju aizrāvēs ar to, ko redzēja manas acis, mazais bērns man blakus atpazīna spēcīgas sajūtas savā sirdī. Ar maigu atgādinājumu es tiku aicināts ne tikai mesties ceļos, bet arī ieklausīties Glābēja uzaicinājumā kļūt kā mazam bērnam — pazemīgam, lēnprātīgam un gatavam uz klausīt Viņa Gara lēno balsi.

Es liecinu par Svētā Gara patiesumu un viņa dievišķo misiju un par to, ka ar Svētā Gara spēku mēs varam zināt patiesību par visu. Es liecinu, ka Svētā Gara dāvana ir dārga un neizsakāma Debesu Tēva dāvana visiem, kas nāks pie Viņa Dēla, taps kristīti Viņa vārdā un saņems Svēto Garu caur konfirmāciju Viņa Baznīcā. Par šīm svētajām patiesībām es sniedzu personīgu liecību Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Hovards V. Hanters, skat. Džeja M. Toda runu „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church”, *Ensign*, 1994. gada jūl., 5; skatīt arī Hovards V. Hanters, „The Great Symbol of Our Membership”, *Tambuli*, 1994. gada nov., 3.
2. Skat. Mācība un Derības 121:26.
3. Skat. Almas 12:7; 18:16–18; Mācība un Derības 6:15–16.
4. Skat. 2. Nefija 32:5.
5. Skat. Mācība un Derības 130:22.
6. Skat. Lūkas 41, 18; 11:13; Jāņa 1:33; Efeziešiem 1:13; Mācība un Derības 88:3.
7. Skat. 2. Nefija 31:18; 3. Nefijs 28:11; Mācība un Derības 20:27.
8. Skat. Moronija 10:5.
9. Džozefs Fildings Smits, *Doctrines of Salvation*, , apkop. Brūss R. Makkonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 1:47–48.
10. Skat. Jāņa 14:26; Mācība un Derības 35:19.
11. Mācība un Derības 36:2.
12. Filipiešiem 4:7.

13. Skat. Lūkas 12:12; 1. vēst. korintiešiem 2:13; Mācība un Derības 50:13–22; *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 132.
14. Skat. Mācība un Derības 11:13.
15. 2. Nefija 33:1.
16. Tomass S. Monsons, „Peace, Be Still”, *Liahona*, 2002. g. nov., 55.
17. Skat. Tomass S. Monsons, „Christ at Bethesda’s Pool”, *Ensign*, 1996. g. nov., 18–19.
18. Boids K. Pekers, „Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise”, *Liahona*, 1997. g. jūn., 10.
19. Mācība un Derības 8:3; skatīt arī 2. pantu.

„Es dzīvoju, un jums būs dzīvot”

Elders Šeins M. Bovens
no Septiņdesmitajiem

Pateicoties Viņam, mūsu Pestītājam, Jēzum Kristum, tās bēdu, vientulības un izmisuma sajūtas kādā dienā izgaisīs, un jums būs prieka pilnība.

Kad es kā jauns misionārs kalpoju Čīlē, es ar savu pārinieku draudzē satiku septiņu cilvēku ģimeni. Māte, kopā ar saviem bērniem, apmeklēja baznīcu katru nedēļu. Mēs pieņemām, ka viņi jau sen ir Baznīcas locekļi. Dažas nedēļas vēlāk mēs uzzinājām, ka viņi nav kristījušies.

Mēs nekavējoties sazinājāmies ar ģimeni un prasījām, vai mēs varētu viņus apciemot un mācīt. Tēvam nebija intereses mācīties par evaņģēliju, tomēr nebija arī iebildumu pret to, ka mācām viņa ģimeni.

Māsa Ramireza evaņģēlija mācības uzņēma ļoti raiti. Viņa vēlējās apgūt visas doktrīnas, kuras mēs mācījām. Kādu vakaru, kad mēs runājām par zīdaiņu kristīšanu, mēs mācījām, ka mazi bērni ir nevainīgi un viņiem kristības nav nepieciešamas. Mēs aicinājām viņu lasīt no Moronija grāmatas:

„Lūk, es saku tev, ka tas tev ir jāmāca — grēku nožēlošana un kristīšanās tiem, kas ir atbildīgi un spējīgi darīt grēku; jā, māci vecākus, ka tiem ir jānožēlo grēki un jātop kristītiem, un jāpazemojas kā viņu mazajiem bērniem, un viņi visi tiks izglābti kopā ar saviem mazajiem bērniem.

Un viņu mazajiem bērniem nevajag nedz grēku nožēlošanu, nedz kristīšanu. Lūk, kristīšana ir grēku nožēlošanai, izpildot baušļus grēku piedošanai.

Bet mazi bērni ir dzīvi Kristū, patiesi kopš pasaules radīšanas; ja ne tā, Dievs ir daļējs Dievs un arī mainīgs Dievs, un cilvēka vaiga uzlūkotājs; jo cik daudz mazu bērnu ir nomiruši bez kristīšanas!”¹

Pēc šo pantu izlasīšanas māsa Ramireza sāka raudāt. Mēs ar pārinieku bijām neizpratnē. Es jautāju: „Māsa Ramireza, vai mēs esam pateikuši vai izdarījuši ko aizvainojošu?”

Viņa atbildēja: „Ak, nē, Elder, jūs neesat neko sliktu izdarījuši. Pirms sešiem gadiem man bija bērniņš — zēns. Viņš nomira, pirms mēs varējām viņu kristīt. Mūsu priesteris mums teica, ka tāpēc, ka viņš nebija kristīts, viņš būs ellē uz visiem laikiem. Sešus gadus es esmu dzīvojusi ar šīm sāpēm un vainas apziņu. Izlasot šos pantus, es zinu, caur Svētā Gara spēku, ka šī vēsts ir patiesa. Es izjutu, ka no manis tiek noņemts liels smagums, un šis ir prieka asaras.”

Es atcerējos pravieša Džozefa Smita mācības, kurš atklāja šo doktrīnu, kas sniedz mierinājumu: „Tas Kungs paņēma daudzus, pat zīdaiņus, lai tie izbēgtu no cilvēku skaudības un pašreizējās pasaules bēdām un ļaunuma; viņi ir bijuši pārāk tīri, pārāk maigi, lai dzīvotu uz Zemes; tāpēc šādi apsverot, tā vietā, lai sērotu, mums ir iemesls priecāties, jo viņi ir atbrīvoti no ļaunuma, un drīz mēs atkal būsim kopā.”²

Sešus gadus izciešot gandrīz neizturamas bēdas un sāpes, patiesā mācība, ko ir atklājis mīlošais Debesu Tēvs caur dzīvo pravieti, sniedza dziļu mieru šai nomocītajai sievietei. Lieki teikt, ka Māsa Ramireza un viņas bērni, kuriem bija astoņi gadi un vairāk, tika kristīti.

Es atceros, kā es rakstīju savai ģimenei, izsakot pateicību, ko izjutu savā sirdī, par šīm un tik daudzām citām skaidrām un vērtīgām Jēzus Kristus atjaunotā evaņģēlija patiesībām. Es nekad nebiju domājis, ka šis brīnišķī patiesais princips varētu ietekmēt mani vēlākā nākotnē un būt par manām Gileādas zālēm.

Es vēlos uzrunāt tos, kuri ir zaudējuši bērnu un ir uzdevuši jautājumu — „Kāpēc es?” — vai varbūt pat apšaubījuši savu ticību mīlošajam Debesu Tēvam. Es lūdzu par to, lai caur Svētā Gara spēku es spētu sniegt zināmu cerību, mieru un izpratni. Es vēlos būt par starpnieku, ar kura palīdzību tiktu atjaunota jūsu ticība mīlošajam Debesu Tēvam, kurš zina visu un ļauj mums

pieredzēt grūtības, lai mēs varētu iepazīt un iemīlēt Viņu, un saprastu, ka bez Viņa mums nav nekā.

1990. gada 4. februārī piedzima mūsu trešais dēls — sestais bērns. Mēs viņu nosaucām par Taisonu. Viņš bija skaists, mazs zēns, un ģimene viņu pieņēma ar atvērtām sirdīm un atvērtām rokām. Viņa brāļi un māsa ļoti lepojās ar viņu. Mēs visi domājām, ka viņš ir pats nevainojamākais mazulis, kāds jebkad ir piedzimis.

Kad Taisons bija astoņus mēnešus vecs, viņš norija krīta gabalu, kuru bija atradis uz paklāja. Šis krīts iesprūda Taisona rīklē, un viņš pārstāja elpot. Viņa vecākais brālis uznesa Taisonu augšstāvā, izmisīgi saucot: „Mazulis neelpo, mazulis neelpo!” Mēs sākām veikt kardiopulmonālo reanimāciju un piezvanījām 911 — palīdzības dienestam.

Ārsti ieradās un steidzīgi nogādāja Taisonu slimnīcā. Uzgaidāmajā telpā mēs turpinājām skaitīt dedzīgas lūgšanas, prasot Dievam brīnumu. Vēlāk, pēc gaidīšanas, kas likās kā mūžība, ārste ienāca telpā un teica: „Man ļoti žēl. Mēs vairs neko nevaram darīt. Varat šeit uzkavēties, cik ilgi vien vēlaties.” Tad viņa aizgāja.

Kad mēs iegājām telpā, kur atradās Taisons, mēs redzējām savu mazo prieku avotu guļam. Likās, it kā viņa mazais ķermenis būtu celestiāla starojuma ieskauts. Viņš bija tik starojošs un šķīsts.

Tajā brīdī šķita, ka dzīvei vairs nebija nozīmes. Kā mēs varējām atgriezties pie pārējiem bērniem un kaut kā mēģināt paskaidrot, ka Taisons nedosies mājup?

Stāstot par atlikušo pieredzes daļu, es runāšu vienskaitlī. Mans eņģelis, sieva, un es pieredzējām šīs grūtības kopā, bet es nespēju izpaust mātes sajūtas un pat nemēģināšu to darīt.

Ir neiespējami aprakstīt dažādās sajūtas, kas man bija tajā dzīves etapā. Lielākoties es jutos, it kā būtu sliktā sapnī un ka es drīz pamodīšos, un šis briesmīgais murgs reiz beigsies. Es negulēju daudzas naktis. Es bieži naktī staigāju no vienas istabas uz otru, lai pārlicinātos, ka mūsu pārējiem bērniem nekas nekaiš.

Manu dvēseli spīdzināja vainas sajūtas. Es jutos tik vainīgs. Es jutos nelāgi. Es biju viņa tēvs, man vajadzēja izdarīt vairāk, lai viņu aizsargātu. Ja vien es būtu rīkojies savādāk. Pat dažkārt

šodien, pēc 22 gadiem, šīs sajūtas iezogas manā sirdī, un man ir ātri no tām jāatbrīvojas, jo tām var būt postošas sekas.

Aptuveni mēnesi pēc Taisona nāves man bija intervija ar elderu Dīnu L. Larsenu. Viņš veltīja laiku, lai uzklautu mani, un es vienmēr būšu pateicīgs par viņa padomu un mīlestību. Viņš teica: „Es nedomāju, ka Tas Kungs vēlas, lai tu sodi sevi par sava mazā zēna nāvi.” Es sajutu sava Debesu Tēva mīlestību caur vienu no Viņa izredzētiem kalpiem.

Taču mani turpināja piemeklēt tirdošas domas, un es drīz sāku izjust dusmas. Tas nav godīgi! Kā Dievs to varēja man nodarīt? Kāpēc es? Ko es izdarīju, lai šo nopelnītu? Es pat sāku dusmoties uz cilvēkiem, kuri vienkārši centās mums palīdzēt. Es atceros, kā draugi teica: „Es zinu, kā tu jūties.” Es pie sevis nodomāju: „Tev nav ne jausmas, kā es jūtos. Vienkārši liec mani mierā.” Drīz es arī sapratu, ka sevis žēlošana arī var būt ļoti kaitīga. Man bija kauns par sevi nelaipno domu dēļ pret dārgajiem draugiem, kuri tikai centās palīdzēt.

Jūtot, ka vainas apziņa, dusmas un sevis žēlošana piepilda mani, es lūdzu, lai manā sirdī varētu notikt pārmaiņas. Ļoti personiskās un svētās pieredzēs Tas Kungs ietekmēja manu sirdi, un, lai gan tā joprojām bija vientuļa un sāpīga, visa mana perspektīva izmainījās. Man bija sniegtas zināšanas, ka es nebiju apzagts, bet drīzāk — ja es būšu izrādījies uzticīgs, mūs sagaida liela svētība.

Mana dzīve sāka mainīties, un es varēju raudzīties uz priekšu ar cerību, nevis skatīties atpakaļ ar izmisumu. Es liecinu, ka šī dzīve nav beigas. Garu pasaule ir īsta. Praviešu mācības par dzīvi pēc nāves ir patiesas. Šī dzīve ir tikai pagaidu solis mūsu ceļojumā — atpakaļ pie mūsu Debesu Tēva.

Taisons ir palicis par ļoti svarīgu mūsu ģimenes daļu. Gadu gaitā ir bijis brīnišķīgi pieredzēt mīlošā Debesu Tēva žēlastību un laipnību, kurš ir ļāvis mūsu ģimenei nepārprotamos veidos sajūst Taisona ietekmi. Es liecinu, ka priekšgars ir plāns. Tās pašas uzticības, mīlestības sajūtas un ģimenes vienotība nebeidzas, kad mūsu mīļotie pārkāpj priekšgara sliekšnim, gluži pretēji — šīs sajūtas tiek pastiprinātas.

Dažkārt cilvēki vaicā: „Cik ilgā laikā tu tiki tam pāri?” Patiesība ir tāda, ka tam nekad nav iespējams pilnībā tikt pāri

līdz laikam, kad tu atkal esi kopā ar saviem aizgājušiem mīļajiem. Es nekad neizjutišu prieka pilnību līdz brīdim, kad mēs atkal apvienosimies Pirmās Augšāmcelšanās rītā.

„Jo cilvēks ir gars. Elementi ir mūžīgi, un gars un elements, nedalāmi savienoti, saņem prieka pilnību.

Un kad tie ir atdalīti, cilvēks nevar saņemt prieka pilnību”.³

Taču tanī pat laikā, kā Pestītājs mācīja, mēs varam turpināt turēt drošu prātu.⁴

Es esmu pieredzējis, kā rūgtas, gandrīz neizturamas sāpes var tikt dziedinātas pēc tam, kad esi pievērsies Debesu Tēvam un lūdzis pēc Viņa mierinājuma, kas nāk saskaņā ar Viņa plānu, Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, un Viņa Mierinātāju, kas ir Svētais Gars.

Cik gan tā ir brīnišķīga svētība mūsu dzīvē! Vai tad tas nebūtu traģiski, ja mēs neizjustu lielas bēdas, zaudējot bērnu? Cik pateicīgs es esmu savam Debesu Tēvam, ka Viņš mums atļauj mīlēt — dziļi un mūžīgi. Es esmu tik pateicīgs par mūžīgām ģimenēm. Es esmu tik pateicīgs, ka Viņš ir atkal atklājis, caur Saviem dzīvajiem praviešiem, diženo pestīšanas ieceri.

Atcerieties, kad jūs apmeklējāt jūsu mīļoto bēres, tās sajūtas jūsu sirdī, kad braucāt prom no kapsētas un atskatījāties, lai redzētu stāvošo šķirstu un domājot, vai jūsu sirds spēs to izturēt.

Es liecinu, ka, pateicoties Viņam, mūsu Pestītājam, Jēzum Kristum, tās bēdu, vientulības un izmisuma sajūtas kādā dienā izgaisīs, un mums būs prieka pilnība. Es liecinu, ka mēs varam paļauties uz Viņu, un Viņš teica:

„Es jūs neatstāšu bāreņus, bet nākšu pie jums.

Vēl tikai mazu brīdi, un pasaule Manis vairs neredzēs, bet jūs Mani redzēsīt, jo Es dzīvoju, un jums būs dzīvot.”⁵

Es pievienojos liecībai grāmatā *Sludini Manu evaņģēliju*: „Ja mēs paļaujamies uz Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu, Viņš var mums palīdzēt izturēt mūsu pārbaudījumus, slimības un sāpes. Mēs varam tikt piepildīti ar prieku, mieru un mierinājumu. Viss, kas dzīvē nav godīgi, var tikt mainīts caur Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu”.⁶

Es liecinu, ka tajā absolūti brīnišķīgajā Pirmās Augšāmcelšanās rītā jūsu mīļotie un mani mīļotie uzcelsies no kapa, kā to ir apsoliļjis Pats Kungs, un mēs baudīsim prieka

pilnību. Tāpēc, ka Viņš dzīvo, viņi un mēs arī dzīvosim. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Moronija 8:10–12.
2. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010. g. 174).
3. Mācība un Derības 93:33–34.
4. Skat. Jāņa 16:33.
5. Jāņa 14:18–19.

6 Skat. *Sludini Manu evaņģēliju: Misionāru kalpošanas rokasgrāmata* (2006.g., 51).

Pajautājiet misionāriem! Viņi var jums palīdzēt!

Elders Rasels M. Nelsons

no Diopadsmīti apustuļu kooruma

Visi misionāri — gan jaunāki, gan vecāki — kalpo tikai ar cerību padarīt dzīvi labāku citiem cilvēkiem.

Mani mīļotie brāļi, māsas un draugi, mēs paužam savu mīlestību un sveicienus ikvienam no jums. Mūs ir saviļņojis prezidenta Tomasa S. Monsona šī rīta paziņojums par minimālo vecumu misionāru kalpošanai, kas ir 18 gadi jaunajiem vīriešiem un 19 gadi — jaunajām sievietēm. Tādēļ vairāk jauniešiem būs iespēja baudīt misijas svētības.

Pirms diviem gadiem Prezidents Monsons paziņoja un šorīt spēcīgi apstiprināja no jauna, „ka katram cienīgam, spējīgam jaunam vīrietim nepieciešams sagatavoties kalpošanai misijā. Misionāru kalpošana ir priesterības pienākums — saistības, ko Tas Kungs sagaida no mums, kuriem ir tik ļoti daudz dots”.¹ Vēlreiz viņš paskaidroja, ka jaunajām māsām misija ir izvēles iespēja, nevis pienākums. Un vēlreiz viņš aicināja kalpot vairāk senioru pāru.

Sagatavošanās misijai ir svarīga. Misija ir brīvprātīgs kalpošanas darbs Dievam un cilvēcei. Misionāri atbalsta šo privilēģiju, paši sakrājot tam līdzekļus. Vecāki, ģimenes, draugi un ziedotāji Vispārīgajam misionāru fondam arī var palīdzēt. Visi misionāri — gan jaunāki, gan vecāki — kalpo tikai ar cerību padarīt dzīvi labāku citiem cilvēkiem.

Lēmums kalpot misijā ietekmē misionāra garīgo likteni, kā arī viņa vai viņas laulāto un viņu pēcnācējus vairākās paaudzēs. Vēlme kalpot ir cilvēka pievēršanās, cienīguma un sagatavotības dabisks rādītājs.

Daudzi no šīs vispasaules konferences lielās auditorijas nav Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļi un ļoti maz zina par mums un mūsu misionāriem. Jūs esat šeit vai klausāties, jo gribat uzzināt vairāk par mormoņiem un ko māca mūsu misionāri. Mācoties vairāk par mums, jūs uzzināsiet, ka mums ir daudz vienādu vērtību. Mēs iedrošinām jūs paturēt visu, kas ir labs un paties, un tad skatīties, vai mēs varam pievienot vairāk. Šajā pasaulē, kas pilna ar izaicinājumiem, mums laiku pa laikam ir vajadzīga palīdzība. Reliģija, mūžīgā patiesība un mūsu misionāri ir šīs palīdzības būtiska daļa.

Mūsu jaunie misionāri atliek savu izglītību, karjeru, satikšanos ar citiem jauniem cilvēkiem un visu to, ko jauni cilvēki parasti dara šajā dzīves posmā. No 18 līdz 24 mēnešiem viņi no tā visa atsakās savas lielās vēlmes dēļ — kalpot Tam Kungam.² Un daži no mūsu misionāriem kalpo, kad viņi ir daudz vecāki. Es zinu, ka viņu ģimenes tiek svētītas. Manā paša ģimenē pašlaik astoņi cilvēki kalpo kā pilnlaika misionāri: trīs meitas, viņu vīri, viena mazmeita un viens mazdēls.

Daži no jums, iespējams, brīnās par vārdu *mormonis*. Tā ir mūsu iesauka. Tas nav mūsu īstais nosaukums, lai gan mēs esam plaši pazīstami kā mormoņi. Vārds ir radies no Svētu Rakstu grāmatas, kas zināma kā Mormona Grāmata.

Patiesais nosaukums ir Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca. Tā ir atjaunota sākotnējā Jēzus Kristus Baznīca. Savas zemes dzīves laikā Viņš nodibināja Savu Baznīcu. Viņš aicināja apustuļus, septiņdesmitus un citus vadītājus, kuriem Viņš deva priesterības pilnvaras — rīkoties Savā Vārdā.³ Pēc Kristus un Viņa apustuļu nāves cilvēki izmainīja priekšrakstus un mācības. Sākotnējā Baznīca un priesterība bija zudusi. Pēc neziņas gadiem Debesu Tēva vadībā Jēzus Kristus atjaunoja Savu Baznīcu. Tagad tā atkal ir dzīva un darbojas Viņa dievišķā vadībā.⁴

Mēs sekojam Tam Kungam, Jēzum Kristum, un mācām par Viņu. Mēs zinām, ka pēc Viņa dievišķās uzvaras pār nāvi augšāmcelies Kungs parādījās Saviem mācekļiem vairākas reizes. Viņš ēda kopā ar viņiem. Viņš gāja kopā ar viņiem. Pirms Savas pēdējās uzkāpšanas debesīs Viņš uzdeva viņiem: „Eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā

Gara Vārdā.”⁵ Apustuļi paklausīja šim norādījumam. Viņi arī aicināja citus, lai tie palīdzētu izpildīt Tā Kunga pavēli.

Šodien mūsdienu apustuļu un praviešu vadībā šis pats aicinājums ir dots Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas misionāriem. Šie misionāri kalpo vairāk nekā 150 valstīs. Būdami Tā Kunga, Jēzus Kristus, pārstāvji, viņi cenšas pildīt šo dievišķo pavēli, kuru mūsdienās atjaunoja Pats Kungs, lai izplatītu evaņģēlija pilnību un svētītu cilvēku dzīves it visur.⁶

Misionāriem, kuri ir jaunāki par divdesmit gadiem vai arī tikko sasnieguši šo vecumu, nav lielas pasaulīgās pieredzes. Taču viņi ir svētīti ar dāvanām — tādām kā Svētā Gara spēks, Dieva mīlestība un liecībām par patiesību —, kas viņus padara par spēcīgiem Tā Kunga vēstnešiem. Viņi dalās evaņģēlija labajās vēstīs, kas sniegs patiesu prieku un mūžīgu laimi visiem, kam nepieciešams viņu vēstījums. Un daudzos gadījumos viņi to dara svešā valstī un svešā valodā.

Misionāri tiecas sekot Jēzum Kristum gan vārdos, gan darbos. Viņi sludina par Jēzu Kristu un Viņa Izpirkšanu.⁷ Viņi māca par Kristus senās Baznīcas atjaunošanu caur Tā Kunga pēdējo dienu pirmo pravieti Džozefu Smitu.

Iespējams, jūs agrāk esat sastapuši vai pat noraidījuši mūsu misionārus. Mana cerība ir, ka jūs no viņiem nebaidīsities, bet mācīsities no viņiem. Viņi jums var būt kā debesu sūtīta iespēja.

Tā notika ar Džeriju, kungu pāri 60 gadu vecumam, kurš ir protestants un dzīvo Mesā, Arizonā. Džerija tēvs bija baptistu mācītājs; viņa māte bija metodistu mācītāja. Kādu dienu Džerijam tuva draudzene Priscila dalījās savās ciešanās par zaudēto bērnu, kurš mira dzemdībās, un sāpēs par laulības šķiršanu, kas sekoja drīz pēc šī notikuma. Priscila cīnījās kā vientuļa māte, audzinot četrus bērnus, trīs meitas un dēlu. Daloties savās dziļākajās bēdās ar Džeriju, viņa atzinās, ka bija domājusi par pašnāvību. Ar visu spēku un mīlestību, kuru Džerijs varēja sevī atrast, viņš centās viņai palīdzēt saprast, ka viņas dzīvei ir vērtība. Viņš aicināja viņu apmeklēt baznīcu, bet Priscila paskaidroja, ka viņa ir atteikusies no Dieva.

Džerijs nezināja, ko darīt. Vēlāk, aplejot kokus savā dārzā, šis ticīgais vīrs lūdza Dieva vadību. Lūdzot viņš savā prātā izdzirdēja balsi, kas teica: „Apstādīni zēnus, kas brauc ar

divriteņiem." Džerijs, nedaudz samulsis, nodomāja, ko tas varētu nozīmēt. Kamēr viņš pārdomāja šo garīgo pamudinājumu, viņš paskatījās uz ielu un ieraudzīja divus jaunus vīriešus baltos kreklos un kaklasaitēs braucam ar divriteņiem viņa mājas virzienā. Apstulbis no šīs „sakritības”, viņš noskatījās, kā viņi pabrauc garām. Tad sapratis, ka ir nepieciešama viņa rīcība, viņš izsaucās: „Hei, zēni, lūdzu, apstājieties! Man ar jums jārunā!”

Ar apjukušu, bet aizrautīgu izteiksmi sejā jaunie vīrieši apstājās. Kad viņi tuvojās, Džerijs pamanīja, ka viņiem bija plāksnīte ar vārdu, kas norādīja, ka viņi ir Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas misionāri. Džerijs uz viņiem paskatījās un teica: „Tas var šķist nedaudz jocīgi, bet es lūdzu un man tika pateikts: „Apstādini zēnus, kas brauc ar divriteņiem”. Es paskatījos uz ielu, un te nu jūs esat. Vai varat man palīdzēt?”

Misionāri pasmaidīja un teica: „Jā, esam pārliecināti, ka mēs varam.”

Džerijs paskaidroja, kāpēc viņš bija noraizējies par Priscilu. Drīz misionāri satikās ar Priscilu, viņas bērniem un Džeriju. Viņi pārrunāja dzīves mērķi un Dieva mūžīgo plānu viņiem. Džerijs, Priscila un viņas bērni pieauga ticībā caur sirsnīgu lūgšanu, Mormonu Grāmatas studēšanu un Baznīcas locekļu mīlošu uzraudzību. Džerija jau tā stiprā ticība Jēzum Kristum kļuva vēl stiprāka. Priscilas šaubas un domas par pašnāvību pārvērtās cerībā un laimē. Viņi kristījās un kļuva par Kristus atjaunotās Baznīcas locekļiem.⁸

Jā, misionāri var daudzējādi palīdzēt. Piemēram, daži no jums, iespējams, vēlas uzzināt vairāk par saviem senčiem. Jūs varat zināt savu vecāku vārdus un jūsu četru vecvecāku vārdus, bet kā ir ar jūsu astoņiem vecvecvecākiem? Vai jūs zināt viņu vārdus? Vai jūs vēlētos uzzināt vairāk par viņiem? Pajautājiet misionāriem! Viņi var jums palīdzēt!⁹ Viņiem ir ātra piekļuve Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas ģimenes vēstures apjomīgajiem pierakstiem.

Daži no jums esat Baznīcas locekļi, bet pašlaik neesat aktīvi Baznīcā. Jūs mīlat To Kungu un bieži domājat par atgriešanos Viņa ganāmpulkā. Taču jūs nezināt, kā to izdarīt. Es iesaku jums pajautāt misionāriem!¹⁰ Viņi var jums palīdzēt! Viņi var palīdzēt

arī mācot jūsu tuviniekus. Mēs un misionāri jūs mīlam un vēlamies atjaunot jūsu dzīvē evaņģēlija prieku un gaismu.

Daži no jums, iespējams, vēlas uzzināt, kā pārvarēt kādu no atkarībām vai dzīvot ilgāk un baudīt labāku veselību. Pajautājiet misionāriem! Viņi var jums palīdzēt! Neatkarīgi pētījumi ir atklājuši, ka Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļi ir veselīga cilvēku grupa. To mirstības rādītāji ir starp zemākajiem, un dzīves ilgums — garāks, nekā ziņots jebkurā citā pašlaik pieejamā cilvēku grupu ilgtermiņa pētījumā ASV.¹¹

Dažiem no jums, iespējams, ir sajūta, ka dzīve ir noslogota un neprātīga, tomēr dziļi sirdī jūs jūtat tirdošu tukšumu bez norādījumiem vai mērķa. Pajautājiet misionāriem! Viņi var jums palīdzēt! Viņi var jums palīdzēt mācīties vairāk par patieso dzīves mērķi — kāpēc jūs esat šeit, uz Zemes, un kur jūs dosities pēc nāves. Jūs varat uzzināt, kā atjaunotais Jēzus Kristus evaņģēlijs svētīs jūsu dzīvi vairāk, nekā jūs pašlaik varat iztēloties.

Ja jums ir bažas par savu ģimeni, pajautājiet misionāriem! Viņi var jums palīdzēt! Laulību un ģimeņu stiprināšana Pēdējo dienu svētajiem ir ļoti svarīga. Ģimenes var būt kopā mūžībā. Pajautājiet misionāriem, lai viņi jums atklāj, kā tas ir iespējams jūsu ģimenei.

Misionāri var arī palīdzēt jums vēlmē pēc lielākām zināšanām. Cilvēka gars ļoti tiecas pēc zināšanām. Neatkarīgi no tā, vai patiesība izriet no zinātniskām laboratorijām vai ar Dieva atklāsmi, mēs to meklējam! Patiesi — Dieva godība ir saprāts.¹²

Izaugsme mācībās ietver gan garīgas, gan arī laicīgas zināšanas. Mēs uzsveram, cik svarīgi ir saprast Svētos Rakstus. Neatkarīgs pētījums nesen atklāja, ka Pēdējo dienu svētie bija vizinošākie par kristietību un Bībeli.¹³ Ja jūs vēlaties labāk saprast Bībeli, labāk saprast Mormona Grāmatu un iegūt lielāku izpratni par cilvēces brālību un Dieva kā Tēva lomu, pajautājiet misionāriem! Viņi var jums palīdzēt!

Daudziem no jums ir dziļa vēlme palīdzēt cilvēkiem, kas nonākuši grūtībās. Pēdējo dienu svētie ir piepildīti ar šo nebeidzamo vēlmi, jo mēs sekojam Jēzum Kristum.¹⁴ Ikviens var mums pievienoties, lai palīdzētu trūcīgajiem un sniegtu palīdzību dabas katastrofās cietušajiem visā pasaulē. Ja jūs

vēlaties piedalīties, pajautājiēt misionāriem! Viņi var jums palīdzēt!

Un, ja jūs gribat uzzināt vairāk par dzīvi pēc nāves, par debesīm, par Dieva plānu jums; ja jūs vēlaties uzzināt vairāk par To Kungu, Jēzu Kristu, Viņa Izpirkšanu un Viņa Baznīcas atjaunošanu tās sākotnējā organizācijā, pajautājiēt misionāriem! Viņi var jums palīdzēt!

Es zinu, ka Dievs ir dzīvs. Jēzus ir Kristus. Viņa Baznīca ir tikusi atjaunota. Es dedzīgi lūdzu, lai Dievs svētītu katru no mums un katru no mūsu vērtīgajiem misionāriem. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Skat. Thomas S. Monson, „As We Meet Together Again”, *Liahona*, 2010. g. nov., 5–6.
2. Skat. Mācība un Derības 4:3.
3. Skat. Mateja 10:1; Lūkas 6:13; 10:1; Efeziešiem 4:11–12.
4. Skat. Mācība un Derības 1:30.
5. Mateja 28:19.
6. Skat. Mācība un Derības 68:8; 84:62; 112:28.
7. Skat. 1. korintiešiem 2:2; 2. Nefija 25–26.
8. Personīga saruna ar V. Treisiju Vatsonu, bijušo Arizonas Mesas misijas prezidentu.
9. Tajos gadījumos, kuros es šajā runā esmu minējis frāzi „pajautājiēt misionāriem”, jūs varat lūgt palīdzību arī kādam draugam, kurš ir Baznīcas loceklis.
10. Aktīvi radi, draugi un Baznīcas vadītāji arī varētu būt priedīgi palīdzēt.
11. Skatīt Džeimsa E. Enstroma un Lestera Breslova pētījumu „Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004”, *Preventative Medicine*, 46. sēj. (2008), 135.
12. Skat. Mācība un Derības 93:36.
13. Skat. *U.S. Religious Knowledge Survey* (Pew Forum on Religion and Public Life, 2010. g. 28. sept), 7.
14. Skat. Rams Knāns, Vans Evans, Daniels V. Kērtis, *Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints*, (Pensilvānijas Universitātes Sociālās politikas un darbības skola 2012); „Mormon Volunteerism Highlighted in New Study” (2012. g. 16. marts), <http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report>; ; *Mormons in America; Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society* (Pew Forum on Religion and Public Life, 2012. g. 12. janv.), 43; Roberts D. Putnams un Deivids E. Kambels, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 444–454.

Par nožēlu un apņemšanos

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs

Otrais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Jo vairāk mēs sevi veltām svētuma un laimes meklējumiem, jo mazāka iespējamība, ka mēs nonāksim uz nožēlas ceļa.

Par nožēlu

Prezident Monson, mēs mīlam tevi. Paldies tev par iedvesmoto un vēsturisko paziņojumu par jaunu tempļu celtniecību un misionāru kalpošanu. Esmu pārliecināts, ka, pateicoties tam, mēs un daudzas nākamās paaudzes saņems lielas svētības.

Mani dārgie brāļi un māsas, mani dārgie draugi! Mēs visi esam mirstīgi. Es ceru, ka tas nevienam nav pārsteigums.

Neviens no mums nebūs uz Zemes ļoti ilgi. Mums dzīvošanai uz Zemes ir atvēlēti vairāki dārgi gadi, kas mūžības skatījumā ir ne vairāk kā viens acumirklis.

Un tad mēs nomirstam. Mūsu gari „tiek paņemti mājās pie tā Dieva, kas devis viņiem dzīvību”.¹ Mūsu ķermenis tiek guldīts kapā, un mēs atstājam šīs pasaules lietas, dodoties uz savas esamības nākamo sfēru.

Jaunībā mums šķiet, ka mēs dzīvosim mūžīgi. Mēs domājam, ka mūs aiz horizonta gaida neskaitāmi saullēkti, un nākotne mums rādās kā nepārtraukts ceļš — bezgalīgs mūsu priekšā.

Tomēr, jo vecāki mēs kļūstam, jo biežāk mēs mēdzam atskatīties un brīnīties par to, cik īss šis ceļš patiesībā ir. Mēs brīnāmies, kā gadi ir tik ātri paskrējuši. Un mēs sākam aizdomāties par mūsu veiktajām izvēlēm un padarīto. Šajā procesā mēs atceramies daudzus jaukus brīžus, kas sasilda mūsu

dvēseles un iepriecina mūsu sirdis. Taču mēs atceramies arī nožēlu par to, ko mēs vēlētos izmainīt, atgriežoties pagātnē.

Kāda māsiņa, kura aprūpē uz nāves gultas esošus cilvēkus, teica, ka viņa bieži saviem pacientiem ir uzdevusi vienkāršu jautājumu, tiem gatavojoties atstāt šo dzīvi.

„Vai jums ir kaut kas, ko jūs nožēlojat?” viņa mēdza vaicāt.²

Esot tik tuvu dzīves pēdējai dienai, domas bieži vien kļūst skaidras un tiek gūta izpratne un nākotnes redzējums. Tādēļ, kad šiem cilvēkiem tika jautāts par to, ko viņi nožēlo, viņi atvēra savas sirdis. Viņi domāja par to, ko varētu mainīt, ja vien spētu pagriezt atpakaļ laiku.

Kad es apdomāju viņu sacīto, mani pārsteidza tas, kā Jēzus Kristus evaņģēlija pamatprincipi var ietekmēt mūsu dzīvi uz labu, ja vien mēs tos pielietojam.

Evaņģēlija principos nav nekā noslēpumaina. Mēs tos esam studējuši Svētajos Rakstos, mēs tos esam pārrunājuši Svētdienas skolā, un mēs tos daudz reižu esam dzirdējuši Baznīcas sanāksmēs. Šie dievišķie principi un vērtības ir vienkārši un skaidri; tie ir skaisti, dziļi un spēcīgi; un tie noteikti var mums palīdzēt izvairīties no nožēlas nākotnē.

Es vēlos — kaut būtu vairāk laika pavadījis ar sev mīļiem cilvēkiem

Iespējams, visizplatītākā nožēla, ko pacienti pauda, — ka viņi vēlējās, kaut būtu vairāk laika pavadījuši ar cilvēkiem, kurus viņi mīl.

It sevišķi vīrieši dziedāja šo universālo „raudu dziesmu” — viņi „pauda dziļu nožēlu, ka pārāk daudz no savas dzīves pavadījuši vienmuļā [ikdienas] . . . darbā”.³ Daudzi ir palaiduši garām īpašas atmiņas, kas gūstamas, pavadot laiku kopā ar ģimeni un draugiem. Viņi ilgojās pēc ciešām saitēm ar sev visnozīmīgākajiem cilvēkiem.

Vai tā nav patiesība, ka mēs bieži kļūstam tik ļoti aizņemti? Un par nožēlu jāsaka, ka mēs savu aizņemtību pat uzskatām par kaut ko godājamu, it kā aizņemtība pati par sevi būtu kāds sasniegums vai pārākas dzīves pazīme.

Vai tiešām?

Es domāju par mūsu Kungu un Paraugu, Jēzu Kristu, un Viņa neilgo dzīvi Galilejas un Jeruzālemes ļaužu vidū. Es esmu centies

iztēloties Viņu steidzamiem no sanāksmes uz sanāksmi vai veicot vairākus uzdevumus vienlaikus, lai paveiktu daudz steidzamu darbu savā sarakstā.

Man tas neizdodas.

Tā vietā es redzu līdzjūtīgu un gādīgu Dieva Dēlu, kurš mērķtiecīgi dzīvo katru dzīves dienu. Kad Viņš sarunājās ar apkārtējiem cilvēkiem, viņi sajutās nozīmīgi un mīlēti. Viņš apzinājās sastapto cilvēku bezgalīgo vērtību. Viņš svētīja tos un kalpoja tiem. Viņš tos iedvesmoja un dziedināja. Viņš tiem deva dārgu dāvanu — Savu laiku.

Mūsdienās ir viegli izlikties, ka mēs it kā pavadām laiku kopā ar citiem. Ar vienu datorpeles klikšķi mēs varam „savienoties” ar tūkstošiem „draugu”, pat nekad netiekoties ar kaut vienu no viņiem. Tehnoloģijas var būt brīnišķīgas, un tās ir ļoti noderīgas, kad mēs nevaram būt līdzās saviem tuviniekiem. Mēs ar sievu dzīvojam tālu no dārgajiem ģimenes locekļiem; mēs zinām, kā tas ir. Tomēr es uzskatu, ka mēs neejam pareizā virzienā, individuāli un kā sabiedrība, ja visbiežākais veids, kā mēs sazināties ar ģimeni vai draugiem, ir smieklīgu attēlu un nenozīmīgu vēstuļu pārsūtīšana vai viņu savienošana ar dažādām interneta vietnēm. Es pieņemu, ka sava vieta ir arī šādām aktivitātēm, taču — cik daudz laika mēs vēlamies tam veltīt? Ja mēs pilnībā neveltām sevi un savu nedalītu uzmanību tiem, kuri mums ir patiesi nozīmīgi, kādu dienu mēs to nožēlosim.

Apņemsimies lolot tos, kurus mēs mīlam, jēgpilni pavadot ar viņiem laiku, darbojoties kopā un veidojot dārgas atmiņas.

Kaut es būtu sasniedzis savu potenciālu

Cita nožēla, ko cilvēki pauda, — ka viņiem nav izdevies kļūt par tādu personu, par kādu viņi domāja, ka viņi varētu kļūt vai viņiem vajadzēja kļūt. Domājot par savu dzīvi, viņi aptvēra, ka nekad nav sasnieguši savu potenciālu, ka pārāk daudz dziesmu palikušas nenodziedātas.

Es šeit nerunāju par kāpšanu pa karjeras kāpnēm vai panākumiem dažādās profesijās. Šādas kāpnēs, neatkarīgi no tā, cik augstas tās šķiet uz šīs Zemes, tik tikko līdzināsies vienam pakāpienam mūžīgajā ceļojumā, kas mūs sagaida.

Tā vietā es runāju par to, ka mums ir jāklūst par tādiem cilvēkiem, par kādiem Dievs, mūsu Debesu Tēvs, ir paredzējis, lai mēs kļūtu.

Mēs ierodamies šajā pasaulē, kā dzejnieks teicis, „nākot pa godības mākoņiem”⁴ no pirmslaicīgās sfēras.

Mūsu Debesu Tēvs redz mūsu patieso potenciālu. Viņš zina par mums to, ko mēs paši nezinām. Viņš mūs skubina dzīves laikā piepildīt savas radīšanas mēru, dzīvot taisnīgi un atgriezties Viņa klātbūtnē.

Kāpēc tad mēs veltām tik daudz sava laika un enerģijas lietām, kas ir tik islaicīgas, tik nesvarīgas un tik virspusējas? Vai mēs atsakāmies atzīt to, ka dzīšanās pēc nenozīmīgām un pārejošām lietām ir mulķīga?

Vai nebūtu gudrāk, ja mēs „[krātu] sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog”⁵

Kā lai mēs to izdarām? Sekojot Glābēja paraugam, iekļaujot Viņa mācības savā ikdienas dzīvē un patiesi mīlot Dievu un savus līdzcilvēkus.

Mēs noteikti nevaram to paveikt, ja esam tādi mācekļi, kas velk laiku, skatās pulkstenī vai žēlojas par darāmo.

Attiecībā uz dzīvošanu pēc evaņģēlija, mums nevajadzētu būt kā zēnam, kurš iemērca savas kājas pirkstu ūdenī un pēc tam apgalvoja, ka ir nopeldējies. Būdami Debesu Tēva dēli un meitas, mēs spējam paveikt daudz vairāk. Tieši tāpēc ar labiem nodomiem vien nepietiek. Mums ir jā*rīkojas*. Vēl svarīgāk — mums ir jā*klūst* tādiem, kādus Debesu Tēvs vēlas mūs redzēt.

Dalīties savā liecībā par evaņģēliju ir labi, taču priekšzīmīgi dzīvot pēc atjaunotā evaņģēlija ir labāk. Vēlēties būt uzticīgākiem savām derībām ir labi, taču patiesībā būt uzticīgiem svētajām derībām — tostarp dzīvot tikumīgi, maksāt desmito tiesu un ziedojumus, ievērot Gudrības Vārdu un kalpot grūtībās nonākušajiem — ir daudz labāk. Paziņot, ka mēs veltīsim vairāk laika ģimenes lūgšanai, Svēto Rakstu studēšanai un vērtīgiem ģimenes pasākumiem, ir labi, un, ja mēs patiesībā to visu neatlaidīgi darīsim, mūsu dzīvē ienāks debesu svētības.

Mācekļība ir tiekšanās pēc svētuma un laimes. Tas ir ceļš uz vislabāko un vislaimīgāko „Es”.

Apņemsimies sekot Glābējam un uzcītīgi strādāt, lai kļūtu par tādiem cilvēkiem, par kādiem mums iecerēts kļūt. Klausīsimies Svētā Gara pamudinājumos un ievērosim tos. Tā darot, Debesu Tēvs atklās mums to, ko mēs agrāk par sevi nezinājām. Viņš apgaismos priekšā esošo ceļu un atvērs mūsu acis, lai mēs saskatītu savus neapzinātos un, iespējams, neiedomājamus talantus.

Jo vairāk mēs sevi veltām svētuma un laimes meklējumiem, jo mazāka iespējamība, ka mēs nonāksim uz nožēlas ceļa. Jo vairāk mēs paļaujamies uz Glābēja labvēlību, jo vairāk mēs sajūtīsim, ka esam uz takas, ko mūsu Debesu Tēvs ir mums iecerējis.

Kaut es būtu ļāvis sev būt laimīgākam

Vēl viena nožēla, ko pauda cilvēki, kuri zināja, ka drīz mirs, bija mazliet pārsteidzoša. Viņi vēlējās — kaut būtu ļāvuši sev būt laimīgākiem.

Mūs tik bieži pārņem ilūzija, ka tas, kas mums sniegtu laimi, ir mums nerasniedzams — labāka situācija ģimenē, labāks finansiālais stāvoklis vai grūta pārbaudījuma gals.

Jo vecāki mēs kļūstam, jo biežāk mēs raugāmies atpakaļ un saprotam, ka ārējie apstākļi patiesībā ir nebūtiski un tie nenosaka mūsu laimi.

Mēs esam nozīmīgi. Mēs nosakām savu laimi.

Jūs un es galu galā esam atbildīgi par savu laimi.

Manai sievai Herjetei un man patīk braukt ar divriteni. Ir tik brīnišķīgi — iziet no mājām un izbaudīt dabas skaistumu. Mums ir noteikti maršruti, pa kuriem mums patīk braukt, taču mēs nepievēršam īpaši daudz uzmanības tam, cik tālu mēs dodamies vai cik ātri mēs braucam salīdzinājumā ar citiem braucējiem.

Tomēr reizēm es iedomājos, ka mums vajadzētu izrādīt nelielu sāncensības garu. Es pat iedomājos, ka mēs varētu veikt ceļu īsākā laikā jeb braukt ātrāk, ja vien mēs nedaudz pacenstos. Un reizēm es pat pieļauju lielu kļūdu, pieminot šo ideju savai brīnišķīgajai sievai.

Viņas tipiskā reakcija uz šāda veida ieteikumiem vienmēr ir ļoti laipna, ļoti skaidra un ļoti noteikta. Viņa pasmaida un saka: „Dīter, šīs nav sacīkstes, šīs ir ceļojums. Izbaudi mirkli.”

Viņai tiešām ir taisnība!

Reizēm dzīvē mēs tik ļoti koncentrējamies uz finiša līniju, ka mums neizdodas rast prieku ceļojumā. Es nedodos izbraucienā ar divriteni kopā ar sievu tādēļ, ka priecātos par brauciena beigām. Es dodos tādēļ, ka būt kopā ar viņu ir jauki un patīkami.

Vai tas nešķiet mulķīgi — sabojāt jauku un priecīgu pieredzi tādēļ, ka mēs nemitīgi gaidām brīdi, kad kaut kas beigsies?

Vai mēs klausāmies skaistu mūziku, gaidot, kad izskanēs pēdējā nots, pirms sev ļaujam to patiesi izbaudīt? Nē, mēs klausāmies un izbaudām visu skaņdarbu — melodijas, ritma un harmonijas variācijas.

Vai mēs skaitām savas lūgšanas, domājot tikai par „āmen” jeb beigām? Protams, nē. Mēs lūdzam, lai būtu tuvi mūsu Debesu Tēvam, lai saņemtu Viņa Garu un lai sajustu Viņa mīlestību.

Lai būtu laimīgi, mums nevajadzētu gaidīt, līdz mēs sasniegsim kādu brīdi nākotnē, — tikai lai atklātu, ka laime jau bija mums līdzās visu laiku! Nav paredzēts, ka dzīve būtu jāizbauda vienīgi retrospektīvi. „Šī ir tā diena, ko Tas Kungs ir devis,” psalmists rakstīja. „Priecāsimies un liksmosimies šinī dienā!”⁶

Brāļi un māsas, lai kādi būtu mūsu apstākļi, lai kādi būtu mūsu izaicinājumi vai pārbaudījumi, katru dienu ir kaut kas, ko izbaudīt un mīlēt. Katru dienu ir kaut kas, kas var sniegt pateicību un prieku, ja vien mēs to saskatām un novērtējam.

Iespējams, mums mazāk vajadzētu skatīties ar acīm, bet vairāk — ar sirdi. Man patīk citāts: „Cilvēks redz skaidri tikai ar sirdi. Būtiskais acīm nav saredzams.”⁷

Mums ir pavēlēts „pateikties visās lietās”.⁸ Tādēļ — vai nebūtu labāk saskatīt ar savām acīm un sirdi pat mazas lietas, par kurām mēs *varam* būt pateicīgi, nevis uzsvērt negatīvo mūsu pašreizējā situācijā?

Tas Kungs ir apsolījis: „Tas, kurš pieņem visu ar pateicību, tiks darīts godības pilns; un šīs zemes lietas tiks piemestas, . . . pat simtkārt vairāk.”⁹

Brāļi un māsas, mēs esam tik bagātīgi mūsu Debesu Tēva svētīti — ar Viņa augstsirdīgo pestīšanas ieceri, atjaunotā evaņģēlija dievišķīgajām patiesībām un šī mirstīgā ceļojuma daudzveidīgo skaistumu — „vai mums nav iemesla priecāties”?¹⁰

Apņemsimies būt laimīgi neatkarīgi no mūsu apstākļiem.

Par apņemšanos

Kādu dienu mēs spersim to neizbēgamo soli un pāriesim no šīs mirstīgās sfēras nākamajā esamībā. Kādu dienu mēs atskatīsimies uz savu dzīvi un pārdomāsim, vai varējām būt labāki, pieņemt labākus lēmumus vai gudrāk izmantot savu laiku.

Lai izvairītos no dzīves rūgtākajiem sirdsapziņas pārmetumiem, būtu gudri jau šodien apņemties darīt noteiktas lietas. Tādēļ:

- apņemsimies pavadīt vairāk laika ar tiem, kurus mēs mīlam;
- apņemsimies dedzīgāk tiekties pēc tā, lai kļūtu tādi cilvēki, kādus Dievs vēlas mūs redzēt;
- apņemsimies būt laimīgi neatkarīgi no mūsu apstākļiem.

Tā ir mana liecība, ka daudzi no rītdienas rūgtākajiem sirdsapziņas pārmetumiem var tikt novērsti, sekojot Glābējam šodien. Ja mēs esam grēkojuši vai pieļāvuši kļūdas, ja mēs esam veikuši izvēles, ko mēs tagad nožēlojam, — pastāv Kristus Izpiršanas dārgā dāvana, caur kuru mēs varam saņemt piedošanu. Mēs nevaram atgriezties pagātnē un to izmainīt, taču mēs varam nožēlot grēkus. Glābējs var nožāvēt mūsu nožēlas asaras¹¹ un noņemt mūsu grēku nastu.¹² Viņa veiktā Izpiršana ļauj mums atstāt pagātņi un doties uz priekšu ar tīrām rokām, skaidru sirdi¹³ un apņēmību rīkoties labāk un kļūt labākiem.

Jā, šī dzīve paiet ātri; šķiet, ka mūsu laiks strauji iztek; un reizēm nāve šķiet biedējoša. Tomēr mūsu gars turpinās dzīvot un kādu dienu tiks no jauna apvienots ar mūsu augšāmcelto ķermeni, lai saņemtu nemirstīgu godību. Es svinīgi sniedzu liecību, ka, pateicoties žēlsirdīgajam Kristum, mēs visi atkal dzīvosim — mūžīgi. Pateicoties mūsu Glābējam un Pestītājam, kādu dienu mēs patiesi sapratīsim un priedzīsimies par šo vārdu nozīmi: „Nāves dzelonis ir aprīts Kristū.”¹⁴

Ceļš uz sava likteņa piepildīšanu — kā Dieva dēliem un meitām — ir mūžīgs. Mani dārgie brāļi un māsas, dārgie draugi, mums jāsāk iet pa šo mūžības ceļu jau šodien; mēs nevaram izniekot nevienu pašu dienu. Es lūdzu, lai mēs negaidītu līdz

savai nāves stundai, lai patiesi iemācītos dzīvot. Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Almas 40:11.
2. Skat. Susie Steiner, „Top Five Regrets of the Dying”, *Guardian*, 2012. g. 1. febr., www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Bronnie Ware, skat. Steiner, „Top Five Regrets of the Dying”.
4. „Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood”, *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), 359.
5. Mateja 6:20.
6. Psalmi 118:24.
7. Skat. Antuans de Sent-Ekziperī, *Mazais princis*, tulk. Ieva Lase (2006), 70.
8. Mosijas 26:39; skat. arī Mācība un Derības 59:7.
9. Mācība un Derības 78:19.
10. Almas 26:35.
11. Skat. Jāņa atkl. 7:17.
12. Skat. Mateja 11:28–30.
13. Skat. Psalmi 24:4.
14. Mosijas 16:8; skat. arī 1. korintiešiem 15:54.

Baznīcas amatpersonu atbalstīšana

Vada prezidents Henrijs B. Airings

Pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Tiek ierosināts, ka mēs atbalstām Tomasu S. Monsonu kā pravieti, gaišreģi un atklājēju, un Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu; Henriju Benjonu Airingu kā pirmo padomnieku Augstākajā Prezidijā, un Dīteru Frīdrihu Uhtdorfu kā otro padomnieku Augstākajā Prezidijā.

Visi, kas var atbalstīt, lūgšu parādīt to.

Ja ir kāds, kas nevar atbalstīt, lūgšu parādīt to.

Tiek ierosināts atbalstīt Boidu Kenetu Pekeru kā Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu un šī kvoruma locekļus: Boidu K. Pekeru, L. Tomu Periju, Raselu M. Nelsonu, Dalinu H. Ouksu, M. Raselu Balardu, Ričardu G. Skotu, Robertu D. Heilzu, Džefriju R. Holandu, Deividu A. Bednāru, Kventinu L. Kuku, D. Todu Kristofersonu un Nīlu L. Andersenu.

Kas var atbalstīt, lūgšu parādīt to.

Ja kāds ir pret, var to parādīt.

Tiek ierosināts atbalstīt padomniekus Augstākajā Prezidijā un Divpadsmit apustuļus kā praviešus, gaišreģus un atklājējus.

Visi, kas var atbalstīt, lūgšu parādīt to.

Ja ir kāds, kas nevar atbalstīt, lūgšu parādīt to tādā pašā veidā.

Elders Džejs E. Džensens ir ticis atbrīvots kā Septiņdesmito kvorumu prezidija loceklis.

Tie, kuri var mums pievienoties, paužot pateicību, lūgšu parādīt to.

Tiek ierosināts, ka mēs atbalstām elderu Kreigu K. Kristensenu par Septiņdesmito kvorumu prezidija loekli.

Visi, kas var atbalstīt, lūgšu parādīt to.

Tie, kas pret, ja ir tādi.

Tiek ierosināts, lai mēs pateicībā par viņa izcilo kalpošanu atbrīvotu elderu Marlinu K. Džensenu kā Baznīcas vēsturnieku un rakstvedi.

Visi, kas var atbalstīt, lūgšu parādīt to.

Tiek ierosināts, lai mēs atbalstītu elderu Stīvenu E. Snovu kā Baznīcas vēsturnieku un rakstvedi.

Visi, kas var atbalstīt, lūgšu parādīt to.

Vai ir kāds, kas pret?

Tiek ierosināts, lai mēs atbrīvotu elderus Keitu K. Hilbigu, Džeju E. Džensenu, Marlinu K. Džensenu un Okataviano Tenorio kā Septiņdesmito pirmā kvoruma locekļus un nozīmētu viņus par goda Augstākajiem pilnvarotajiem.

Tiek ierosināts, lai mēs atbrīvotu elderus Keitu R. Edvardu un Leriju V. Gibsonu kā Septiņdesmito otrā kvoruma locekļus.

Tie, kas var mums pievienoties, izsakot pateicību šiem brāļiem par viņu izcilo kalpošanu, lūdzu, parādiet to.

Tiek ierosināts, ka mēs atbalstām pārējos esošos Augstākos pilnvarotos, reģionu Septiņdesmitos un palīgorganizāciju vispārējos prezidijus pašreizējā sastāvā.

Kas var atbalstīt, lūgšu parādīt to.

Ja kāds ir pret, var to parādīt.

Paldies jums, brāļi un māsas, par jūsu atbalstu, jūsu ticību, uzticību un lūgšanām.

Klūt par krietniem vecākiem

Elders L. Toms Perijs

no Diopadsmītu apustuļu kooruma

Ir daudz veidu, kā krietni vecāki var saņemt palīdzību un atbalstu, kas tiem ir nepieciešams, lai mācītu saviem bērniem Jēzus Kristus evaņģēliju.

Šajā vasarā manā dzīvē bija nozīmīgs notikums — es atzīmēju savu 90. dzimšanas dienu. Sasniedzot kādu nozīmīgu notikumu savā dzīvē, ir noderīgi un pamācoši pārdomāt pagātnes notikumus un pieredzes. Jūs, jaunie cilvēki, kas klausāties vai lasāt šo runu, iespējams, nedomājat, ka 90 gadu vecums ir kas ievērojams, bet tajā laikā, kad dzimu es, tik gara dzīve tika uzskatīta par lielu sasniegumu. Katru dienu es esmu pateicīgs Debesu Tēvam par to, ka Viņš mani ir svētījis ar ilgu laicīgo dzīvi.

Manas dzīves laikā tik daudz kas ir mainījies. Es esmu redzējis rūpniecības attīstību un informācijas laikmeta attīstību. Manas jaunības dienās automobiļu, lidmašīnu un telefonu masu ražošana bija lielas inovācijas. Šodien veids, kādā mēs atrodam, dalāmies un izmantojam informāciju, mainās gandrīz katru dienu. Savā vecumā es brīnos par strauji mainīgo pasauli, kurā mēs visi dzīvojam. Tik daudzi mūsdienu izgudrojumi modina iztēli, kā ar to potenciālu uzlabot mūsu dzīves.

Visās šajās straujajās pārmaiņās, kas notiek mums apkārt, mēs dedzīgi lūdzam un strādājam, lai būtu droši, ka Jēzus Kristus evaņģēlija vērtības ir nemainīgas. Jau tagad dažas no tām ir pakļautas riskam — izzust. Pašā šo vērtību augšgalā — un tādejādi tiešais pretinieka mērķis — ir laulības svētums un ģimeņu centrālā nozīme. Tās nodrošina mājas kā enkuru un

drošu ostu, kur ikviens mīlošā Debesu Tēva bērns var gūt pozitīvu ietekmi un apgūt mūžīgās vērtības.

Mana ģimene, nepacietībā gaidot manas dzīves 90. gadadienu, sāka man palīdzēt atcerēties un novērtēt manas garās dzīves pieredzes. Piemēram, mana māsasmeita apkopoja un dalījās ar vairākām vēstulēm, kuras es biju rakstījis saviem vecākiem gandrīz pirms 70 gadiem no Jūras flotes bāzes Saipenas salā, Klusajā okeānā, Otrā pasaules kara laikā.

Viena no šīm vēstulēm īpaši piesaistīja manu uzmanību. Tā bija vēstule, kuru es sūtīju savai mammai, lai viņa to atvērtu un izlasītu 1945. gada Mātes dienā. Es vēlos dalīties dažos fragmentos no šīs vēstules cerībā, ka jūs redzēsiet, kāpēc es mūžīgi būšu pateicīgs savam mīlošajam tēvam un mātei par tām mācībām, kuras es apguvu no viņu mācītā mūsu mājās. Mani vecāki man ir labākie krietnu vecāku paraugi, kuri savu laulību un atbilstošu bērnu audzināšanu noteica par savu galveno prioritāti.

Mana 1945. gada Mātes dienas vēstule sākās šādi:

„Dārgā mamma!

Pēdējos četrus gadus man ir ļoti nepaveicies, jo Mātes diena jāpavada prom no Tevis. Katru gadu es esmu vēlējis būt kopā ar Tevi un pateikt, cik ļoti es Tevi mīlu un cik daudz domāju par Tevi, bet, tā kā tas atkal nav iespējams, man būs jādara nākamā labākā lieta un jānosūta Tev savas domas šajā vēstulē.

Šajā gadā vairāk nekā citos gados es varu saprast, kā mani ir svētījis tas, ka man ir brīnišķīga māte. Pirmkārt, man pietrūkst to mazo darbiņu, ko Tu darīji manā labā. Kad es cēlos no rīta, man nekad nebija jāuztraucas, vai es atradīšu tīru kreklu un tīras zeķes. Viss, kas man bija jāizdara, bija jāatver atvilktnē, un es tās tur atrastu. Maltīšu laikā es vienmēr zināju, ka es atradīšu kaut ko, kas man garšo un kas būtu pagatavots vislabākajā veidā. Vakaros es vienmēr zināju, ka uz manas gultas būs uzklāti tīri palagi un tieši tik daudz segu, lai man būtu ļoti ērti. Dzīvojot mājās tik tiešām bija liels prieks.”

Izlasot šīs vēstules pirmās divas rindkopas, es biju pārsteigts par to, cik emocionāli tās skanēja. Iespējams, dzīvošana teltī un gulēšana zem moskītu tīkla uz saliekamas gultas manas domas pievērsa manām ļoti īpašajām mājām.

Vēstule manai mammai turpinājās:

„Taču vēl dziļākas jūtas pret Tevi ir tās priekšzīmes dēļ, kuru Tu man parādīji. Dzīve mums kā ģimenei tika padarīta tik patīkama, ka mēs vēlējāmies sekot Tavai priekšzīmei, lai turpinātu piedzīvot to pašu prieku, kas mums bija jaunības dienās. Tu vienmēr atradi laiku, lai aizvestu ģimeni uz kanjonu, un mēs paļāvāmies, ka Tu darīsi visu — no kāpšanas kalnos līdz bumbas spēlēšanai kopā ar mums. Tu un tētis nekad atvaļinājumos nedevāties vieni paši. Ģimene vienmēr bija kopā ar jums. Tagad, kad esmu prom no mājām, man vienmēr patīk runāt par dzīvi savās mājās, jo tā bija tik patīkama. Es nevarētu noraidīt Tavas mācības, jo manas rīcības citiem liktu domāt par Tevi. Dzīve ir ļoti izaicinoša, lai es varētu cienīgi tikt saukts par Noras Sonnes Perijas dēlu. Es esmu ļoti lepns par šo titulu, un es ceru, ka vienmēr būšu tā cienīgs.

Es ceru, ka nākamajā gadā es varēšu būt kopā ar Tevi, lai parādītu Tev visu to labo, ko gribēju parādīt Mātes dienā pēdējos četrus gadus.

Lai Tas Kungs svēta Tevi par visu to labo, ko Tu esi darījusi šajā nemiera pilnajā pasaulē.

Ar visu savu mīlestību, Toms.”¹

Pārlasot šo vēstuli, es arī domāju par tās ģimenes, bīskapijas, staba un sabiedrības, kurā es uzaugu, kultūru.

Kultūra tiek definēta kā cilvēku dzīvesveids. Visiem Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristu Baznīcas locekļiem ir kopīga unikāla evaņģēlija kultūra, vērtību, gaidu un ieradumu kopums. Šī evaņģēlija kultūra jeb dzīvesveids izriet no Pestīšanas ieceres, Dieva baušļiem un dzīvo praviešu mācībām. Tā tiek atklāta veidā, kādā mēs audzinām savas ģimenes un dzīvojam katrs savu dzīvi.

Pirmais norādījums Ādamam par viņa laicīgo pienākumu ir atrodams 1. Mozus 2:24: „Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu.”

Vīrieša un sievietes apvienošanās likumīgā un pilntiesīgā laulībā ir ne tikai sagatavošanās nākamajām paaudzēm iemantot šo zemi, bet tā sniedz arī lielāko prieku un gandarījumu, kāds var tikt gūts šajā laicīgajā pieredzē. It īpaši tas attiecināms, kad priesterības spēki pasludina laulību uz laiku un visu mūžību.

Bērniem, kuri dzimuši šādās laulībās, ir tāda drošība, kāda nav atrodamā nekur citur.

Mācības, kuras mājās māca krietni vecāki, kļūst arvien nozīmīgākas mūsdienu pasaulē, kur tik plaši izplatīta ir pretinieka ietekme. Kā mēs zinām, viņš cenšas izskalot un iznīcināt mūsu sabiedrības pašus pamatus — ģimeni. Gudros un rūpīgi nomaskētos veidos viņš uzbrūk ģimenes dzīves saistībām visā pasaulē un grauj uzticīgo Pēdējo dienu svēto kultūru un derības. Vecākiem ir jānolemj, ka mācīšana mājās ir vissvētākais un svarīgākais pienākums. Lai gan citas organizācijas, piemēram, baznīca un skola, var palīdzēt vecākiem „mācīt . . . bērnam viņa [vai viņas] ceļu” (Salamana pamācības 22:6), šis pienākums galu galā gulstas uz vecākiem. Atbilstoši lielajai laimes iecerei krietniem vecākiem ir uzticētas rūpes par Debesu Tēva bērniem un viņu attīstību.

Pildot mūsu nozīmīgo vecāku pienākumu, ir daudz veidu, kā krietni vecāki var saņemt palīdzību un atbalstu, kas tiem ir nepieciešams, lai mācītu saviem bērniem Jēzus Kristus evaņģēliju. Ļaujiet man jums ieteikt piecas lietas, ko vecāki var darīt, lai radītu spēcīgāku ģimenes kultūru:

Pirmkārt, vecāki var dedzīgi lūgt mūsu Mūžīgā Tēva palīdzību mīlēt, saprast un vadīt tos bērnus, kurus Viņš tiem ir sūtījis.

Otrkārt, viņi var noturēt ģimenes lūgšanas, Svēto Rakstu studēšanu un ģimenes mājvakarus, kā arī ēst kopā tik bieži, cik tas ir iespējams, padarot maltīti par laiku sarunām un vērtību mācīšanai.

Treškārt, vecāki var pilnībā gūt labumu no Baznīcas atbalsta tīkla, runājot ar viņu bērnu Sākumskolas skolotājiem, jaunatnes vadītājiem un kvorumu prezidijiem. Runājot ar tiem, kas ir aicināti un sūtīti, lai strādātu ar viņu bērniem, vecāki var gūt būtisku izpratni par bērna īpašajām un specifiskajām vajadzībām.

Ceturtkārt, vecāki bieži var dalīties savās liecībās ar saviem bērniem, aicināt viņus ievērot Dieva baušļus un apsolīt svētības, kuras mūsu Debesu Tēvs ir apsolījis Saviem uzticīgajiem bērniem.

Piektkārt, mēs varam dibināt savas ģimenes uz skaidriem, vienkāršiem ģimenes likumiem un pienākumiem, vērtīgām

ģimenes tradīcijām un rituāliem un „ģimenes tautsaimniecību”, kur bērniem ir pienākumi mājas darbos un viņi var nopelnīt kabatas naudu, lai varētu mācīties veidot budžetu, taupīt un maksāt desmito tiesu no naudas, kuru paši ir nopelnījuši.

Šie ieteikumi, kā veidot spēcīgāku *ģimenes kultūru*, iet roku rokā ar Baznīcas kultūru. Mūsu stiprinātā ģimenes kultūra būs aizsardzība mūsu bērniem no „pretinieka ugunīgajām bultām” (1. Nefija 15:24), kas nostiprinātas viņu vienaudžu kultūrā, izklaides un slavenību kultūrā, kredītu un tiesību kultūrā un interneta un mediju kultūrā, kam viņi tiek nemiņīgi pakļauti. Spēcīga ģimenes kultūra palīdzēs mūsu bērniem dzīvot „pasaulē” un nebūt „no pasaules” (skat. Jāņa 15:19).

Prezidents Džozefs Fildings Smits mācīja: „Vecāku pienākums ir mācīt saviem bērniem šos Jēzus Kristus evaņģēlija glābjošos principus, tā, lai viņi zinātu, kāpēc viņiem vajag kristīties, un lai viņus sirdīs būtu liela vēlme turpināt ievērot Dieva baušļus pēc kristībām, lai viņi varētu atgriezties Viņa klātbūtnē. Vai jūs, mani labie brāļi un māsas, vēlaties savas ģimenes, savus bērnus; vai jūs vēlaties tikt saistīti ar saviem tēviem un savām mātēm pirms jūs . . .? Ja jā, tad jums jāsāk ar mācīšanu jau šūpulī. Jums ir jānāca ar priekšzīmi, kā arī ar priekšrakstu.”²

Vēstījums par ģimeni pauž:

„Vīram un sievai ir svēts pienākums mīlēt vienu otru, savus bērnus un rūpēties par viņiem. „Bērni ir Tā Kunga dāvana” (Psalmi 127:3). Vecāku svēts pienākums ir audzināt savus bērnus mīlestībā un taisnīgumā, rūpēties par viņu materiālajām un garīgajām vajadzībām, mācīt bērniem citam citu mīlēt un kalpot, pildīt Dieva baušļus un būt labiem pilsoņiem, kas ievēro savas valsts likumus, lai kur viņi dzīvotu. . . .

. . . Saskaņā ar Dieva ieceri tēviem ir jāvada ģimene ar mīlestību un taisnīgumu, un viņu pienākums ir rūpēties par dzīves vajadzību apmierināšanu un savas ģimenes aizsardzību. Mātes galvenokārt ir atbildīgas par savu bērnu audzināšanu. Pildot šos svētos pienākumus, tēviem un mātēm ir pienākums, lai viņi kā līdzvērtīgi partneri palīdzētu viens otram.”³

Es ticu, ka tā ir Dieva iecere, ka mātes loma galvenokārt ir audzināt un mācīt nākamo paaudzi. Taču ir brīnišķīgi redzēt

vīrus un sievas, kuriem ir izveidojusies patiesa partnerība, kurā viņi sapludina kopā savu ietekmi un abi efektīvi runā gan par saviem bērniem, gan ar saviem bērniem.

Morālā pagrimuma straujais uzbrukums mūsu bērniem ir izsmalcinātāks un nekaunīgāks kā jebkad agrāk. Spēcīgas ģimenes kultūras veidošana pievieno vēl vienu aizsardzības slāni mūsu bērniem, pasargājot tos no pasaulīgās ietekmes.

Lai Dievs svēta jūs, krietnās mātes un tēvi Ciānā. Viņš ir jums uzticējies rūpes par Viņa mūžīgajiem bērniem. Kā vecāki — mēs esam partneri, pat pievienojamies Dievam, lai īstenotu Viņa darbu un godību Viņa bērniem. Mūsu svēts pienākums ir darīt visu labāko, ko spējam. Par to es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. L. Toma Perija vēstule viņa mātei
Mātes dienā, sūtīta no Saipenas,
1945. g. 3. maijs.
2. Džozefs Fildings Smits, Conference
Report, 1948. g. okt., 153.
3. Skat. „The Family: A Proclamation
to the World”, *Liahona*, 2010. g.
nov., 129.

Dedzīgi nodoties labai lietai

Elders M. Rasels Balards

no Diopadsmīta apustuļu kooruma

Lieli darbi tiek īstenoti un nastas tiek atvieglotas ar daudzus cilvēku pūliņiem, kas „dedzīgi nododas labai lietai”.

Elder Perij, man šķiet, ka tu esi visjauneklīgākais 90-gadnieks visā Baznīcā. Jūs redzējāt, cik ātri viņš piecēlās no sava krēsla!

Mani dārgie brāļi un māsas, katru reizi, kad es nobaudu svaigu, nogatavojušos tomātu vai ēdu nobriedušu, sulīgu persiku, kas norauts tieši no koka, es domās atgriezšos 60 gadus senā pagātnē, kad manam tēvam piederēja mazs persiku augļudārzs Holadejā, Jūtas štatā. Viņam bija arī bišu stropi, lai apputeksnētu persiku ziedus, kas laika gaitā izauga par lieliem, gardiem persikiem.

Tēvs mīlēja savas labās medus bites un aprīnāja, kā tās tūkstošiem strādā kopā, pārveidojot no persiku ziediem ievāktu nektāru saldā, zeltainā medū — vienā no dabas noderīgākajiem ēdieniem. Patiesībā uztura speciālisti mums stāsta, ka medus ir viens no ēdieniem, kas satur visas vielas — enzīmus, vitamīnus, minerālvielas un ūdeni —, kas ir nepieciešamas dzīvības uzturēšanai.

Mans tēvs vienmēr centās iesaistīt mani darbā ar saviem bišu stropiem, bet es biju ļoti laimīgs ļaut viņam rūpēties par savām bitēm. Tomēr kopš tā laika es esmu iemācījies vairāk par ļoti organizēto bišu stropu — koloniju, kas sastāv no aptuveni 60 000 bišu.

Medus bites ir radītas, lai apputeksnētu, vāktu nektāru un pārvērstu nektāru medū. Nektāra pārveidošana medū ir brīnišķa

apsēstība, kuru mūsu Radītājs ir tām devis kā dabisku instinktu. Ir aprēķināts, ka, lai radītu tikai vienu mārciņu (0,45 kg) medus, 20 000 līdz 60 000 vidēja stropa bitēm ir kolektīvi jāapmeklē vairāk kā miljons ziedu — attālumā, kas atbilst diviem ceļojumiem apkārt pasaulei. Savas īsās dzīves laikā, kas ir tikai no divām nedēļām līdz četriem mēnešiem, vienas medus bites ieguldījums medū tās bišu stropā ir aptuveni viena divpadsmitā daļa no tējkarotes.

Lai gan šķietami nenozīmīgi salīdzinājumā ar kopējo daudzumu, katras bites viena divpadsmitā daļa tējkarotes medus ir būtiska stropa dzīvei. Bites ir atkarīgas cita no citas. Darbs, kas būtu smags dažām bitēm, kļūst vieglāks, jo visas bites uzticīgi dara savu daļu.

Bišu strops vienmēr ir bijis būtisks simbols mūsu Baznīcas vēsturē. Mormona Grāmatā mēs uzzinām, ka Jaredieši savā ceļojumā uz Amerikas kontinentu pirms tūkstošiem gadu ņēma līdzī medus bites (skat. Etera 2:3). Brigams Jangs izvēlējās bišu stropu par simbolu, lai iedrošinātu un iedvesmotu kopīgai enerģijai, kas pionieriem bija nepieciešama, lai neauglīgu, tuksnešainu, novārtā pamestu zemi, kas ieskāva Lielo Sālsezeru, pārveidotu auglīgās ielejās, kādas mums ir šodien. Mēs gūstam labumu no viņu kopīgās vīzijas un uzcītīgā darba.

Bišu stropa simbols ir atrodams daudzu tempļu ārpusē un iekšējā interjerā. Šis paaugstinājums, uz kura es šodien stāvu, ir izgatavots no valrieksta koka, kas auga prezidenta Gordona B. Hinklija pagalmā, un tajā ir iegrebtī bišu stropu tēli.

Viss šis simbolisms liecina par vienu — lieli darbi tiek īstenoti un nastas tiek atvieglotas ar daudzu cilvēku pūliņiem, kas „dedzīgi nododas labai lietai” (M&D 58:27). Iedomājieties, ko varētu sasniegt viens miljons Pēdējo dienu svēto visa pasaulē, ja mēs darbotos kā bišu strops, lai izpildītu savu noteikto, koncentrēto nodošanos Tā Kunga, Jēzus Kristus, mācībām!

Glābējs mācīja, ka pirmais un augstākais bauslis ir:

„Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. . .

Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.

Šinīs abos bausļos ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši” (Mateja 22:37, 39–40).

Glābēja vārdi ir vienkārši — tomēr to nozīme ir dziļa un ļoti nozīmīga. Mums ir jāmīl Dievs un jāmīl, un jā rūpējas par saviem tuvākajiem, tāpat kā pašiem par sevi. Iztēlojieties, kādu labumu mēs varam paveikt pasaulē, ja mēs visi apvienojamies, vienoti kā Kristus sekotāji, dedzīgi un rosīgi atsaucoties uz citu vajadzībām un kalpojot tiem, kas ir mums apkārt, — savām ģimenēm, saviem draugiem, saviem kaimiņiem, saviem līdzcilvēkiem.

Kā norādīts Jēkaba vēstulē, kalpošana ir tīras reliģijas būtība (skat. Jēkaba v. 1:27).

Mēs lasām par kalpošanu, ko Baznīcas locekļi sniedz visā pasaulē, un it īpaši par humāno kalpošanu krīžu brīžos: pēc ugunsgrēkiem, plūdiem, orkāniem un viesuļvētrām. Šai ļoti nepieciešamajai un augsti novērtētajai neatliekamajai atsaucībai ir noteikti jāturpinās, tas ir veids, kā nest citam cita nastas. Taču kā ir ikdienas dzīvē? Kāda būtu kopējā miljoniem mazu, līdzjutīgu darbu ietekme, kas tiek veikti citu labā katru dienu jūsu sirsnīgās, kristīgās mīlestības dēļ? Laika gaitā tā mainītu visus mūsu Debesu Tēva bērnus, jo tiktu izrādīta Viņa mīlestība pret tiem — mūsu kalpošanā. Mūsu nemiera pilnajai pasaulei šodien Kristus mīlestība ir nepieciešama vairāk nekā jebkad, un tā būs nepieciešama vēl vairāk turpmākajos gados.

Šie vienkāršie ikdienas kalpošanas darbi paši par sevi var nešķist nozīmīgi, bet, vērtējot kopā, tie kļūst par vienu divpadsmito daļu tējkarotes medus, ko rada viena medus bite. Mīlestībā pret Dievu un pret Viņa bērniem ir spēks, un, kad šī mīlestība tiek reāli parādīta ar miljoniem kristīgas laipnības darbu, tā uzlabos un baros pasauli ar dzīvību uzturošu ticības, cerības un žēlsirdības nektāru.

Kas mums ir jādara, lai kļūtu par dedzīgām medus bitēm un lai šī dedzība kļūtu par mūsu būtības daļu? Daudzi no mums apzinīgi apmeklē Baznīcas sanāksmes. Mēs smagi strādājam, pildot savus aicinājumus, it īpaši svētdienās. Par to, protams, pienākas atzinība. Taču vai mūsu domas un sirdis ir tikpat dedzīgi nodevušās labiem darbiem pārējās nedēļas laikā? Vai mēs tikai mehāniski darām to, kas jādara, vai arī mēs esam patiesi pievērsti Jēzus Kristus evaņģēlijam? Kā mēs palīdzam ticības sēklai, kas ir iedēstīta mūsu prātos, kļūt par stabilu stādu mūsu dvēseļu auglīgajā augsnē? Kā mūsos notiek varenā sirds

pārmaiņa, kas, kā teica Alma, ir būtiska mūsu mūžīgajai laimei un mieram? (skat. Almas 5:12–21)

Atcerieties, ka medus satur visas vielas, kas nepieciešamas, lai uzturētu laicīgo dzīvību. Un Kristus mācība un evaņģēlijs ir vienīgais ceļš, lai iemantotu mūžīgo dzīvi. Tikai tad, kad mūsu liecība pāraugs no domām uz dziļu iesakņošanu mūsu sirdī, mūsu motivācija mīlēt un kalpot kļūs tāda kā mūsu Pestītājam. Tad un tikai tad mēs kļūstam par pilnībā pievērstiem Kristus mācekļiem, kam dots spēks ar Garu aizsniegt mūsu līdzcilvēku sirdis.

Kad mūsu sirdis vairāk nav vērstas uz šīs pasaules lietām, mēs vairāk netieksimies pēc cilvēku atzinības vai nemeklēsim tikai gandarījumu savam lepnumam (skat. M&D 121:35–37). Tā vietā mēs drīzāk uzņemamies tās Kristus līdzīgas īpašības, par kurām mācīja Jēzus:

- Mēs esam pacietīgi un maigi, un lēnprātīgi (skat. M&D 121:41).
- Mēs esam laipni, bez liekulības vai viltus (skat. M&D 121:42).
- Mēs jūtam žēlsirdību pret visiem cilvēkiem (skat. M&D 121:45).
- Mūsu domas nepārtraukti ir tikumīgas (skat. M&D 121:45).
- Mums vairāk nav tieksmes darīt ļaunu (skat. Mosijas 5:2).
- Svētais Gars ir mūsu pastāvīgs pavadonis, un priesterības mācības piln mūsu dvēselēs kā rasa no debesīm (skat. M&D 121:45–46).

Brāļi un māsas, es jūs tagad neiedrošinu uz reliģisku pārmērību vai fanātismu. Gluži pretēji! Es vienkārši iesaku, lai mēs spertu nākamo loģisko soli mūsu pilnīgai pievērsšanai Kristus evaņģēlijam, uzņemot tā mācības dziļi mūsu sirdīs un mūsu dvēselēs, lai mēs rīkotos un dzīvotu pastāvīgi un ar uzcītību saskaņā ar to, kam, kā mēs sakām, ticam.

Šī evaņģēlija mācību uzņemšana dziļi sirdī vienkāršo mūsu dzīvi un palielina mūsu jūtību pret Garu un citu cilvēku vajadzībām. Tā sniedz prieku mūsu dzīvēs un mieru mūsu dvēselēs — tādu prieku un mieru, kas tiek dots, kad mēs

nožēlojam savus grēkus un sekojam Glābējam, turot Viņa baušļus.

Kā mēs panākam šo pārmaiņu? Kā mēs padarām šo Kristus mīlestību par būtisku mūsu siržu daļu? Ir viena vienkārša ikdienas rīcība, kas var mainīt ikvienu Baznīcas locekli, tajā skaitā jūs, zēni un meitenes, jūs, jaunie vīrieši, un jūs, jaunās sievietes, jūs, neprecētie pieaugušie, un jūs, mātes un tēvi.

Šī vienkāršā rīcība — katru dienu savā rīta lūgšanā lūdziet Debesu Tēvu vadīt jūs, lai jūs atpazītu iespēju kalpot kādam no Viņa vērtīgajiem bērniem. Tad ejiet dienas gaitās, sirdī piepildīti ar ticību un mīlestību, meklējot kādu, kam palīdzēt.

Koncentrējieties, gluži tāpat kā medus bites koncentrējas uz ziedu, no kura vākt nektāru un apputeksnēt. Ja jūs tā darīsiet, jūsu garīgā jūtība tiks palielināta un jūs atklāsiet tādas iespējas kalpot, kādas jums nekad iepriekš nav šķitušas iespējamās.

Prezidents Tomass S. Monsons ir mācījis, ka daudzos gadījumos Debesu Tēvs atbild uz cita cilvēka lūgšanām caur jums — caur jums un mani — caur mūsu laipnajiem vārdiem un darbiem — caur mūsu vienkāršiem kalpošanas un mīlestības darbiem.

Un prezidents Spensers V. Kimbals ir teicis: „Dievs patiešām ievēro mūs, un Viņš ir nomodā par jums. Taču mūsu vajadzības Viņš parasti apmierina ar kāda cita cilvēka palīdzību. Tādēļ ir ļoti svarīgi, lai mēs kalpotu cits citam” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], 82).

Es zinu, ka, ja jūs kalpojat ik dienu — mājās, skolā, darbā un baznīcā, Gars jūs vadīs, un jūs varēsiet saskatīt tos, kam nepieciešama īpaša kalpošana, kuru esat spējīgi sniegt tikai jūs. Gars jūs mudinās un ievērojami motivēs, lai palīdzētu ietekmēt pasauli tirā Kristus mīlestībā un Viņa evaņģēlijā.

Un atcerieties — tāpat kā mazas medus bites viena divpadsmitā daļa medus apgādāja bišu stropu, ja mēs vairosim savus centienus ar desmitiem tūkstošu un pat miljoniem lūgšanu pilniem darbiem, lai dalītos Dieva mīlestībā pret Viņa bērniem caur kristīgu kalpošanu, būs strauji augoša labestības ietekme, kas nesīs Kristus gaismu šajā arvien tumšākajā pasaulē. Vienotībā mēs nesīsim mīlestību un līdzjūtību mūsu pašu ģimenēs un vientuļajiem, nabadzīgajiem, garīgi un emocionāli ievainotajiem,

un tiem Debesu Tēva bērniem, kuri meklē patiesību un mieru.

Mana pazemīgā lūgšana, brāļi un māsas, — lai mēs savās ikdienas lūgšanās lūgtu pēc iedvesmas atrast kādu, kuram mēs varam nozīmīgi kalpot, tajā skaitā — dalīties evaņģēlija patiesībās un savās liecībās. Lai mēs katras dienas beigās varētu apstiprinoši atbildēt uz šo jautājumu: „Vai gan tuvākam šodien es kalpoju, vai ko labu es paveicu?” (Skat. *Hymns*, nr. 223.)

Šis ir Dieva darbs. Lai mēs varētu to darīt tikpat uzcītīgi, kā uzticīgās mazās medus bites dara savu darbu, es pazemīgi lūdzu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

„Nāciet pie Manis, ak jūs, Israēla nams”

Elders Lerijs Eho Haks

no Septiņdesmitajiem

*Kad mēs nāksim pie mūsu Glābēja, Jēzus Kristus, un
šķīstīsīm savas sirdis, mēs visi būsim darbarīki, lai
piepildītu Mormona Grāmatas varenos apsolījumus.*

Vjetnamas kara laikā es brīvprātīgi pieteicos dienēt ASV jūras kājniekos. Neilgi pēc manas ierašanās Kvantiko, Virdžīnijā, lai iegūtu pamata apmācību, es stāvēju miera stājā pie savas gultas kazarmās līdzās 54 citiem jauniesaucamajiem jūras kājniekiem. Savu apmācību instruktoru, cīņās rūdītu veterānu, es satiku, kad viņš atspēra vaļā baraku durvis un ienāca, skaļi lamājoties.

Pēc biedējoša ievada viņš sāka no viena baraku gala un katram jauniesaucamajam uzdeva jautājumus. Bez izņēmuma apmācību instruktors sistemātiski atrada kaut ko par katru jauniesaucamo, ko izsmiet skaļā un vulgārā veidā. Viņš turpināja virzīties gar jauniesaucamo ierindu, katram jaunakareivim izkliežot savu atbildi, kā pavēlēts: „Jā” vai „Nē, seržant instruktor.” Es nevarēju redzēt, ko tieši viņš dara, jo mums bija pavēlēts stāvēt miera stājā un skatīties taisni uz priekšu. Kad pienāca mana kāрта, es sapratu, ka viņš paķēra manu ceļojuma somu un iztukšoja tās saturu uz mana matrača man aizmugurē. Viņš aplūkoja manas mantas un tad pienāca man priekšā. Es sagatavojos viņa uzbrukumam. Viņa rokās bija mana Mormona Grāmata. Es sagaidīju, ka viņš kliegs uz mani, taču viņš pienāca man tuvu klāt un pačukstēja: „Vai tu esi mormonis?”

Kā pavēlēts, es izkliežu: „Jā, seržant instruktor!”

Atkal es sagaidīju to sliktāko. Taču viņš ieturēja pauzi un pacēla savu roku, kurā bija mana Mormona Grāmata, un tad ļoti klusā balsī teica: „Vai tu tici šai grāmatai?”

Atkal es izkļiedzu: „Jā, seržant instruktor!”

Tajā brīdī es biju pārliecināts, ka viņš noniecinoši bļausstīties par mormoņiem un par Mormona Grāmatu, taču viņš klusi stāvēja. Pēc kāda brīža viņš aizgāja atpakaļ pie manas gultas un uzmanīgi nolika Mormona Grāmatu. Tad viņš neapstājoties pagāja man garām un turpināja izsmiet un lamu vārdiem noniecināt visus pārējos jauniesaucamos.

Es bieži esmu prātojis, kāpēc šis rupjais jūras kājnieku seržants mani todien pažēloja. Taču es esmu pateicīgs, ka es bez vilcināšanās spēju pateikt: „Jā, es esmu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas loceklis” un „Jā, es zinu, ka Mormona Grāmata ir patiesa.” Šī liecība ir dārga dāvana, kas man tika dota caur Svēto Garu ar divu misionāru un priesteru kvoruma padomdevēja palīdzību.

Kad man bija 14 gadi, divi misionāri — Lī Pīrsons un Boids Kemfaizens — mācīja manai ģimenei atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju, un es tiku kristīts. Divus gadus vēlāk mana priesteru kvoruma padomdevējs Ričards Borens izaicināja mani izlasīt Mormona Grāmatu. Es pieņēmu šo izaicinājumu un lasīju vismaz 10 lappuses katru vakaru, līdz es to pabeidzu.

Titullapā es izlasīju, ka tā ir „[rakstīta] lamaniešiem, kuri ir Israēla nama atlikums, un arī jūdām un citticībniekam”. Mormona Grāmatas, vēl vienas liecības par Jēzu Kristu, ievadā ir teikts, ka lamanieši ir Amerikas indiāņu galvenie senči. Kad es lasīju Mormona Grāmatu, man šķita, ka tā bija par maniem Amerikas indiāņu senčiem. Mormona Grāmatā tiek stāstīts par cilvēkiem — daļa no kuriem vēlāk aprakstīti kā lamanieši — , kuri pārceļoja no Jeruzālemes uz apsolīto zemi (skat. 1. Nefija 2:20) aptuveni 600. gadā pirms Kristus. Tas ir pieraksts par Dieva darbiem starp šiem senajiem iedzīvotājiem, kuri dzīvoja kaut kur Amerikas kontinentos. Tajā ir ietverts pieraksts par Jēzus Kristus kalpošanu viņu vidū pēc Viņa Augšāmcelšanās. Mormona Grāmatas rakstvietas liecina, ka laika gaitā viņi tika izkaisīti Amerikas kontinentos un tuvējo jūru salās (skat. Almas 63:9–10). Viņu pravieši pareģoja, ka galu galā šajā apsolītajā zemē

ieradīsies daudzi citticībnieku pulki un Dieva dusmas būs pār lamaniešiem, un viņi tiks izklīdināti, sisti un gandrīz iznīcināti (skat. 1. Nefija 13:10–14).

Mans vecvectēvs Eho Haks, paiju cilts indiānis, piedzima deviņpadsmitā gadsimta vidū vietā, ko tagad sauc par Nebrasku. Kad viņš bija 19 gadus vecs, paiju ļaudis tika piespiesti atdot savu 23 miljonus akru (9,3 milj. ha) lielo dzimteni, dodot vietu kolonistiem. 1874. gadā paiju ļaudis tika aizvesti vairākus simtus jūdžu uz dienvidiem — uz mazu rezervātu, kas atradās Oklahomas indiāņu teritorijā. Paiju populācija, viņiem ierodoties Oklahomā, bija samazinājusies no vairāk nekā 12 000 līdz mazāk nekā 700. Paiju cilts, tāpat kā citas ciltis, tika izklīdināta, sistā un gandrīz iznīcināta.

Mormona Grāmata ir īpašs vēstījums lamaniešu pēctečiem, Israēla nama atlikumam. Nefijs izteica šo vēstījumu, izskaidrojot sava tēva vīziju par šīm pēdējām dienām: „Un tajā dienā mūsu pēcnācēju atlikums zinās, ka viņi ir no Israēla nama un ka viņi ir Tā Kunga derības tauta; un tad viņi zinās un nāks pie zināšanām par saviem sentēviem, un arī pie zināšanām par viņu Pestītāja evaņģēliju, kas tika Viņa mācīts to tēviem; tāpēc viņi nāks pie zināšanām par viņu Pestītāju un par katru Viņa mācības punktu, ka viņi varēs zināt, kā nākt pie Viņa un tikt izglābtiem” (1. Nefija 15:14).

Mormona Grāmata ir svēti Raksti. Tajā ir ietverta mūžīgā evaņģēlija pilnība. Praviētis Džozefs Smits rakstīja, ka „Mormona Grāmata ir vispareizākā no visām grāmatām uz zemes un mūsu reliģijas noslēgākmens, un cilvēks, dzīvojot pēc tās principiem, nokļūs tuvāk Dievam, nekā pēc jebkuras citas grāmatas” (*Baznīcas prezidentu mācības: Džožeifs Smits* [2010], 64). Tādējādi tajā ir vēstījums visiem pasaules cilvēkiem.

Kad es kā 17 gadus vecs zēns pirmo reizi lasīju Mormona Grāmatu, es koncentrējos uz Moronija solījumu: „Un, kad jūs saņemsit šos pierakstus, es gribētu pārliecināt jūs, lai jūs vaicātu Dievam, Mūžīgajam Tēvam, Kristus Vārdā, vai šie pieraksti ir patiesi; un, ja jūs vaicāsiet sirsnīgi, ar patiesu nolūku, būdami ar ticību Kristū, Viņš pasludinās jums patiesību par tiem ar Svētā Gara spēku” (Moronija 10:4).

Kad es nometos ceļos lūgšanā, es saņēmu spēcīgu garīgu liecību, ka Mormona Grāmata ir patiesa. Šī liecība ir man palīdzējusi veidot visu manu dzīvi.

Es mudinu visus cilvēkus lasīt Mormona Grāmatu: vēl vienu liecību par Jēzu Kristu.

Es sevišķi lūdzu Israēla nama atlikumu, Mormona Grāmatas ļauzu pēcnācējus — lai kur jūs būtu — lasīt un pārlasīt Mormona Grāmatu. Mācieties par Mormona Grāmatā ietvertajiem apsolījumiem. Rīkojieties pēc Jēzus Kristus mācībām un parauga. Noslēdziet derības ar To Kungu un turiet tās. Meklējiet Svētā Gara vadību un sekojiet tai.

Es noslēdzu ar Amalekija, vēl viena Mormona Grāmatas pravieša, vārdiem: „Un tagad, mani mīļotie brāļi, es gribētu, lai jūs nāktu pie Kristus, kas ir Israēla Svētais, un saņemtu no Viņa glābšanu un Viņa augšāmcelšanās spēku. Jā, nāciet pie Viņa un upurējiet visu savu dvēseli kā upuri Viņam, un turpiniet gavēt un lūgt, un pastāviet līdz galam; un, kā Tas Kungs dzīvo, jūs tiksit izglābti” (Omnija 1:26).

Kad mēs nāksim pie mūsu Glābēja, Jēzus Kristus, un šķīstīsim savas sirdis, mēs visi būsim darbarīki, lai piepildītu Mormona Grāmatas varenos apsolījumus. Par to es liecinu Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.

Ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?

Elders Roberts K. Geijs
no Septiņdesmitajiem

Mums ir jāatmet visi mūsu grēki, lieli un mazi, lai saņemtu Tēva atalgojumu — mūžīgo dzīvi.

Pestītājs reiz uzdeva Saviem apustuļiem šādu jautājumu: „Ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?”¹

Pirms daudziem gadiem mans tēvs lika man pamatīgi apdomāt šo jautājumu. Man augot, vecāki iedalīja man mājās veicamos darbus un maksāja man nelielu summu par padarīto darbu. Bieži es izmantoju to naudu — nedaudz vairāk par 50 centiem nedēļā, lai ietu uz kino. Tajos laikos 11 gadīgam bērnam kinoteātra biļete maksāja 25 centus. Tāpēc man palika pāri 25 centi, par ko iegādāties konfektes, kuras maksāja 5 centi gabalā. Filma un piecas konfektes! Kas var būt labāks par šo?

Viss bija labi, līdz man palika 12 gadi. Kādā pēcpusdienā, stāvot rindā, es sapratu, ka biļetes cena 12-gadniekam ir 35 centi, un tas nozīmēja par divām konfektēm mazāk. Nebūdamas īsti gatavs uzupurēties, es sev radu attaisnojumu: „Tu izskaties tāpat, kā tu izskatījies pagājušonedēļ.” Tad es piegāju un nopirku vienu biļeti par 25 centiem. Kasiere neko neiebilda, un trīs konfekšu vietā es iegādājos ierastās piecas.

Sajūsmā par savu sasniegumu es vēlāk steidzos mājās, lai pastāstītu tēvam par savu lielo ieguvumu. Kad es stāstīju visu sīkumos, viņš neko neteica. Kad es pabeidzu, viņš vienkārši paskatījās uz mani un teica: „Dēls, vai tu pārdotu savu dvēseli par piecu centu monētu?” Viņa vārdi iedūrās manā 12 gadus vecajā sirdī. Es nekad neesmu aizmirsis šo pamācošo mācībstundu.

Vairākus gadus vēlāk šo pašu jautājumu man nācās uzdot kādam mazāk aktīvam Melhisedeka priesterības nesējam. Viņš bija brīnišķīgs cilvēks, kurš mīlēja savu ģimeni. Taču viņš nebija apmeklējis baznīcu daudzus gadus. Viņam bija talantīgs dēls, kurš nodarbojās ar sportu profesionālā līmenī, viņš ceļoja, trenējās un spēlēja svētdienās. Viņa komanda bija uzvarējusi vairākos čempionātos. Kad mēs satikāmies, es viņam atgādināju, ka viņam kā priesterības nesējam ir apsolīts, ka, ja viņš vairos savu priesterības zvērestu un derību, viņam tiks dots „viss, kas ir [mūsu] Tēvam”.² Tad es viņam vaicāju: „Vai valsts čempionāts ir vairāk vērts nekā viss, kas ir Tēvam?” Viņš laipni atbildēja: „Es tevi saprotu,” un norunāja tikšanos, lai satiktos ar savu bīskapu.

Neskatoties uz mūsu labajiem nodomiem, mūsdienās ir tik viegli ieslīgt pasaulīgumā. Pasaule vedina mūs „palūkoties aiz noliktās zīmes”.³ Kāds nesen man vaicāja: „Vai vienam dzērienam ir kāda nozīme?” Vai jūs saprotat, ka tas ir ienaidnieka jautājums? Kains vaicāja: „Kas ir Tas Kungs, ka man būtu Viņu jāzin?”⁴ un tad zaudēja savu dvēseli. Ja mēs sevi attaisnojam, izdarot mazākus grēkus, sātans svin uzvaru. Pirmdzimtība un mantojums ir ticis samainīts pret piena pudeli,⁵ pret nepareizi burtotu vārdu⁶ un pret lēcu virumu.⁷

Domājot par piecu centu monētu vai valsts čempionāta līdžībām mūsu dzīvē, mēs varam vai nu attaisnot savu rīcību, līdžīgi Kainam, vai censties pakļauties Dieva gribai. Jautājums nav par to, vai mēs darām to, ko nepieciešams labot, jo tas vienmēr tā ir. Taču jautājums ir par to, vai mēs „izvairīsimies” vai „pabeigsim” un atsauksimies dvēseles aicinājumam darīt Tēva gribu?⁸

Tam Kungam patīk mūsu taisnīgums, taču Viņš vēlas, lai mēs turpinātu nožēlot grēkus un pakļautos. Bībelē mēs lasām, ka bija kāds baušļu turētājs, bagāts jauneklis, kurš, ceļos nometies, prasīja Pestītājam, ko viņam vajadzētu darīt, lai iemantotu mūžīgo dzīvi. Kad Pestītājs atbildēja: „Vienas lietas tev trūkst, . . . pārdod visu, kas tev ir,”⁹ viņš noskumis aizgāja.

Taču bija vēl kāds cits bagāts, bet pasaulīgs vīrs, augstākais lamaniešu ķēniņš, Lamonija tēvs, kurš arī uzdeva to pašu jautājumu par mūžīgo dzīvi, sakot: „Kas man ir jādara, lai es varētu piedzimt no Dieva, izraujot šo ļauno garu ar saknēm no

manām krūtīm, un saņemt Viņa Garu [?] . . . Es pametišu savu ķēniņvalsti, lai es varētu saņemt šo milzīgo prieku.”¹⁰

Vai jūs atceraties, kā Tas Kungs atbildēja ķēniņam caur Savu kalpu Āronu? „Ja tu nožēlosi visus savus grēkus un metiesies ceļos Dieva priekšā, un piesauksi Viņa Vārdu ticībā, ticot, ka tu saņemsi, tad tu saņemsi to cerību, ko tu vēlējies”.¹¹

Kad ķēniņš saprata, kāds upuris ir jānes, viņš zemojās, nometās ceļos un lūdza: „Ak Dievs, . . . es atstāšu visus savus grēkus, lai Tevi pazītu.”¹²

Šī ir tā apmaiņa, ko Pestītājs no mums prasa, — mums ir jāatmet visi mūsu grēki, lieli un mazi, lai saņemtu Tēva atalgojumu — mūžīgo dzīvi. Mums ir jāaizmirst sevis attaisnošana, atrunāšanās, racionalizēšana, aizsargmehānismi, atlikšana, ārējais izskats, lepība, kritizējošas domas un lietu kārtošana pēc saviem ieskatiem. Mums ir jānodala sevi no visa pasaulīgā, un mums savā izskatā ir jātiecas pēc līdzības Dievam.¹³

Brāļi un māsas, atcerieties, ka šī prasība nozīmē vairāk nekā tikai sliktu lietu nedarīšanu. Tāpēc, ka ienaidnieks ir aktīvs, arī mums ir jārikojas, nevis jāsež „nevērīgā apstulbumā”.¹⁴ Uzņemties Dieva tēlu uz sevis nozīmē kalpot cits citam. Dažreiz mēs grēkojam — darot, bet dažreiz — nedarot, un mums ir jāizvairās no abiem grēkošanas veidiem.

Kalpojot par misijas prezidentu Āfrikā, es uz mūžu apguvu šo lielisko patiesību. Es biju ceļā uz sanākumi, kad ceļa malā ieraudzīju kādu mazu zēnu, kurš bija viens pats un histēriski raudāja. Iekšējā balss man teica: „Apstājies un palīdzi tam zēnam.” Nekavējoties pēc tam, kad dzirdēju šo balsi, es sāku racionalizēt: „Tu nevari apstāties. Tu nokavēsi. Tu esi prezidējošais pārstāvis un nevari ierasties novēloti.”

Kad es ierados lūgšanu namā, es dzirdēju to pašu balsi vēlreiz sakām: „Ej, palīdzi tam zēnam.” Tad es iedevu savas mašīnas atslēgas Baznīcas loceklim, vārdā Afasi, un lūdzu viņu atvest zēnu pie manis. Aptuveni pēc 20 minūtēm kāds uzsita man uz pleca. Mazais zēns bija laukā.

Viņš bija aptuveni 10 gadus vecs. Mēs uzzinājām, ka viņa tēvs ir miris un viņa māte ir cietumā. Viņš dzīvoja graustu rajonā Akraš kopā ar aprūpētāju, kas deva viņam ēdienu un vietu, kur gulēt. Lai visu to nopelnītu, viņš uz ielas pārdeva kaltētas zivis. Taču

pēc šīs darbadienas, kad viņš ielūkojās savā kabatā, viņš saprata, ka tā ir caura. Viņš bija pazaudējis visu nopelnīto. Mēs ar Afasi uzreiz sapratām, ka, ja viņš atgriezīsies bez naudas, viņu uzskatīs par meli, visticamāk sitīs un tad izdzīs ārā uz ielas. Tas ir tas, par ko zēns pārdzīvoja, kad es pirmo reizi viņu redzēju. Mēs nomierinājām viņu, iedevām viņa zaudējumus un aizvedām atpakaļ pie viņa aprūpētāja.

Kad tovakar es biju ceļā uz mājām, es sapratu divas lielas patiesības. Pirmā — es zināju kā nekad iepriekš, ka Dievs ir nomodā par katru no mums un nekad mūs nepametīs. Otrā — es zināju, ka mums vienmēr jāieklausās Gara balsī un nekavējoties jādodas¹⁵, kurp tā mūs vada, neatkarīgi no mūsu bailēm vai neērtībām.

Kādu dienu mācekļi vaicāja Pestītājam par to, kas ir lielākais Debesu valstībā. Viņš teica, lai tie ir pievērsti, pazemīgi un pakļāvīgi kā mazi bērni. Tad Viņš teica: „Cilvēka Dēls ir atnācis atpestīt pazudušo.”¹⁶ Ar to vienu teikumu Viņš izskaidroja mūsu misiju. Mums ir jādodas glābt tos, kuri ir pazuduši, kuri ir pēdējie un kuri ir vismazākie. Nepietiek ar to, ka izvairāties no grēka, — nepieciešams, lai mēs „nestu Viņa krustu”¹⁷ un „dedzīgi [nodotos]”¹⁸, palīdzot citiem pievērsties ticībai. Ar līdzjūtību un mīlestību mēs apskaujam pazudušo,¹⁹ atsaucamies uz raudošu bērņu saucieniem, uz to cilvēku lūgumiem, kuri atrodas tumsā un izmisumā,²⁰ un uz trūkumā nonākušu ģimeņu saucieniem. „Sātanam nevajag panākt, lai visi būtu kā Kains vai Jūda,” teica elders Nīls A. Maksvels. „Viņam ir tikai nepieciešams, lai spējīgi vīrieši . . . ieņemtu izsmalcinātu neitralitātes pozīciju.”²¹

Pēc kādas nesenās staba konferences pie manis pienāca kāds pusaudzis un pavaicāja: „Vai Dievs mani mīl?” Kaut mūsu kalpošanas dzīve vienmēr apliecinātu, ka Dievs nevienam nepamet.

Uz jautājumu: „Ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?” — Sātans gribētu, lai mēs pārdotu savu dzīvi par šīs pasaules konfektēm un čempionātiem. Savukārt Pestītājs aicina mūs par brīvu iemainīt mūsu grēkus, uzņemties Viņa izskatu un palīdzēt izdarīt to pašu citiem mūsu paziņu lokā. To darot, mēs varam saņemt visu, kas ir Dievam, kas, kā mums ir teikts, ir vairāk nekā visi zemes dārgumi.²² Vai jūs varat to iedomāties?

Nesenā braucienā uz Nikaragvu es pamanīju plāksni pie mājas, kuru mēs apciemojām. Uz tās bija rakstīts: „Mana liecība ir mans dārgākais īpašums.” Tāpat ir ar mani. Mana liecība ir manas dvēseles dārgums, un, lai būtu godīgs pret savu sirdi, es atstāju jums savu liecību, ka šī Baznīca ir Dieva patiesā Baznīca, ka mūsu Pestītājs ir tās galva un vada to caur Sevis izraudzītu pravieti. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Mateja 16:26.
2. Mācība un Derības 84:38.
3. Jēkaba gr. 4:14.
4. Mozus 5:16.
5. Piena pudele un tās iztrūkumi (treknums) bija par iemeslu strīdam starp Tomasa B. Marša sievu un misis Herisu, kuras bija piekritušas apvienot līdzekļus un gatavot sieru. Sievietēm izveidojās strīds, kad misis Herisa izteica neapmierinātību un sūdzējās par to, ka misis Marša nav pievienojusi pienam treknumu, bet paturējusi to sev. Tomass Maršs devās par to runāt ar bīskapu, kurš bija misis Herisas pusē. Pārrunas gāja no bīskapa uz augstāko padomi, līdz Augstākajam Prezidijam, kurā visi piekrita, ka misis Maršai nebija taisnība. Tas iecirta ķīli starp Tomasu Maršu un vadītājiem. Drīz pēc tam Tomass Maršs liecināja Misūri miertiesneša priekšā par to, ka mormoņi ir naidīgi noskaņoti pret Misūri štatu. (Skat. Džordžs A. Smits, „Discourse”, *Deseret News*, 1856. g. 16. apr., 44).
6. Kad pravietis Džozefs Smits aicināja Saimondu Raideru kalpot misijā, Raiders atklāja, ka viņa vārds iespiestajā atklāsmē bija uzrakstīts kā „Rider”, nevis „Ryder”. Viņš ļoti apvainojās, un tas noveda pie viņa atkrišanas, kā arī vēlāk viņš piedalījās pravieša apliešanā ar darvu un apbēršanā ar spalvām. Raiders nezināja, ka Džozefs Smits atklāsmes parasti tikai diktēja saviem rakstītājiem un viņš nebija atbildīgs par pareizrakstību. (Skat. Milton V. Backman Jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838* [1983], 93–94; un Donald Q. Cannon and Lyndon W. Cool, red., *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1844* [1983], 286.)
7. 1. Mozus 25. nodaļā mēs uzzinām, ka Ēsavs pārdod Jēkabam savu pirmdzimtību pret „lēcu virumu” (34. pants).
8. Skat. Mācība un Derības 19:18–19.
9. Skat. Marka 10:21–22.
10. Almas 22:15.
11. Almas 22:16.
12. Almas 22:18.
13. Skat. Almas 5:14–19.
14. Skat. Almas 60:7.
15. Marka 1:18.
16. Mateja 18:11.
17. Jēkaba gr. 1:8.
18. Mācība un Derības 58:27.
19. Skat. Lūkas 15:11–32.
20. Skat. Džozefs Smits — Vesture 1:15–16.
21. Nīls A. Maksvels, *Deposition of a Disciple* (1976, 88).
22. Skat. Mācība un Derības 19:38.

Tempļa standarts

Elders Skots D. Vaitings

no Septiņdesmitajiem

Augstie tempļa celtniecības standarti, ko pielieto šī Baznīca, ir veids un pat simbols tam, kā mums vajadzētu dzīvot savu dzīvi.

Nesen staigājot pa skaisto Brigamsitijas Jūtas Templi, es atcerējos kādu pieredzi, kad kalpoju par koordinators vēsturiskajā Laī Havaju Tempļa atvērto durvju dienu, atkārtotas iesvētīšanas un kultūras pasākumu svinību laikā.

Dažus mēnešus pirms vērienīgo restaurācijas darbu pabeigšanas es tiku uzaicināts ekskursijā pa templi kopā ar Tempļa departamenta izpilddirektoru, elderu Viljamu R. Vokeru, un viņa kolēģiem no Tempļa departamenta. Vēl piedalījās arī vairāki galvenā restaurācijas uzņēmuma darbinieki. Šīs ekskursijas mērķis bija novērtēt padarītā darba progresu un kvalitāti. Uz šīs ekskursijas laiku apmēram 85 procenti darba jau bija paveikti.

Mums pastaigājoties pa templi, es vēroju un klausījos, kā Elders Vokers un viņa kolēģi pārbaudīja darbu un sarunājās ar restaurācijas uzņēmuma vadītāju. Ekskursijas laikā es ievēroju, ka viens grupas dalībnieks, mums staigājot pa templi, ar roku braucija sienas. Dažas reizes pēc šādām kustībām viņš saberzēja savus pirkstus un tad piegāja pie galvenā uzņēmēja, un teica: „Es sajūtu nelidzenumus uz šīs sienas. Nelidzenumi neatbilst tempļa standartam. Jums vajadzēs vēlreiz noslīpēt un nopolēt šo sienu.” Restaurācijas vadītājs apzinīgi pierakstīja visas piezīmes.

Kad mēs templī pienācām pie vietas, kuru būs lemts redzēt tikai dažiem cilvēkiem, tas pats cilvēks apturēja mūs un pievērsa mūsu uzmanību tikko kā iemontētam, skaistam svina stikla logam. Šis logs bija apmēram divas pēdas (0,6 m) plats un sešas

pēdas (1,8 m) augsts, un tajā bija iestrādāti vitrāžas logi ar smalku ģeometrisku rakstu. Viņš norādīja uz krāsaina stikla kvadrātiņu divu collu (5 cm) lielumā, kas bija vienkārša raksta daļa, un teica: „Tas kvadrātiņš ir saliekts.” Es skatījos uz kvadrātiņu, un manās acīs tas izskatījās taisns. Tomēr pēc tuvākas apskates ar mērinstrumenta palīdzību es atklāju, ka šim mazajam kvadrātiņam bija vienas astotdaļcollas (3 mm) izliekums. Restaurācijas darbu vadītājam tad tika dots norādījums nomainīt šo logu, jo tas neatbilda tempļa standartam.

Atzišos, ka mani pārsteidza tas, ka bija jānomaina viss logs tāda maza, tikpat kā neredzama defekta dēļ. Visticamāk, neviens nekad pat neuzzinātu par šo logu un to neievērotu, ņemot vērā tā attālo atrašanās vietu templī.

Kad todien braucu mājās no tempļa, es pārdomāju, ko esmu iemācījies no šīs pieredzes. Vai, drīzāk, ko es domāju, ka esmu iemācījies. Tikai vēlāk, pēc vairākām nedēļām, kad mani atkal uzaicināja ekskursijā pa nu jau pabeigto templi, manas iepriekšējās ekskursijas pieredze man kļuva skaidrāka.

Kad es iegāju pilnīgi atjaunotajā Laī Havaju Templī, mani aizkustināja tā skaistums un paveiktā darba kvalitāte. Jūs varat iedomāties, ka es vēlējos redzēt „nelīdzenās” sienas un „greizo” logu. Vai restaurācijas uzņēmuma darbinieki bija nolīdzinājuši sienas? Vai logs tik tiešām bija nomainīts? Kad es tuvojos nelīdzenajām sienām, mani pārsteidza tas, ka tās tagad rotāja skaistas tapetes. Mana pirmā doma bija: „Tad, lūk, kā ģenerāluzņēmējs izlīdzināja sienas — viņš tās nosedza.” Bet, nē, es uzzināju, ka uz šīm sienām jau bija paredzēts līmēt tapetes. Es biju nesaprašānā, kāpēc gan tādām mazām nelīdzenumam bija nozīme, ja to vēlāk tik un tā klātu tapetes? Tad es ar lielu interesi tuvojos vietai, kur atradās bojātais logs, un biju pārsteigts, ieraugot skaistu podu ar augu no grīdas līdz pat griestiem, novietotu tieši priekšā logam. Un atkal es nodomāju: „Tad šādi ģenerāluzņēmējs atrisināja problēmu ar saliekto mazo kvadrātiņu — viņš to noslēpa.” Kad pienācu tuvāk, es pašķīru auga lapas un pasmaidīju, ieraugot, ka logs tik tiešām bija nomainīts. Agrāk mazais, ieliektais kvadrātiņš tagad glīti un līdzeni iederējās ģeometriskajā rakstā. Es uzzināju, ka, saskaņā ar interjera dizaina plānu, šī loga priekšā vienmēr ir jābūt augam.

Kāpēc sienām ar nelieliem nelīdzenumiem būtu nepieciešama papildus apstrāde un logam ar nelielu asimetriju pat nomaina, ja tikai dažu cilvēku acis vai rokas par to zinātu? Kāpēc restaurācijas uzņēmumam tika izvirzītas tik augstas prasības?

Izejot no tempļa, iegrimis domās, es atradu atbildi, paskatoties augšup uz atjaunotā tempļa ārsienām un ieraugot šos vārdus: „Svēts Tam Kungam, Tā Kunga Nams.”

Šis Baznīcas tempļi ir tieši tādi, par kādiem tie ir pasludināti. Šis svētās celtnes ir celtas mūsu vajadzībām, un to sienās tiek izpildīti svēti glābšanas priekšraksti. Taču nevajadzētu būt ne mazāko šaubu, kā nams patiesībā tas ir. Pieprasot precīzus celtniecības standartus, pat līdz vissīkākajām detaļām, mēs parādām ne tikai savu mīlestību un cieņu Tam Kungam, Jēzum Kristus, bet arī parādām visiem citiem, ka mēs godinām un pielūdzam Viņu, kura nams šis ir.

Atklāsmē pravietim Džozefam Smitam par tempļa celtniecību Navū Tas Kungs norādīja:

„Nāciet ar visu savu zeltu un savu sudrabu, un saviem dārgakmeņiem, un ar visām savām senlietām, un ar visiem, kam ir zināšanas par senlietām, . . . un nesiet . . . [visus] [vērtīgos] zemes [kokus];

. . . Un celiet namu Manam Vārdam, lai Visuaugstākais tur mājotu.”¹

Šis atbilst tam paraugam, ko iedibināja ķēniņš Salamans Vecajā Derībā, kad viņš cēla templi Tam Kungam, izmantojot tikai vislabākos materiālus un strādniekus.² Šodien, ceļot Baznīcas tempļus, mēs sekojam šim paraugam ar atbilstošu mērenību.

Es sapratu, ka, lai gan mirstīgo acis un rokas, iespējams, nekad neredzēs un netaustīs kādu defektu, Tas Kungs zina mūsu centienu līmeni un to, vai mēs esam izdarījuši vislabāko, ko spējam. Tas pats attiecas arī uz mūsu personīgajiem centieniem dzīvot tā, lai mēs būtu tempļa svētību cienīgi. Tas Kungs ir devis padomu:

„Un ciktāl Mani ļaudis cels Man namu Tā Kunga Vārdā, un neļaus tur nākt nekam netīram, lai tas netiktu apgānīts, Mana godība būs uz tā;

jā, un Mana klātbūtne būs tur, jo Es nākšu tanī; un visi sirdsšķīstie, kas nāks tanī, redzēs Dievu.

Bet ja tas tiks apgānīts, Es nenākšu tanī un Mana godība tur nebūs; jo Es nenākšu nešķīstos tempļos.”³

Līdzīgi šim restauratoram, kad mēs atklājam savā dzīvē to, kas nav saskaņā ar Tā Kunga mācībām, kad mūsu pūliņi ir bijuši mazāki par mūsu vislabākajām spējām, mums steidzīgi jācenšas izlabot viss, kas nav pareizs, apzinoties, ka mēs nevaram noslēpt savus grēkus no Tā Kunga. Mums vajag atcerēties — „kad mēs cenšamies apslēpt savus grēkus . . ., lūk, debesis attālinās; [un] Tā Kunga Gars tiek apbēdināts”.⁴

Es arī sapratu, ka augstie tempļa celtniecības standarti, ko pielieto šī Baznīca, ir veids un pat simbols tam, kā mums vajadzētu dzīvot savu dzīvi. Mēs ikviens personīgi varam pielietot apustuļa Pāvila mācības agrīnajai Baznīcai, kad viņš teica:

„Vai jūs nezināt, ka jūs esat Dieva nams un ka Dieva Gars jūšos mājā?

Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās; jo Dieva nams ir svēts, tas jūs esat.”⁵

Mēs katrs esam veidoti no vislabākajiem materiāliem, un mēs esam dievišķās meistarības brīnumainais rezultāts. Tomēr, kad mēs sasniedzam atbildības vecumu un iesoļojam grēka un kārdinājumu cīņas laukā, var gadīties, ka mūsu pašu templim ir nepieciešami restaurācijas un labošanas darbi. Varbūt mūsos ir nelīdzenas sienas, un tām ir nepieciešama pulēšana, vai ir jāmaina mūsu dvēseles logi, lai mēs varētu stāvēt svētās vietās. Laimīgā kārtā tempļa standarts, kuram mums ir jāatbilst, nav pilnība, kaut gan mēs tiecamies uz to, drīzāk šis standarts nozīmē to, ka mēs turam bausļus un pēc labākās sirdsapziņas cenšamies dzīvot kā Jēzus Kristus mācekļi. Šī ir mana lūgšana, lai mēs censtos dzīvot tā, lai būtu tempļa svētību cienīgi, darot vislabāko, ko varam, veicot nepieciešamos uzlabojumus un novēršot kļūdas un nepilnības tā, lai Dieva Gars varētu vienmēr dzīvot mūsos. Jēzus Kristus Vārdā, amen.

Atsauces

1. Mācība un Derības 124:26–27.
2. Skat. 1. Ķēniņu 6–7.

3. Mācība un Derības 97:15–17.
4. Mācība un Derības 121:37.

5 1. vēst. korintiešiem 3:16–17; skat.
arī 19. pantu.

Jūsu ticības pārbaudījums

Elders Nīls L. Andersens

no *Diopadsmītu apustuļu kooruma*

Līdzīgi kā spēcīga uguns pārvoēš dzelzi tēraudā, tāpat arī mēs, ja paliekam uzticīgi mūsu ticības ugunīgajā pārbaudījumā, tiekam garīgi attīrīti un stiprināti.

Pirms desmit gadiem, kad mēs ar sievu Keitiju dzīvojām Sanpaulu, Brazīlijā, prezidents Deivids Meriots prezidēja Brazīlijas Sanpaulu Interlagosas misijā. Viņš ar savu sievu Neilu un saviem dēliem Vilu, Vesliju un Treisu dzīvoja netālu no mums. Viņi bija atstājuši savas mājas, savu uzņēmējdarbību un daudzus ģimenes locekļus, lai atsauktos pravieša aicinājumam kalpot misijā.

Prezidents Meriots man piezvanīja kādā pēcpusdienā. Viņu dārgo un taisnīgo 21 gadu veco meitu Džordžiju, kura Indiānas Universitātē mācījās vijoļspēli pēdējā kursā, bija notriekusi smagā automašīna, kad viņa brauca ar velosipēdu mājup no Baznīcas sanāksmes. Pirmās ziņas bija tādas, ka Džordžijai klājas labi. Pēc dažām stundām viņas stāvoklis dramatiski pasliktinājās.

Ģimene un draugi sāka gavēt un lūgt, lai ar Džordžiju notiktu brīnums. Viņas māte visu nakti lidoja lidmašīnā no Brazīlijas. Kad viņa nākamajā dienā ieradās Indiānā, viņu sagaidīja viņas vecākie bērni, kuri ar asarām acīs paskaidroja, ka viņi bija līdzās Džordžijai, kad viņa nomira.

Es vēroju Meriotu ģimeni šīs pieredzes laikā un turpmākajos mēnešos un gados. Viņi raudāja, viņi lūdza, viņi runāja par Džordžiju, viņi izjuta milzīgas sāpes un skumjas, taču viņu ticība nevājinājās. Šī rīta sesijā mēs dzirdējam par līdzīgu ticību Bovenu un Vilbergeru ģimeņu dzīvē.¹

Ticības dāvana ir nenovērtējams garīgais dāvinājums. „Šī ir mūžīgā dzīvība,” Jēzus lūdza, „ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.”²

Mūsu ticība ir centrēta uz Dievu, mūsu Tēvu, un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, mūsu Glābēju un Pestītāju. To atbalsta mūsu zināšanas, ka evaņģēlijs savā pilnībā ir atjaunots uz Zemes, ka Mormona Grāmata ir Dieva vārds un ka praviešiem un apustuļiem mūsdienās ir priesterības atslēgas. Mēs augstu vērtējam savu ticību, cenšamies stiprināt savu ticību, lūdzam pēc spēcīgākas ticības un darām visu, kas ir mūsu spēkos, lai aizsargātu un aizstāvētu savu ticību.

Apustulis Pēteris uzsvēra ko tādu, ko viņš nosauca: „Jūsu pārbaudītā ticība.”³ Viņš to bija pieredzējis. Atcerieties Jēzus vārdus:

„Sīmani, . . . sātanam ļoti iegribēties jūs sijāt kā kviešus. Bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos”.⁴

Pēteris vēlāk iedrošināja citus: „*Nebrīnāties,*” viņš teica, „par bēdu karstumu jūsu vidū, kas nāk jums par pārbaudījumu, it kā jums notiktu kaut kas neparasts.”⁵

Šie ugunīgie pārbaudījumi ir paredzēti, lai padarītu jūs stiprākus, taču tie spēj samazināt vai pat sagraut jūsu pašāvēību Dieva Dēlam un vājināt jūsu apņēmību turēt savus solījumus Viņam. Šie pārbaudījumi bieži ir nomaskēti, tā ka tos ir grūti noteikt. Tie dzen saknes mūsu vājībās, mūsu ievainojamībā, mūsu jūtīgumā vai tajā, kas mums ir visnozīmīgākais. Tas, kas vienam cilvēkam ir reāls, taču pārvarams pārbaudījums, otram var būt ugunīgs pārbaudījums.

Kā palikt „[nelokāmiem un nesatricināmiem]”⁶ ticības pārbaudījuma laikā? Gremdējieties tajā, kas palīdzēja izveidot jūsu ticības kodolu, — izrādiet ticību Kristum, lūdziet, apdomājiet Rakstus, nožēlojiet grēkus, turiet baušļus un kalpojiet citiem.

Sastopoties ar ticības pārbaudījumu — lai ko jūs darītu, neatkāpieties no Baznīcas! Sevis attālināšana no Dieva valstības ir līdzīga pazemes patvertnes pamešanai, kad jūs redzat tuvojamies viesuļvētru.

Apustulis Pāvils teica: „Jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva

saime.”⁷ Baznīcas patvērumā mēs aizsargājam savu ticību. Tiekoties ar citiem ticīgajiem, mēs lūdzam Dievu un rodam atbildes uz savām lūgšanām; mēs pielūdzam Viņu dziesmās, dalāmies liecībās par Glābēju, kalpojam cits citam un sajūtam Tā Kunga Garu. Mēs pieņemam Svēto Vakarēdienu, saņemam priesterības svētības un apmeklējam templi. Tas Kungs paziņoja: „Priekšrakstos tiek pasludināts dievišķības spēks.”⁸ Kad saskaraties ar ticības pārbaudījumu, palieciet Dieva saimes drošībā. Jums vienmēr šeit būs vieta. Neviena pārbaudījums nav tik liels, ka mēs to kopā nevarētu pārvarēt.⁹

Prezidents Tomass S. Monsons teica: „Sabiedrības morāles standarti mainās straujā tempā. Uzvedība, ko kādreiz uzskatīja par nepiedienīgu un netikumīgu, tagad tiek . . . [uzskatīta] par pieņemamu.”¹⁰

Baznīcā ir daudz neprecēto pieaugušo, kuri jau krietni ir pārsnieguši savu pilngadības vecumu. Kaut arī viņu pašreizējā dzīve nav tāda, kādu viņi to sagaidīja, viņi ievēro šķīstības likumu.¹¹ Tas var būt viņu ticības pārbaudījums. Es izsaku dziļu cieņu un apbrīnu šiem Kristus mācekļiem.

„Dievs ir pavēlējis, lai svētais radišanas spēks tiktu izmantots vienīgi starp vīrieti un sievieti, kuri ir likumīgi salaulāti kā vīrs un sieva.”¹² Jaunajā Derībā Glābējs paaugstināja tikumisko standartu Saviem sekotājiem, kad paziņoja: „Bet Es jums saku: ikviens, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī.”¹³ Viņš mūs mācīja nenosodīt citus, un Viņš nebaidījās runāt tieši. „Ej,” Viņš teica, „un negrēko vairs!”¹⁴

Mūsu ģimenei ir kāda draudzene. Jūs, iespējams, pazīstat kādu sievieti līdzīgu viņai vai arī esat līdzīga viņai. Vienmēr uzticīga, cildeni kalpo Baznīcā, tiek apbrīnota profesionālajā sfērā, tiek ģimenes apjūsmota, un, lai arī viņa sagaidīja laulību un bērnus, viņa ir neprecējusies. „Es pieņemu lēmumu,” viņa teica, „paļauties uz Jēzu Kristu. Bieža tempļa apmeklēšana man palīdz vairāk koncentrēties uz mūžību. Tas man atgādina, ka es nekad neesmu viena. Man ir ticība, ka neviena svētība netiks atturēta, ja es saglabāšu uzticību savām derībām, tostarp šķīstības likumam.”¹⁵

Kāds cits draugs izcili kalpoja misijā, ieguva pamatīgu akadēmisko apmācību. Viņš cerēja izveidot ģimeni. Viņa ticības

pārbaudījums ir homoseksuālas tieksmes. Viņš man nesen atrakstīja: „Manā patriarhālajā svētībā ir solījums, ka man reiz būs pašam sava ģimene. Vai tas notiks . . . šajā dzīvē vai nākamajā, es nezinu. . . . Taču es zinu, ka es nevēlos darīt neko, kas pakļautu briesmām Dieva apsolītās svētības man un maniem nākamajiem pēctečiem. . . . Dzīvošana pēc šķīstības likuma ir izaicinājums, bet vai tad mēs neieradāmies uz Zemes, lai stātos pretī izaicinājumiem un lai parādītu Dievam savu mīlestību un cieņu . . . , turot Viņa baušļus? Es esmu svētīts ar labu veselību, evaņģēliju, mīlošu ģimeni un uzticamiem draugiem. Es esmu pateicīgs par daudzajām svētībām.”¹⁶

Pasaule protestē — kā jūs varat prasīt tik daudz? Tas Kungs atbild:

„Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi.

. . .

Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām.”¹⁷

Šie divi Kristus sekotāji un desmitiem tūkstošu viņiem līdzīgu ir izjutuši Glābēja solījumu: „Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.”¹⁸

Lūk, vēl viens pārbaudījums. Vienmēr ir daži, kuri vēlas celt neslavu Baznīcai un iznīcināt ticību. Mūsdienās viņi izmanto internetu.

Daļa no informācijas par Baznīcu neatkarīgi no tā, cik tā ir pārliecinoša, nav patiesa. Es atceros, kad 1985. gadā kāds kolēģis ienāca mana uzņēmuma birojā Floridā. Viņam bija žurnāla *Time* raksts ar nosaukumu „Challenging Mormonism’s Roots” (Mormonisma pamatu apšaubīšana). Tajā bija stāstīts par kādu nesen atrastu vēstuli, ko, domājams, rakstījis Martins Heriss, kas bija pretrunā ar Džozefa Smita pierakstu par Mormona Grāmatas plākšņu atrašanu.¹⁹

Mans kolēģis vaicāja, vai šī jaunā informācija iznīcinās Mormoņu Baznīcu. Rakstā bija citēts cilvēks, kurš teica, ka pēc iepazīšanās ar šo dokumentu pameta Baznīcu. Vēlāk, kā stāsta, citi pameta Baznīcu.²⁰ Esmu pārliecināts, ka tas bija viņu ticības pārbaudījums.

Pēc dažiem mēnešiem eksperti atklāja (un viltotājs atzinās), ka vēstule bija viltojums. Es atceros, ka patiešām cerēju, ka tie, kuri pameta Baznīcu šīs maldināšanas dēļ, tajā atgriezīsies.

Daži apšaubā savu ticību, kad atrod kādu izteikumu, ko, iespējams, kāds Baznīcas vadītājs ir teicis pirms vairākiem desmitiem gadu, kas šķietami nesaskan ar mūsu doktrīnu. Baznīcas doktrīnu pārvalda kāds svarīgs princips. Doktrīnu māca visi 15 Augstākā Prezidija un Divpadsmito kворuma locekļi. Tā netiek apslēpta kādas vienas runas neskaidrā rindkopā. Patiesi principi tiek mācīti bieži, un tos māca daudzi. Mūsu doktrīna nav grūti atrodama.

Baznīcas vadītāji ir godīgi, tomēr nepilnīgi cilvēki. Atcerieties Moronija vārdus: „Nenosodiet mani dēļ manas nepilnības, nedz manu tēvu . . .; bet drīzāk pateicieties Dievam, ka Viņš ir izpaudis jums mūsu nepilnības, lai jūs varētu mācīties kļūt gudrāki, nekā mēs esam bijuši.”²¹

Džozefs Smits teica: „Es nekad neesmu teicis, ka esmu pilnīgs; taču atklāsmēs . . . kļūdu nav.”²² Dieva brīnumainos darbus Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas vēsturē un liktenī var izprast vienīgi garīgo meklējumu gaismā. Prezidents Ezra Tafts Bensons teica: „Katram [cilvēkam] galu galā ir jāpaļaujas uz savu ticību un jāpieņem sava nostāja.”²³ Neesiet pārsteigti, kad tas notiks ar jums!

Kā zināms, pārbaudījumi ir grūti. Var būt ciešanas, apjukums, bezmiega naktis un asarās samirkuši spilveni. Taču mūsu pārbaudījumiem nav jābūt garīgi nāvējošiem. Tiem nav mūs jāatrauj no mūsu derībām un no Dieva saimes.

„Atcerieties, ka tas ir uz mūsu Pestītāja klints, kurš ir Kristus, Dieva Dēls, kur jums jāceļ savs pamats, lai, kad velns sūtīs savus stipros vējus, jā, savas bultas virpuļvējā, jā, kad visa viņa krusa un viņa spēcīgā vētra gāzīsies uz jums, tai nebūtu spēka jūs ievilkāt tai ciešanu un bezgalīgo bēdu bezdibēnī, tādēļ ka jūs esat cēlušies uz klints, kas ir drošs pamats, pamats, uz kura cilvēki, ja tie ir cēlušies, vairs nevar krist.”²⁴

Līdzīgi kā spēcīga uguns pārvērš dzelzi tēraudā, tāpat arī mēs, ja paliekam uzticīgi *mūsu* ticības ugunīgajā pārbaudījumā, tiekam garīgi attīrīti un stiprināti.

Elders D. Tods Kristofersons paskaidroja, ko viņš mācījās no personīga pārbaudījuma: „Kaut arī es toreiz cietu, — atskatoties atpakaļ, es esmu pateicīgs, ka manai problēmai nebija ātra atrisinājuma. Fakts, ka es biju spiests vērsties pie Dieva pēc palīdzības gandrīz ik dienu vairāku gadu periodā, man patiešām iemācīja, kā lūgt un kā saņemt atbildes uz lūgšanu, un pavisam praktiskā veidā man iemācīja ticēt Dievam. Es iepazīnu savu Glābēju un savu Debesu Tēvu tādā veidā un pakāpē, kas citādi nevarētu notikt vai kas prasītu daudz vairāk laika. . . . Es iemācījos paļauties uz To Kungu no visas sirds. Es iemācījos staigāt kopā ar Viņu katru dienu.”²⁵

Pēteris aprakstīja šādu pieredzi, ka tā „ir daudz vērtīgāka nekā . . . zelts”.²⁶ Praviētis Moronijs papildināja, ka liecība netiks saņemta, „lidz jūsu ticība nebūs pārbaudīta”.²⁷

Es sāku savu runu ar stāstu par Meriotu ģimeni. Pagājušajā nedēļā mēs ar Keitiju bijām kopā ar viņiem pie Džordžijas kapa. Ir pagājuši desmit gadi. Ģimenes locekļi un draugi stāstīja par mīlestību un atmiņām par Džordžiju. Tur bija balti hēlija baloni, lai svinētu viņas dzīvi. Džordžijas māte caur asarām runāja par stiprāku ticību un dziļāku izpratni, ko ir guvusi, un Džordžijas tēvs man klusi pastāstīja par apsolīto liecību, ko ir saņēmis.

Ticībā tiek doti ticības pārbaudījumi, sniedzot stiprāku ticību. Tā Kunga mierinājums un iedrošinājums pravietiem Džozefam Smitam ir tas pats solījums, ko Viņš dod jums jūsu ticības pārbaudījumā: „Turies . . . , nebīsties . . . , jo Dievs būs ar tevi mūžīgi mūžos.”²⁸ Par šo es sniedzu svētu liecību Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Skat. Šeins M. Bovens, „Es dzīvoju, un jums būs dzīvot”; un Anna M. Diba, „Es to zinu. Es tā dzīvoju. Man tas ļoti patīk”, 2012. g. oktobra Vispārējās konferences sestdienas rīta sesija.
2. Jāņa 17:3.
3. 1. Pētera 1:7.
4. Lūkas 22:31–32.
5. 1. Pētera 4:12; izcēlums pievienots.
6. Almas 1:25.
7. Efeziešiem 2:19.
8. Mācība un Derības 84:20.
9. Skat. Mosijas 18:8.
9. Tomass S. Monsons, „Stand in Holy Places”, *Liahona*, 2011. g. nov., 82.
11. Skat. Ezra Tafts Bensons, „The Law of Chastity”, *New Era*, 1988. g. janv., 4–7; „The Law of Chastity”, *Brigham Young University 1987–1988 Speeches* (1988), 1–5, speeches.byu.edu; skat. arī *Evanģēlija principi* (2009), 223–230.

12. Skat. „The Family: A Proclamation to the World”, *Liahona*, 2010. g. nov., 129.
13. Mateja 5:28.
14. Jāņa 8:11.
15. Personīga sarakste, 2012.
16. Personīga sarakste, 2012.
17. Jesajas 55:8–9.
18. Jāņa 14:27.
19. Skat. Richard N. Ostling, „Challenging Mormonism’s Roots”, *Time*, 1985. g. 20. maijs, 44.
20. Skat. Gordon B. Hinckley, „Lord, Increase Our Faith”, *Ensign*, 1987. g. nov., 52.
21. Mormona 9:31.
22. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 518.
23. Ezra Taft Benson, „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Tambuli*, 1988. g. maijs, 6.
24. Helamana 5:12.
25. D. Todd Christofferson, „Give Us This Day Our Daily Bread”, (Baznīcas izglītības sistēmas svētbrīdis, 2011. g. 9. janv.), lds.org/broadcasts.
26. 1. Pētera 1:7; skat. arī 1. Pētera 4:13.
27. Etera 12:6.
28. Mācība un Derības 122:9; prezidents Džordžs K. Kenons teica: „Neatkarīgi no tā, cik grūts ir

pārbaudījums, cik dziļas ir bēdas, cik lielas ir ciešanas, [Dievs] mūs nekad nepametīs. Viņš nekad nav pametis un nekad nepametīs. Viņš to nevar darīt. Tāda nav Viņa būtība. Viņš ir nemainīga būtne; tāds pats vakar, tāds pats šodien, un Viņš būs tāds pats cauri visiem mūžības laikmetiem nākamībā. Mēs esam atraduši šādu Dievu. Mēs esam kļuvuši par Viņa draugu, paklausot Viņa evaņģēlijam; un Viņš paliks ar mums. Mēs varam tikt iemesti degošā ceplī, mēs varam iziet cauri dziļiem ūdeņiem, taču mēs netiksim iznīcināti vai satriekti. Mēs izklūsim no visiem šiem pārbaudījumiem un grūtībām kā labāki un šķīstāki cilvēki, ja vien mēs paļausimies uz mūsu Dievu un turēsim Viņa baušļus” („Freedom of the Saints”, Brian H. Stuy, apkop., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 sēj. [1987–1992], 2:185); skat. arī Džefrijs R. Holands, „Come unto Me”, *Ensign*, 1998. g. apr., 16–23.

Sargājiet bērnus

Elders Dalins H. Oukss

no Diopadsmī apustuļu kooruma

*Nevienam nevajadzētu palikt vienaldzīgam pret
aicinājumu apvienot mūsu pastiprinātos centienus
aizsargāt mūsu bērnu — augošās paaudzes —
labklājību un nākotni.*

Katrs no mums var atcerēties sajūtas brīžos, kad kāds mazs bērns raudāja un lūdza mūsu palīdzību. Mīlošs Debesu Tēvs ir devis mums šīs sajūtas, lai mudinātu mūs palīdzēt Viņa bērniem. Lūdzu, atsauciet savā atmiņā tās sajūtas, kad es runāšu par mūsu pienākumu aizsargāt bērnus un rūpēties par viņu labklājību.

Es runāju par perspektīvu, ko mums sniedz Jēzus Kristus evaņģēlijs un Viņa pestīšanas iecere. Vietējiem Baznīcas vadītājiem ir atbildība par attiecīgo savas draudzes vai apgabala rajonu, taču apustulis nes atbildību sniegt liecību visai pasaulei. Katrā nācijā neatkarīgi no tās pārstāvju rases vai pārliecības, katrs bērns ir Dieva bērns.

Kaut arī es nerunāju par šo tēmu politikas vai likumā noteiktās kārtības dēļ, līdzīgi citiem Baznīcas vadītājiem, es nevaru runāt par bērnu labklājību, nerunājot par izvēlēm, ko izdara atsevišķi indivīdi, amatpersonas un privātu organizāciju darbinieki. Uz katru no mums attiecas Glābēja pavēle mīlēt un rūpēties citam par citu un it īpaši var vājajiem, un tiem, kas nespēj sevi aizstāvēt.

Bērni ir ārkārtīgi ievainojami. Viņiem nepiemīt vai ļoti mazā mērā piemīt spējas aizstāvēt sevi vai nodrošināt sevi, un viņiem ir pavisam neliela ietekme uz to, no kā atkarīga viņu labklājība. Bērniem ir nepieciešams, lai kāds runātu viņu vietā, un viņiem ir nepieciešami tie, kas pieņem lēmumus un kas bērnu labklājību izvirza augstāk nekā pašu pieaugušo intereses.

I.

Mēs esam šokēti par to, ka miljoniem bērnu visā pasaulē ir kļuvuši par pieaugušo egoisma un noziegumu upuriem.

Dažās kara novārdzinātās valstīs bērnus padara par karojošu armiju karavīriem.

Apvienoto Nāciju ziņojumā aplēsts, ka vairāk nekā divi miljoni bērnu katru gadu kļūst par prostitūcijas un pornogrāfijas upuriem.¹

Skatoties no pestīšanas ieceres perspektīvas, viens no vissmagākajiem pāri nodarījumiem bērniem ir liegšana viņiem piedzimt. Tā ir vispasaules tendence. Nacionālais dzimstības koeficients Amerikas Savienotajās Valstīs ir zemākais pēdējo 25 gadu laikā,² un dzimstības rādītāji vairumā Eiropas un Āzijas valstu jau daudzus gadus ir zem dabiskās atražošanās līmeņa. Tas nav tikai reliģisks jautājums. Jaunajām paaudzēm skaitliski samazinoties, vājinās un galu galā izzūd ne tikai kultūras, bet pat veselas nācijas.

Viens no dzimstības koeficienta samazināšanās iemesliem ir abortu veikšana. Tiek lēsts, ka pasaulē ik gadu tiek veikti vairāk nekā 40 miljoni abortu.³ Daudzu valstu likumi atļauj vai pat veicina abortu veikšanu, taču mēs zinām, ka tas ir liels ļaunums. Cits pāridarījums vēl nedzimušam bērnam tiek īstenots, mātei grūtniecības laikā lietojot nepiemērotu uzturu vai narkotikas.

Tas ir tik traģiski, ka tik daudz bērnu tiek iznīcināti vai sakropļoti, vēl pirms viņi ir piedzimuši, neskatoties uz to, ka tik daudzi neauglīgi pāri ļoti vēlas un cenšas adoptēt bērnus.

Nevēriba pret bērnu, kas tiek īstenota pēc viņa piedzimšanas, un vardarbība pret bērniem ir sabiedrībā daudz uzskatāmākas izpausmes. Visā pasaulē vairāk nekā astoņi miljoni bērnu nomirst, pirms sasniedz piecu gadu vecumu, galvenokārt no slimībām, kuras var izārstēt un novērst.⁴ Pasaules Veselības organizācija ziņo, ka katram ceturtajam bērnam ir fiziski vai garīgi attīstības traucējumi nepietiekama uztura dēļ.⁵ Mēs kā Baznīcas vadītāji, dzīvojot un ceļojot daudzās valstīs, to redzam daudzviet. Sākumskolas vispārējais prezidijs ziņo, ka daudz bērnu dzīvo apstākļos, kādus mēs pat nespējam iedomāties. Kāda māte no Filipīnām teica: „Dažkārt mums nav pietiekami naudas ēdienam, taču tas nekas, jo tas sniedz man iespēju mācīt bērnus

par ticību. Mēs sapulcējamies kopā un lūdzam pēc palīdzības, un bērni redz, kā Tas Kungs mūs svētī.”⁶ Dienvidāfrikā kāda Sākumskolas skolotāja satika mazu, vientuļu un bēdīgu meitenīti. Atbildot uz jautājumiem, kas tika izteikti ar mīlestību, meitenīte bikli atbildēja, ka viņai nav ne mammas, ne tēva, ne vecmammās, un tikai vectēvs par viņu rūpējas.⁷ Tās ir bieži sastopamas traģēdijas kontinentā, kurā tik daudz bērnu aprūpētāju ir miruši no AIDS.

Pat bagātās nācijās mazi bērni un jaunieši cieš nevērības dēļ. Bērniem, kas dzīvo nabadzīgi, ir sliktāka veselības aprūpe un neatbilstošas izglītības iespējas. Viņi ir pakļauti briesmām gan fiziski, gan apkārtējās kultūras dēļ, kā arī dažkārt savu vecāku nevērības dēļ. Elders Džefrijs Holands nesen dalījās ar mums kāda Pēdējo dienu svēto policista pieredzē. Izmekļējot kādu lietu, viņš atrada piecus mazus bērnus, kuri uz netīras grīdas bija saspiedušies kopā un mēģināja gulēt bez gultasveļas mitekļi, kurā viņu māte un citi dzēra un izklaidējās. Dzīvoklī nebija ēdiena, kas varētu remdēt viņu izsalkumu. Noliekot viņus gulēt saliekamajās gultās, policists nometās uz ceļiem un lūdza par viņiem. Kad viņš devās uz durvīm, viens no bērniem, apmēram sešus gadus vecs, piesteidzās, paņēma viņu pie rokas un pajautāja: „Vai tu, lūdzu, varētu adoptēt mani?”⁸

Mēs atceramies mūsu Glābēja mācības, kad Viņš nostādīja mazu bērnu Savu sekotāju priekšā un paziņoja:

„Un, kas uzņem tādu bērnu Manā Vārdā, tas uzņem Mani.

Bet, kas apgrēcina vienu no šiem vismazākajiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāk, ka tam piesietu dzirnu akmeni pie kakla un to noslīcinātu jūras dziļumā” (Mateja 18:5–6).

Domājot par visām tām briesmām, no kurām mums ir jāargā bērni, mums vajadzētu apsvērt arī psiholoģisko vardarbību. Vecāki, citi aprūpētāji, skolotāji vai vienaudži, kas pazemo, iebiedē vai nonievā bērnus vai jauniešus, var radīt traumu, kas ir daudz paliekošāka nekā fizisks ievainojums. Attieksme, kas liek bērnam vai jauniešiem justies nevērtīgam, nemīlētam vai negribētam, var radīt nopietnu un ilglaicīgu traumu, kas ietekmē viņa emocionālo labklājību un attīstību.⁹ Jaunieši, kas cīnās ar šādām īpašām problēmām, kā arī ar homoseksuālām tieksmēm,

parasti ir viegli ievainojami, un tiem ir nepieciešama mīlestības pilna sapratne, nevis iebiedēšana vai atgrūšana.¹⁰

Ar Tā Kunga palīdzību, mēs varam nožēlot grēkus, izmainīties, būt mīlošāki un izpalīdzīgāki gan attiecībā pret mūsu pašu bērniem, gan arī pret citiem.

II.

Ir vairāki citi reāli pastāvoši fiziski un emocionāli draudi bērniem, kas ir tikpat nopietni kā tie, kas saistīti ar bērnu attiecībām ar viņu vecākiem vai aizbildņiem. Prezidents Tomass S. Monsons ir stāstījis par to, ko viņš nodevēja par vardarbības „zemisko rīcību” pret bērniem, kad vecāks fiziski vai emocionāli traumē vai sakropļo bērnu.¹¹ Es biju tik apbēdināts, kad man nācās iepazīties ar tādu lietu šokējošiem pierādījumiem laikā, kamēr es strādāju Jūtas Augstākajā tiesā.

Bērnu labklājība vislielākā mērā ir atkarīga no tā, vai viņu vecāki ir precējušies, kāda pēc būtības un cik ilgstoša ir vecāku laulība, un skatoties plašāk — arī no tā reģiona, kurā bērns aug, kultūras un attieksmes pret laulībām un bērniem. Divi ģimenes jautājumu pētnieki ir devuši šādu skaidrojumu: „Viscaur pasaules vēsturē laulības, pirmkārt un galvenokārt, bija bērnu radīšanas un audzināšanas institūcija. Laulības ir nodrošinājušas tādu kultūras piesaisti, caur kuru tēvs ir saistīts ar saviem bērniem, sasaistot viņu ar bērnu māti. Tomēr pēdējā laikā, bērni tiek izstumti no centrālās vietas šajā modelī.”¹²

Tiesību profesors no Hārvardas šādi aprakstīja šī brīža likumus un attieksmi pret laulībām un šķiršanos: „Amerikāņu [šī brīža] stāsts par laulībām saskaņā ar to, kas rakstīts likumos un populārajā literatūrā, ir šāds: laulības ir attiecības, kas eksistē, lai pirmkārt piepildītu laulātos individuāli. Ja tās pārstāj pildīt šo funkciju, neviens nav vainojams, un jebkurš no laulātajiem var pārtraukt tās pēc savas patikas. . . . Bērni šajā stāstā praktiski netiek pieminēti, un labākajā gadījumā tie parādās kā nenozīmīgi otrā plāna tēli.”¹³

Mūsu Baznīcas vadītāji ir mācījuši, ka raudzīšanās uz laulībām kā uz „vienkāršu līgumu, kuru var noslēgt pēc patikas . . . un lauzt, sastopoties ar pirmajām grūtībām . . . ir ļaunums, kas ir pelnījis bargu nosodījumu”, it īpaši tad, ja tā rezultātā cieš bērni.¹⁴ Un šķiršanās atstāj ietekmi uz bērniem. Vairāk kā puse

šķiršanos pēdējā gada laikā notikušas starp pāriem ar maziem bērniem.¹⁵

Daudziem bērniem būtu bijusi svētība tikt abu savu vecāku izaudzinašiem, ja vien viņu vecāki būtu dzīvojuši atbilstoši šai iedvesmotajai mācībai vēstījumā ģimenei: „Vīram un sievai ir svēts pienākums mīlēt vienam otru, savus bērnus un rūpēties par viņiem. . . . Vecāku svēts pienākums ir audzināt savus bērnus mīlestībā un taisnīgumā, rūpēties par viņu materiālajam un garīgajam vajadzībām, mācīt bērniem citam citu mīlēt un kalpot”.¹⁶ Vecāku piemērs ir visefektīvākais bērnu mācīšanas veids. Vecāki, kas izšķiras, ar to nenovēršami sniedz bērniem negatīvu mācībstundu.

Pavisam noteikti ir tādi gadījumi, kad šķiršanās ir nepieciešama un atbilstoša bērnu interesēm, taču šie ir izņēmuma gadījumi.¹⁷ Ģimenes konfliktos iesaistītajiem vecākiem daudz lielākā mērā vajadzētu ņemt vērā bērnu intereses. Viņi to spēj izdarīt ar Tā Kunga palīdzību. Bērniem ir nepieciešams emocionālais un iekšējais spēks, kas tiek iegūts, kad bērnus audzina divi vecāki, kas ir vienoti savā laulībā un savos mērķos. Kā cilvēks, kuru ir audzinājusi atraisīta māte, es no paša pieredzes zinu, ka vienmēr to nav iespējams sasniegt, taču tas ir ideāls, uz kuru visiem vajadzētu tiekties.

Mūsdienu likumu, kas atļauj, tā saucamo “šķiršanos bez vainīgā”, pirmie upuri ir bērni. No bērnu interešu viedokļa šķiršanās ir padarīta pārāk vienkārša. Apkopojot vairāku dekāžu sociālo zinātņu pētījumus, kāds uzcītīgs pētnieks secināja, ka “ģimenes struktūra, kas vislabāk palīdz bērnam, vairumā gadījumu ir divi bioloģiskie vecāki, kas paliek laulībā”.¹⁸ Laikraksta *New York Times* rakstu autors atzīmēja, ka „pārsteidzošs ir fakts, ka, neskatoties uz tradicionālo ģimeņu skaita samazināšanos ASV, . . . strauji pieaug pierādījumi par to, ka šāds ģimenes modelis ir vislabvēlīgākais bērna labklājībai”.¹⁹ Šiem faktiem vajadzētu sniegt nozīmīgu vadību vecākiem un tiem, kas vēl tikai kļūst par vecākiem, attiecībā uz lēmumu pieņemšanu par laulībām vai šķiršanos. Mums ir vajadzīgi politiķi, politikas veidotāji un amatpersonas, kas veltī vairāk uzmanības tam, kas ir labākais bērniem — pretstatā egoistiskajām vēlētāju interesēm un tiem, kas plaši atbalsta pieaugušo intereses.

Bērni kļūst par upuriem arī laulību dēļ, kuras netiek noslēgtas. Ir tikai daži fakti attiecībā uz augošo paaudzi, kas ir vēl satraucošāki, kā nesenais ziņojums par to, ka 41 procents no visiem jaundzimušajiem ASV dzimst sievietēm, kuras nedzīvo laulībā.²⁰ Mātēm, kas nav precējušās, jāsaskaras ar daudziem izaicinājumiem, un pierādījumi viennozīmīgi apliecina, ka viņu bērniem nav to priekšrocību, kas ir bērniem, kurus audzina vecāki, kas ir noslēguši laulību.²¹

Vairums no bērniem, kas dzimst sievietēm, kas nav laulībā, jeb 58 procenti, ir dzimuši pāriem, kas dzīvo kopā bez reģistrētas laulības.²² Lai arī kas netiktu teikts par šādiem pāriem, kas nav precējušies, salīdzinošie pētījumi apliecina, ka viņu bērniem tiek liegtas zināmas priekšrocības.²³ Bērniem zināma stabilitāte laulībā nozīmē ļoti daudz.

To pašu priekšrocību zaudēšanu mēs varam pieņemt attiecībā uz bērniem, kurus audzina viena dzimuma pāris. Sociālo zinātņu literatūra ir pretrunīga, un tai ir politiska pieskaņa attiecībā uz ilgtermiņa ietekmi uz šādiem bērniem, jo, kā to ir novērojis *New York Times* rakstu autors, „viendzimuma laulības ir sociālais eksperiments, un vairumā gadījumu šādu eksperimentu sekas varēs saprast tikai pēc daudziem gadiem”.²⁴

III.

Es esmu runājis, aizstāvēt bērnus — bērnus visa pasaulē. Kāds var nepiekrīst manis minētajiem piemēriem, taču nevienam nevajadzētu palikt vienaldzīgam pret aicinājumu apvienot mūsu pastiprinātos centienus aizsargāt mūsu bērnu — augošās paaudzes — labklājību un nākotni.

Mēs runājam par Dieva bērniem, un ar Viņa vareno palīdzību mēs varam paveikt daudz vairāk, lai viņiem palīdzētu. Ar šo aicinājumu es vērsos ne tikai pie Pēdējo dienu svētajiem, bet arī pie visu reliģisko konfesiju pārstāvjiem un citiem, kuriem ir tāda vērtību sistēma, kas liek viņiem pakārtot savas vajadzības citu vajadzībām, it īpaši saistībā ar bērnu labklājību.²⁵

Reliģiskiem cilvēkiem ir pazīstama Glābēja mācība, kas atrodama Jaunajā Derībā, saskaņā ar kuru mazi bērni mums ir pazemības un apmācāmības paraugi:

„Patiesi Es jums saku: ja jūs neatgriežaties un netopat kā mazi bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.

Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais Debesu valstībā” (Mateja 18:3–4).

Mormona Grāmatā mēs varam lasīt, ko, būdams augšāmcelies, Tas Kungs mācīja nefijiešiem: viņiem ir jānožēlo grēki un jātop kristītiem un jātop kā maziem bērniem, vai arī viņi nekādi nevarēs iemantot Dieva valstību (3. Nefijs 11:38; skat. arī Moronija 8:10).

Es lūdzu, lai mēs spētu pazemoties kā mazi bērni un rīkotos, lai pasargātu mūsu mazos bērnus, jo viņi ir mūsu nākotne gan mums pašiem, gan Baznīcai, gan mūsu nācijām. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Skat. UNICEF, *The State of the World's Children 2005: Childhood under Threat* (2004), 26. lpp.
2. Skat. Haya El Nasser, „National Birthrate Lowest in 25 Years”, *USA Today*, 2012. g. 26. jūl., A1.
3. Skat. Gild Sedgh, et. al., „Induced Abortion: Incidence and Trends Worldwide from 1995 to 2008”, *The Lancet* 379:9816 (2012. g. 18. febr.): 625.–632. lpp.
4. Skat. UNICEF, „Young Child Survival and Development”, <http://www.unicef.org/childsurvival/index.html>.
5. Skat. Pasaules Veselības organizācija, *World Health Statistics 2012* (2012), 109., 118. lpp.
6. Sākumskolas Vispārējā prezidija ziņojums, 2012. gada 13. septembris.
7. Sākumskolas Vispārējā prezidija ziņojums.
8. Skat. Džefrijs R. Holands, „Dzirdat, Israēla ļaudis!” (BIS garīgais vakars jaunajiem pieaugušajiem, 2012. g. 9. sept.), lds.org/broadcasts; skat. arī R. Scott Lloyd, „Zion Not Only Where, but How We Live, Says Elder Holland”, *Deseret News*, 2012. g. 10. sept., B2.
9. Skat. Kim Painter, „Parents Can Inflict Deep Emotional Harm”, *USA Today*, 2012. g. 30. jūl., B8; Rachel Lowry, „Mental Abuse as Injurious as Other Forms of Child Abuse, Study Shows”, *Deseret News*, 2012. g. 5. aug., A3.
10. Skat. „End the Abuses”, *Deseret News*, 2012. g. 12. jūn., A10.
11. Thomas S. Monson, „A Little Child Shall Lead Them”, *Liahona*, 2002. g. jūn., 2.
12. Bradford Wilcox un Elizabeth Marquardt, red., *The State of Our Unions: Marriage in America 2011* (2010), 82.lpp.
13. Mary Ann Glendon, *Abortion and Divorce in Western Law: American Failures, European Challenges* (1987), 108. lpp.
14. David O. McKay, „Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce”, *Improvement Era*, 1969. g. jūn., 5. lpp.
15. Skat. Diana B. Elliott un Tavia Simmons, „Marital Events of Americans: 2009”, *American Community Survey Reports*, 2011. g. aug.
16. Skat. „The Family: A Proclamation to the World”, *Liahona*, 2010. g. nov., 129.
17. Skat. Dallin H. Oaks, „Divorce”, *Liahona*, 2007. g. maijs, 71.

18. Charles Murray, *Coming Apart: The State of White America, 1960–2010* (2012), 158.
19. Ross Douthat, „Gay Parents and the Marriage Debate”, *New York Times*, 2012. g. 11. jūn., <http://douthat.blogs.nytimes.com/2012/06/11/gay-parents-and-the-marriage-debate>.
20. Skat. Joyce A. Martin and others, „Births: Final Data for 2010”, *National Vital Statistics Reports*, 61. sēj. Nr. 1 (2012. g. aug.), 10.
21. Skat. William J. Doherty and others, *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions from the Social Sciences* (2002); W. Bradford Wilcox and others, *Why Marriage Matters: Thirty Conclusions from the Social Sciences*, 3. izd. (2011).
22. Skat. Martin, et. al., „Births: Final Data for 2009”.
23. Skat. Wilcox, et al., *Why Marriage Matters*.
24. Ross Douthat, „Gay Parents and the Marriage Debate”. Jaunākajos un pamatīgākajos pētījumos ir atklāts, ka jaunie pieaugušie ziņo par vērā ņemamu priekšrocību zaudēšanu, ja viņa vecākam bija viena dzimuma attiecības, pirms viņa bērns sasniedza 18 gadu vecumu. (Skat. Mark Regnerus, „How Different Are the Adult Children of Parents Who Have Same-Sex Relationships? Findings from the New Family Structures Study”, *Social Science Research*, 41. sēj. [2012]: 752.–770. lpp.).
25. Pēdējo dienu svētie ir uzņēmušies īpašas saistības — būt par vecākiem ir viens no svarīgākajiem dzīves mērķiem (skat. Pew Research Center’s Forum on Religious and Public Life, *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*, 2012. g. 12. janv., 10., 16., 51. lpp.).

Brāļi, mums ir darāms darbs

Elders D. Tods Kristofersons

no Divpadsmit apustuļu kворuma

Mums kā priesterības vīriem ir būtiska loma sabiedrībā, mājās un Baznīcā.

Brāļi, pēdējo gadu laikā daudz ir runāts un rakstīts par vīriešu un zēnu izaicinājumiem. Nosaukšu dažu grāmatu nosaukumus, piemēram: *Why There Are No Good Men Left* („Kāpēc vairs nav neviena laba vīrieša”), *The Demise of Guys* („Puišu nāve”), *The End of Men* („Vīriešu beigas”), *Why Boys Fail* („Kāpēc zēni cieš neveiksmi”), un *Manning Up* („Kļūt pieaugušam”). Interesanti, ka, šķiet, lielāko daļu no šīm grāmatām ir sarakstījušas sievietes. Jebkurā gadījumā, visām grāmatām vienojošā tēma ir tā, ka šodien daudzās kultūrās vīrieši un zēni saņem neskaidru un pretrunīgu vēstījumu par viņu lomu un vērtību sabiedrībā.

Grāmatas „Kļūt pieaugušam” autors to apraksta šādi: „Tas ir bijis gandrīz kā universāls civilizācijas likums, ka meitenes kļūst par sievietēm, vienkārši sasniedzot fizisku briedumu, taču zēniem ir jāiztur pārbaudījums. Viņiem vajadzēja demonstrēt drosmi, fizisku spēku vai nepieciešamo iemaņu pārvaldīšanu. Tā mērķis bija pierādīt sevi kā spējīgu aizstāvēt sievietes un bērnus, kas vienmēr ir bijusi viņu primārā sociālā atbildība. Taču mūsdienās, sievietēm iesaistoties attīstītajā ekonomikā, vīri un tēvi kā nodrošinātāji vairs nav obligāti, un rakstura īpašības, kas viņiem bija nepieciešamas, lai pildītu savu lomu, piemēram, rakstura stingrība, atturība, drosmē, uzticamība, ir novecojušas un pat nedaudz mulsinošas.”¹

Savā entuziasmā piedāvāt sievietēm iespējas, par ko mēs priecājamies, ir tādi, kas noniecina vīriešus un viņu pūliņu pienesumu. Liekas, ka viņi domā par dzīvi kā par sacīkstēm starp vīrieti un sievieti, ka vienam ir jādominē pār otru, un tagad ir sievietes kārtā būt pārākām. Citi uzskata, ka galvenais ir karjera un ka laulībai un bērniem nevajadzētu būt kaut kam pilnīgi obligātam. Tādēļ — kāpēc mums ir vajadzīgi vīrieši? Pārāk daudzās Holivudas filmās, televīzijas un kabeļu šovos, un pat reklāmās vīrieši ir attēloti kā neprasmīgi, nenobrieduši vai egocentriski. Tam, kā sabiedrībā tiek atspoguļoti vīrieši, ir kaitīgas sekas.

Piemēram, ir ziņots, ka ASV: „Meitenes uzrāda labākus rezultātus nekā zēni visos līmeņos — sākot ar pamatskolu un beidzot ar maģistrantūru. Piemēram, sasniedzot astoto klasi, tikai 20 procenti zēnu prot atbilstošā līmenī rakstīt un 24 procenti — prot tekoši lasīt. Tanī pat laikā jauno zēnu uzņemšanas testa rezultāti koledžā 2011. gadā bija sliktākie pēdējo 40 gadu laikā. Saskaņā ar Izglītības statistikas nacionālā centra datiem, zēniem ir par 30 procentiem lielāka varbūtība nekā meitenēm, ka viņi pārtrauks mācības gan vidusskolā, gan augstskolā. . . . Ir paredzēts, ka līdz 2016. gadam sievietes iegūs 60 procentus bakalaura, 63 procentus maģistrantūras un 54 procentus doktora grādu. Divas trešdaļas no speciālo skolu koriģējošo programmu audzēkņiem ir zēni.”³

Daži vīrieši un jaunieši ir pieņēmuši negatīvos sabiedrības uzstādījumus kā attaisnojumu, lai izvairītos no atbildības, un tā īsti nekad nenobriest. Kādas universitātes profesors ir veicis novērojumu, kas pārāk bieži atspoguļo reālo situāciju: „Zēni ienāk klasē, uz otru pusi pagrieztām beisbola cepurēm, un ar savu vājo attaisnojumu — datorprogramma apēda manu mājasdarbu. Tikmēr meitenes pārbauda savus dienas plānotājus un prasa rekomendācijas juristu skolām.”⁴ Kāda sieviete, filmu kritiķe, izteica visai cinisku skatījumu: „Ko gan mēs varam sagaidīt no vīrieša — ja mums paveicas un ja mēs izvēlamies partneri, viņš nav nekas vairāk kā partneris. Kāds, kurš stāv savā vietā, gluži tāpat kā viņš respektē to, ka mēs stāvam savējā.”⁵

Brāļi, ar mums tā nedrīkst būt. Mums kā priesterības vīriem ir būtiska loma sabiedrībā, mājās un Baznīcā. Mums ir jābūt

tādiem vīriešiem, uz kuriem sievietes var paļauties, uz kuriem bērni var paļauties un uz kuriem Dievs var paļauties. Baznīcā un Dieva valstībā šajās pēdējās dienās mēs nedrīkstam būt vīrieši un zēni, kuriem nav darba tikuma. Mēs nedrīkstam būt jaunieši, kuriem pietrūkst pašdisciplīnas un kuri dzīvo tikai, lai tiktu izklaidēti. Mēs nedrīkstam būt jaunieši, kuri dzīvē ne uz ko nevirzās, kuri nezturas nopietni pret ģimenes veidošanu un būtisku sabiedrības labuma veicināšanu. Mēs nedrīkstam būt vīri un tēvi, kuri nespēj nodrošināt garīgo vadību savās mājās. Kā tie, kuri izmanto Svēto priesterību pēc Dieva Dēla kārtas, mēs nedrīkstam izniekot savus spēkus pornogrāfijā vai aizvadot dzīvi kibertelpā (ironiski — esot atdalīti *no pasaulē*, nevis būdami *pasaulē*).

Brāli, mums ir darāms darbs.

Jaunieši, jums skolā ir jāuzrāda labas sekmes un jāturpina iegūt izglītība arī pēc vidusskolas. Daži no jums gribēs turpināt studijas universitātē un veidot karjeru biznesā, lauksaimniecībā, politikā un citās profesijās. Daži izkops sevi mākslā, mūzikā un izglītības jomā. Citi izvēlēsies militāru karjeru vai apgūs kādu amatu. Gadu laikā vairāki amatnieki ir strādājuši pie manis, veicot rekonstrukciju projektus un labojot manu māju. Es esmu apbrīnojis šo vīriešu iemaņas un spēju daudz strādāt. Lai ko jūs izvēlētos, ir svarīgi, lai jūs kļūtu par lietpratējiem, lai jūs varētu nodrošināt ģimeni un veiktu labu ieguldījumu vietās, kur dzīvosit, kā arī savā valstī.

Nesen es redzēju video, kur bija parādīta kāda 14 gadīga jaunekļa, vārdā Amars, viena dzīves diena Indijā. Viņš agri ceļas un strādā divos darbos, pirms un pēc skolas, sešas ar pus dienas nedēļā. Viņa ienākumi ir nozīmīga daļa no viņa ģimenes iztikas līdzekļiem. Pēc tumsas viņš steidzas mājās ar savu veco velosipēdu no otrā darba un kaut kā pamanās atrast laiku, lai dažas stundas pildītu mājasdarbus, tad ap pulksten vienpadsmitiem vakarā dodas gulēt uz grīdas, starp guļošajiem brāļiem un māsām. Lai arī es nekad neesmu viņu saticis, es jūtos lepns par viņu — uzcītības un drosmes dēļ. Viņš dara visu, kas ir viņa spēkos ar saviem ierobežotajiem līdzekļiem un iespējām, un viņš ir svētība savai ģimenei.

Jūs, pieaugušie vīrieši — tēvi, jaunie neprecētie, vadītāji, mājskolotāji — esiet cienīgi piemēri un palīdziet jaunajai zēnu paaudzei kļūt par vīriešiem. Māciet viņiem sociālās un citas iemaņas — kā piedalīties sarunā, kā iepazīties un mijiedarboties ar citiem, kā runāt un saprast sievietes un meitenes, kā kalpot, kā būt aktīviem un baudīt pasākumus, kā pilnveidot intereses, neieklūstot atkarību valgos, kā izlabot kļūdas un izdarīt labākas izvēles.

Un tāpēc visiem, kas klausās, lai arī kur šī vēsts jūs sasniedz, es saku jums to pašu, ko Jehova teica Jozuam: „Esiet stipri un drošsirdīgi” (Jozuas 1:6). Neskatoties uz apstākļiem, kādos atrodaties, esiet drosmīgi un sagatavojieties, cik vien labi varat. Sagatavojieties būt par labu vīru un tēvu, sagatavojieties būt par labu un produktīvu pilsoni, sagatavojieties kalpot Tam Kungam — jums ir Viņa priesterība. Lai arī kur jūs esat, Debesu Tēvs ir nomodā par jums. Jūs neesat vieni, jums ir priesterība un Svētā Gara dāvana.

No daudzajām vietām, kur jūs esat vajadzīgi, viena no svarīgākajām ir jūsu priesterības kворums. Mums ir nepieciešami kворumi, kas garīgi spēcina Baznīcas locekļus svētdienās un kas kalpo. Mums ir nepieciešami kворumu vadītāji, kuri koncentrējas uz Tā Kunga darbu un atbalsta kворuma locekļus un viņu ģimenes.

Domājiet par misionāra darbu. Jaunieši, jūs nevarat tērēt laiku. Jūs nevarat gaidīt, līdz būsit 17 vai 18 gadus veci, lai nopietni sāktu gatavoties. Ārona priesterības kворumi var palīdzēt saviem locekļiem saprast priesterības zvērestu un derību un gatavoties, lai tiktu ordinēti par elderiem. Viņi var palīdzēt viņiem saprast un gatavoties tempļa priekšrakstiem, un viņi var palīdzēt viņiem gatavoties veiksmīgām misijām. Melhisedeka priesterības kворumi un Palīdzības biedrība var palīdzēt vecākiem sagatavot misionārus, kuri pārzina Mormona Grāmatu un kuri, apņēmības pilni, dosies kalpot. Un katrā bīskapijā un draudzē šie paši kворumi var veidot veiksmīgu sadarbību ar pilnlaika misionāriem, kuri tur kalpo.

Līdzīgs darbs, kas pamatā gulstas uz priesterības pleciem, ir Glābēja acinājums — to atkārtojis arī prezidents Tomass S. Monsons — izglābt tos, kuri ir atkrituši no evaņģēlija vai kuri

kāda iemesla dēļ jūtas aizvainoti. Mums ir bijuši brīnišķīgi panākumi šajā ziņā, ieskaitot lielisku jauniešu veikumu. Rio Grand Spānijas bīskapijā, Albukerkē, Ņūmeksikā, Ārona priesterības kворums kopā apspriedās par to, kurus viņi varētu mēģināt vest atpakaļ, un tad kā grupa devās un apciemoja katru individuāli. Kāds jauniešs teica: „Kad viņi apciemoja mani, es jutos nozīmīgs,” un kāds cits atzina: „Es jutos laimīgs, kad kāds patiešām vēlas, lai es nāktu uz baznīcu; tas mani tagad mudina doties uz baznīcu.” Kad kворuma locekļi apmeklēja un uzaicināja vienu jauniešu atgriezties, viņi prasīja, lai pie nākamā viņš nāktu tiem līdzī, un viņš to darīja. Viņi ne tikai uzaicināja viņu apmeklēt baznīcu nākamajā nedēļā, bet viņi nekavējoties iesaistīja viņu kā kворuma locekli.

Vēl viens izaicinājumiem pilns, taču iedvesmojošs priesterības darbs ir ģimenes vēstures un tempļa darbs. Drīz tiks nosūtīta Augstākā Prezidija vēstule, kurā būs ietverts atjaunots aicinājums un augstāka vīzija par šo būtisko darbu, kas mums ir jāveic.

Mūsu kворumi veido brālību, kur valda savstarpējs atbalsts. Prezidents Gordons B. Hinklijs reiz teica: „Mani brāļi, tā būs brīnišķīga diena, tā būs diena, kad tiks izpildīti Tā Kunga mērķi, kad mūsu priesterības kворumi kļūs par spēka avotu katram vīrietim, kurš tam pieder, kad katrs šāds vīrietis spēs pienācīgi teikt: es esmu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas priesterības kворuma loceklis. Es esmu gatavs palīdzēt brāļiem visās viņu vajadzībās, jo es esmu pārliecināts, ka viņi ir gatavi palīdzēt man manās vajadzībās. . . . Kopā strādājot, mēs varam dzīvot bez apmulsuma un bez bailēm, stājoties pretī visām dzīves likstām, kādas mūs var piemeklēt, vienalga, vai tās ir saistītas ar ekonomisko, sociālo vai garīgo jomu.”⁶

Par spīti mūsu vislabākajiem pūliņiem, ne vienmēr viss notiek tā, kā mēs plānojam, un viena no dzīves likstām cilvēka dzīvē var būt bezdarbs. Agrīnā Baznīcas labklājības brošūrā ir teikts: „Baznīcu īpaši satrauc vīrietis, kuram nav darba, un tāpēc, ka viņam ir atņemts viņa mantojums, viņš, tāpat kā Ījabs, tiek pārbaudīts godprātīguma ziņā. Grūtajām dienām pārtopot nedēļās, mēnešos un pat gados, brūce kļūst dziļāka, un Baznīca

nevar cerēt, ka spēs svētdienā palīdzēt vīrietim, ja nedēļas laikā viņš, redzot savas grūtības, neko nedara, lai tās novērstu.”⁷

2009. gada aprīlī bijušais prezidējošās bīskapijas padomnieks Ričards K. Edžlijs dalījās stāstā par priekšzīmīgu kvorumu, kas palīdzēja citiem tā locekļiem, kuri bija palikuši bez darba:

„Fila Auto remonta darbnīca Kentervilā, Jūtā, ir liecība tam, ko priesterības vadība un kvorums var paveikt. Fils bija elderu kvoruma loceklis un strādāja par mehāniķi vietējā automobiļu remonta darbnīcā. Nelaimīgā kārtā remonta darbnīca, kur strādāja Fils, piedzīvoja ekonomiskas grūtības, un viņiem bija jāatlaiž Fils no darba. Viņš bija izmisis šāda notikumu pagrieziena dēļ.

Dzirdot par Fila darba zaudēšanu, viņa bīskaps, Leons Olsons, un viņa elderu kvoruma vadība ar lūgšanām pārdomāja, kā viņi varētu palīdzēt Filam atkal nostāties uz kājām. Galu galā viņš bija kvoruma loceklis, brālis un viņam vajadzēja palīdzību. Viņi nāca pie secinājuma, ka Filam bija iemaņas, lai viņš varētu vadīt pats savu uzņēmumu. Viens no kvoruma locekļiem piedāvāja savu veco šķūni, ko varētu pārveidot par remontdarbnīcu. Citi kvoruma locekļi varētu palīdzēt savākt darbarīkus un piederumus, lai varētu iekārtot jauno darbnīcu. Gandrīz ikviens no kvoruma varētu vismaz palīdzēt iztīrīt veco šķūni.

Viņi savas idejas pārrunāja ar Filu, tad viņi savu plānu pārrunāja ar sava kvoruma locekļiem. Šķūnis tika iztīrīts un atjaunots, darbarīki savākti, un viss tika savests kārtībā. Fila Auto remonts guva panākumus un galu galā pārvācās uz labāku un pastāvīgāku vietu — viss tikai tāpēc, ka krīzes laikā viņa kvoruma brāļi sniedza palīdzīgu roku.”⁸

Protams, kā jau to pravieši ir atkārtējuši gadu no gada: „Svarīgākais Tā Kunga darbs, ko jūs jebkad darīsiet, būs jūsu pašu mājas sienās.”⁹ Mums ir daudz jādara, lai stiprinātu laulības vietās, kur aizvien vairāk tiek banalizēts tās svarīgums un mērķis. Mums ir jāvelta daudz pūļu, lai mācītu saviem bērniem „lūgt un staigāt taisnīgi Tā Kunga priekšā” (M&D 68:28). Mūsu uzdevums ir palīdzēt mūsu bērniem pieredzēt lielo sirds pārmaiņu vai pievēršanos Tam Kungam, par ko tik skaidri aprakstīts Mormona Grāmatā (skat. Mosijas 5:1–12; Almas 26). Kopā ar Palīdzības

biedrību, priesterības kvorumi var stiprināt vecākus un ģimenes, un kvorumi var nodrošināt priesterības svētību saņemšanu ģimenēs, kurās ir tikai viens vecāks.

Brāļi, mums ir darāms darbs. Paldies jums par upuriem, kurus jūs nesat, un labo, ko jūs darāt. Turpiniet to darīt, un Tas Kungs jums palīdzēs. Reizēm, iespējams, jūs nezināsiet tieši, ko darīt vai ko teikt, — vienkārši ejiet uz priekšu. Turpiniet rīkoties, un Tas Kungs apliecina, ka „plašas durvis tiks atvērtas [jums]” (M&D 118:3). Sāciet runāt, un Viņš apsola: „Jūs netiksiet apkaunoti cilvēku priekšā; jo tas jums tiks dots tanī pašā stundā, jā, tanī pašā mirklī, kas jums jārūnā” (M&D 100:5–6). Tā ir patiesība, ka mēs daudzējādā ziņā esam parasti un nepilnīgi, taču mums ir pilnīgs Mācītājs, kurš paveica pilnīgu Izpirkšanu, un mēs esam aicināti pieņemt Viņa žēlastību un Viņa priesterību. Kad mēs nožēlojam grēkus un šķīstām savu dvēseli, mums ir apsolīts, ka mēs tiksim mācīti un apdāvināti ar spēku no augšienes (skat. M&D 43:16).

Baznīca un pasaule, un sievietes alkst pēc vīriešiem — vīriešiem, kuri pilnveido savas spējas un talantus, kuri vēlas strādāt un nest upurus, kuri palīdzēs citiem iegūt laimi un glābšanu. Viņi visi aicina: „Dieva vīri, saņemieties!”¹⁰ Dievs, palīdzi mums to izdarīt. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Keja S. Himoviča, *Manning Up: How the Rise of Women Has Turned Men into Boys* (2011, 16).
2. „Kad jūs šodien vaicājat jauniešiem, kas padarīs viņus par pieaugušiem, gandrīz neviens nepiemin laulības. Kā veiksmīgas dzīves signālus viņi daudz vairāk aplūko jautājumus, saistītus ar darbu, izglītības iegūšanu, finansiālu neatkarību, pilnlaika darbu. Darbs, karjera, neatkarība — mūsdienās šie ir tie faktori, kas nosaka identitāti” (Himoviča, *Manning Up*, 45). Uz sievietēm tiek izdarīts īpaši liels spiediens pieņemt šo pret-laulības ētiku. *Times* reportiere Londonā rakstīja: „Neviens — nedz mana ģimene,

nedz mani skolotāji — nekad nav teikuši: ak jā, starp citu, tu, iespējams, gribēsi būt par sievu un arī māti. Viņi bija tik pārliecināti, ka mums jāseko jaunam egalitāram, mūsdienīgam dzīvesveidam, ka vēsturiski paaudzēs nostiprinājusies sieviešu vēlme laulāties un audzināt ģimeni bija apzināti izdzēsta no viņu nākotnes redzējuma” (Elenora Mills, *Learning to Be Left on the Shelf*, *The Sunday Times*, 2010. g. apr., 18, www.thetimes.co.uk; Hymowitz, *Manning Up*, 72). Cita rakstītāja, ap 40 gadus veca, citēja dažas atbildes uz rakstu, kuru viņa publicēja, paužot savu nožēlu par to, ka nebija laulājusies: „Es esmu

pilnīgā neizpratnē par to, ka tev nepieciešams vīrietis,” „Kur ir tava pašcieņa!?” „Tu esi nolaidusi savstarpējo neatkarību neticami zemu,” un „Ja mana meita izaugot gribēs vīrieti uz pusi tik ļoti kā tu, es zināšu, ka, ausdzinot viņu, esmu izdarījusi kaut ko nepareizi” (Lorija Gotliba, *Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough* [2010. g.], 55).

Labās ziņas ir tās, ka lielākā daļa cilvēku, ieskaitot izglītotus jauniešus, netic šiem pret-laulību, pret-ģimeņu vēstījumiem. „Saskaņā ar Pensilvānijas Universitātes ekonomistu veikto pētījumu, ASV 2008. gadā 86 procenti no koledžas izglītotajām „baltādainajām” sievietēm bija laulājušās līdz 40 gadu vecumam, salīdzinot ar 88 procentiem to, kurām ir mazāk kā četru gadu koledžas izglītība. No „baltādainajiem” vīriešiem, kuri beiguši koledžu, 2008. gadā 84 procenti laulājas līdz 40 gadu vecumam. Ierastais pieņēmums, kas, starp citu, netiek pierādīts pētījumā, varētu būt tāds, ka laulības sievietēm ir slikta izvēle. Taču „baltādainās” sievietes ar koledžas izglītību tam nepiekrīt. Viņas ir tās, kuras no visām citām grupām uzskata, ka laulāti cilvēki ir parasti laimīgāki nekā neprecēti

cilvēki. Lielākais vairākums — 70 procenti no koledžas pirmā kursa studentiem uzskata, ka audzināt ģimeni ir būtiski vai ļoti svarīgi viņu nākotnē” (Himoviča, *Manning Up*, 173–174).

3. Filips G. Zimbardo un Nikita Dunkana, *The Demise of Guys: Why Boys Are Struggling and What We Can Do about It* (2012), e-grāmata; skat. nodaļu „Behind the Headlines”.
4. Barbara Dafo Vaitheda, *Why There Are No Good Men Left: The Romantic Plight of the New Single Woman* (2003. g., 67).
5. Amanda Diksone, „Hunger Games’ Main Character a Heroine for Our Day”, *Deseret News*, 2012. g. 2. apr., www.deseretnews.com.
6. Gordons B. Hinklijs, „Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums”, *Ensign*, 1977. g. nov., 86.
7. *Helping Others to Help Themselves: The Story of the Mormon Church Welfare Program* (1945), 4.
8. Richard C. Edgley, „This Is Your Phone Call”, *Liahona*, 2009. g. maijs, 54.
9. Skat. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000. g., 134).
10. Skat. „Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, Nr. 323.

Esiet drošsirdīgi, spēcīgi un darbīgi

Bīskaps Gerijs E. Stīvensons

Prezidējošais bīskaps

Sagatavojieties, kā to darīja 2000 jaunie kareivji, esot drošsirdīgi un cienīgi priesterības nesēji.

Šovakar es jūtos īpaši svētīts, ka varu kā bīskaps vērsties pie jaunajiem vīriešiem, Ārona priesterības nesējiem, kuri visā pasaulē ir sapulcējušies, lai klausītos šo vispārējo priesterības sapulci. Es dalīšos ar jums stāstā no Mormona Grāmatas par Helamanu un viņa 2000 jaunajiem karavīriem. Šie Svēto Rakstu panti jums sniegs ieskatu šo seno laiku jauno vīriešu raksturā un iedvesmu jums, pēdējo dienu jaunajiem vīriešiem. Es citēju iemīļotu rakstvietu: „Un viņi visi bija jauni cilvēki, un viņi bija ārkārtīgi drošsirdīgi, un arī spēcīgi un darbīgi; bet lūk, tas vēl nav viss — viņi bija vīri, kas bija uzticīgi visos laikos”.¹ Drošsirdība, spēks, darbīgums un patiesība — kādas apbrīnojamas īpašības!

Es vēlētos vērst uzmanību uz pirmo īpašību, kas viņus raksturo — drošsirdība. Manuprāt, tas raksturo šo jauno vīriešu pārlicību drosmīgi darīt pareizo jeb pēc Almas vārdiem — „stāvēt kā Dieva [liciniekiem] visos laikos . . . un visās vietās”.² 2000 jaunajiem kareivjiem bija neskaitāmi brīži, kad parādīt savu drosmi. Arī katram no jums būs noteikti brīži jūsu dzīvē, kas prasīs drosmi. Mans draugs Džons pastāstīja man par šādu brīdi savā dzīvē.

Pirms vairākiem gadiem Džons tika uzņemts prestižā Japānas universitātē. Viņš kopā ar daudziem citiem vislabākajiem studentiem no visas pasaules tur gatavojās studēt starptautiskas studentu programmas ietvaros. Daži pieteicās cerībā padziļināt savas japāņu kultūras un valodas zināšanas, citi to uzskatīja par

profesijas soli darba iegūšanai Japānā, taču visi bija pametuši mājas, lai studētu svešā valstī.

Drīz pēc savas ierašanās Džons un citi ārzemju studenti uzzināja par viesībām, kas tiks rīkotas uz kādas korporācijas mājas jumta. Tajā vakarā Džons un divi viņa draugi devās uz norādīto adresi.

Pēc uzbraukšanas ar liftu nama augšējā stāvā Džons un viņa draugi kāpa augšā pa vienīgajām šaurajām kāpnēm, kas veda uz ēkas jumtu, un sāka iepazīties un sarunāties ar citiem pasākuma apmeklētājiem. Laikam lēni velkoties, atmosfēra mainījās. Troksnis un mūzikas skaļums pastiprinājās, un arvien vairāk tika lietots alkohols, savukārt Džons jutās arvien neomulīgāk. Tad pēkšņi kāds sāka nostādīt studentus lielā aplī, lai visi kopā smēķētu marihuānas cigaretes. Džons saviebās un ātri informēja abus savus draugus, ka bija laiks doties prom. Gandrīz ar izsmieklu viens no viņiem atbildēja: „Džon, tas ir vienkārši — mēs vienkārši stāvēsim aplī, un, kad pienāks mūsu kārta, mēs to padosim tālāk, nevis smēķēsim. Tā mums nevajadzēs justies samulsušiem visu priekšā, aizejot no pasākuma.” Džonam tas izklausījās vienkārši, taču tas neizklausījās pareizi. Viņš zināja, ka viņam bija jādara zināmi savi nodomi un jārikojas. Acumirkli viņš saņēma drosmi un pateica viņiem, ka viņi var darīt, kā vēlas, taču viņš dosies prom. Viens draugs nolēma palikt un nostājās aplī; otrs negribīgi sekoja Džonam lejup pa kāpnēm uz liftu. Atveroties lifta durvīm, viņiem par pārsteigumu no tā steidzīgi iznāca Japānas policijas darbinieki un steigšus kāpa augšup pa kāpnēm uz jumtu. Džons un viņa draugs iekāpa liftā un devās prom.

Kad kāpņu augšā parādījās policija, studenti ātri nosvieda nelegālās narkotikas no jumta, lai viņus nepieķertu. Noslēguši izeju uz kāpnēm, policijas darbinieki tomēr lika visiem nostāties vienā rindā un palūdza katram studentam izstiept abas rokas. Policijas darbinieki tad gāja gar studentu rindu, rūpīgi apstot katra studenta īkšķus un rādītājpirkstus. Katrs students, kas bija turējis rokās marihuānu, neatkarīgi no tā, vai viņš to bija smēķējis, vai nē, tika uzskatīts par vainīgu, un sekas bija ļoti nopietnas. Gandrīz bez izņēmuma studenti, kas bija palikuši uz jumta, tika izslēgti no savām universitātēm, un tie, kas tika

notiesāti noziedzīgā nodarījumā, iespējams, tika izraidīti no Japānas. Cerības par izglītības gūšanu, gadiem ilga gatavošanās un iespējas nākotnē iegūt darbu Japānā pagaisa vienā acumirkli.

Tagad ļaujiet man pastāstīt, kas notika ar šiem trīs draugiem. Draugs, kas palika uz jumta, tika izslēgts no universitātes Japānā, kaut arī viņš bija ļoti cītīgi strādājis, lai tajā tiktu uzņemts, un viņam vajadzēja atgriezties mājās. Draugs, kas tonakt pameta pasākumu kopā ar Džonu, pabeidza skolu Japānā un turpināja mācības, iegūstot grādus divās augstākā līmeņa universitātēs ASV. Viņa karjera aizveda viņu atpakaļ uz Āziju, kur viņš piedzīvoja milzīgus profesionālus panākumus. Viņš ir pateicīgs Džonam līdz šai dienai par viņa drosmīgo piemēru. Džonam tā vakara notikumu sekas ir bijušas neizmērojamas. Pateicoties tajā gadā Japānā pavadītajam laikam, viņš laimīgi apprecējās, un vēlāk viņiem piedzima divi dēli. Viņš ir bijis ļoti veiksmīgs uzņēmējs un nesen kļuva par profesoru kādā Japānas universitātē. Iedomājieties, cik atšķirīga būtu viņa dzīve, ja viņam nebūtu bijis drosmes pamest ballīti tajā zīmīgajā vakarā Japānā.³

Jaunie vīrieši, būs reizes, kad jums, līdzīgi Džonam, būs jāparāda sava taisnīgā drosmē savu vienaudžu acu priekšā, kā sekas varētu būt izsmiekls un apmulsums. Turklāt, jūsu pasaulē cīņas ar pretinieku tiks izcīnītas arī klusos un vientuļos kaujas laukos kāda ekrāna priekšā. Tehnoloģijas ar savām ievērojamajām iespējām nes arī izaicinājumus, ar kādiem nesaskārās paaudzes pirms jums. Nesenā valsts mēroga pētījumā atklājās, ka mūsdienu pusaudži katru dienu tiek kārdināti satraucošā līmenī ne tikai skolās, bet arī kibertelpā. Tajā tika atklāts, ka alkohola un narkotiku lietošanas varbūtība starp pusaudžiem, kas sociālo tīklu vietnēs aplūko attēlus, kuros redzama alkohola vai narkotiku lietošana, pieaug trīs līdz četras reizes. Komentējot šo pētījumu, bijušais ASV valsts sekretārs paziņoja: "Šī gada pētījums atklāj jaunu, spēcīgu vienaudžu spiediena veidu — digitālo vienaudžu spiedienu. Digitālo vienaudžu spiediens pārspēj bērna draugus un jauniešus, ar kuriem bērns izklaidējas. Tas ielaužas mājās un bērna guļamistabā caur internetu."⁴ Taisnīgas drosmes izrādīšana bieži vien būs tik klusa, kā nospiegt pogu vai nē. Misionāriem tiek mācīts no *Sludini Manu evaņģēliju*: „Tas, ko tu domā un dari, kad

esi vienatnē un esi pārliecināts, ka neviens tevi neredz, ir tavas tikumības vispatiesākais mērs.”⁵ Esiet drošsirdīgi! Esiet stipri! „Palieciet svētajās vietās un neizkustieties!”⁶

Jaunie vīrieši, es apsolu, ka Tas Kungs dos jums spēku. „Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka . . . garu.”⁷ Viņš jūs atalgo par jūsu drosmi un taisnīgo uzvedību — ar laimi un prieku. Šāda drosmē būs līdzās jūsu ticībai Jēzum Kristum un Viņa veiktajai Izpirkšanai, jūsu lūgšanām un paklausībai baušļiem.

Prezidents N. Eldons Teners paziņoja: „Vienam jaunam zēnam skolā var būt spēcīga ietekme uz labu. Viens jauns vīrietis futbola komandā, studentu pilsētiņā vai savu darbabiedru vidū var, dzīvojot pēc evaņģēlija, godājot savu priesterību un iestājoties par pareizo, paveikt neizmērojamu labumu. Bieži vien jūs saskarsieties ar lielu kritiku un izsmieklu, kas nāks pat no tiem, kuri tic tāpat kā jūs, tomēr viņi jūs varētu cienīt par to, ka darāt pareizi. Taču atcerieties, ka Glābējs pats tika mocīts, apsmiets, apspļaudīts un galu galā sists krustā, jo nešaubījās Savā pārliecībā. Vai jūs jebkad esat aizdomājušies, kas būtu noticis, ja Viņš būtu izrādījis vājumu un teicis: „Ak, kāda tam jēga?” un atmetis ar roku Savai misijai? Vai mēs gribam būt glēvuļi vai drošsirdīgi kalpi, neskatoties uz pasaules pretestību un ļaunumu? Saņemsim drosmi, lai rīkotos un būtu patiesi un uzticīgi Kristus sekotāji.”⁸

Es aicinu jūs sagatavoties, kā to darīja 2000 jaunie kareivji, esot drošsirdīgi un cienīgi priesterības nesēji. Atcerieties — tas, ko darāt, kurp ejat un ko redzat, noteiks to, par ko jūs kļūsit. Par ko jūs vēlaties kļūt? Kļūstiet par cienīgu diakonu, skolotāju un priesteri. Izvirziet mērķi būt cienīgiem, lai ieietu templī, un būt cienīgiem, lai saņemtu savu nākamo priekšrakstu piemērotā vecumā un, galu galā, lai saņemtu Melhisedeka priesterību. Tas ir taisnīguma ceļš, kas ietver dievišķu palīdzību. Tas Kungs paziņoja: „Tās priekšrakstos tiek pasludināts dievišķības spēks.”⁹

Šajā ceļā jūs vadīs vecāki, priesterības vadītāji un pravietiskās prioritātes, kas izklāstītas brošūrās *Pienākums pret Dievu* un *Jaunatnes morāles stiprināšanai*.

Prezidents Tomass S. Monsons nesen deva padomu:

„Lai pieņemtu gudrus [lēmumus], ir nepieciešama drosme — drosme pateikt nē, drosme pateikt jā. . . .

Es jūs lūdzu apņemties [tagad] nenovirzīties no takas, kas vedīs uz mūsu mērķi — mūžīgo dzīvi ar mūsu Debesu Tēvu.”¹⁰

Tieši tā, kā 2000 karavīru atsaucās sava vadītāja, Helamana, kaujas saucienam un saņēma savu drosmi, arī jūs varat darīt tāpat, sekojot savam vadītājam, pravietim un prezidentam Tomasam S. Monsonam.

Mani jaunie Ārona priesterības nesēji, noslēgumā es sniežu savu liecību par Debesu Tēvu un Jēzu Kristu, Džozefa Smita vārdiem: „Brāļi, vai mēs neturpināsim šo diženo lietu? Ejjiet uz priekšu, un nevis atpakaļ. Drosmi, brāļi; un uz priekšu, uz uzvaru!”¹¹ Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Almas 53:20.
2. Mosijas 18:9.
3. Autoram pastāstīts personīgs stāsts.
4. Džozefs A. Kalifano, jaun., Kolumbijas Universitātes Nacionālā narkotiku atkarības centra dibinātājs un goda priekšsēdētājs, skat. CASA ziņojums preseī par pētījumu, www.casacolumbia.org.
5. *Sludini Manu evaņģēliju: misionāru kalpošanas rokasgrāmata* (2005), 118–119.
6. Mācība un Derības 87:8.
7. 2. Timotejam 1:7.
8. N. Eldons Teners, „For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God”, *Ensign*, 1975. g. nov., 74–75.
9. Mācība un Derības 84:20.
10. Tomass S. Monsons, „The Three Rs of Choice”, *Liahona*, 2010. g. nov., 68.
11. Mācība un Derības 128:22.

Piesargieties!

Elders Entonijs D. Perkinss

no Septiņdesmitajiem

Palieciet uz priesterības ceļa, padziļinot savu pievēršanos un stiprinot savu ģimeni. . . .
Izvairieties no nelaiemes, ņemot vērā garīgās „piesardzības” zīmes, ko mūsu ceļā ir izlicis Dievs un pravieši.

Kad es biju mazs zēns, mūsu ģimene devās pāri Amerikas Klinšu kalniem, lai apciemotu vecvecākus. Ceļš sākās vībotņu līdzenumos, tad virzījās augšup cauri priežu klātām nogāzēm un galu galā ievijās apšu audzēs un kalnu pļavās, kas šķietami sniedzās līdz bezgalībai.

Taču šis skaistais ceļš nebija pilnīgi drošs. Liela ceļa daļa bija izbūvēta stāvajā kalna nogāzē. Lai aizsargātu ceļotājus, ceļa būvētāji bija izveidojuši aizsargmargas un izvietājuši zīmes, kas informēja: „Sargieties no krītošiem akmeņiem.” Mēs redzējām pietiekami daudz iemeslu šiem brīdinājumiem. Akmeņi un klintsbluķi bija izkaisīti gar upes gultni — tālu zem ceļa. Reizēm, kanjona apakšā mēs redzējām sadauzītas mašīnas — traģisks piemērs par vadītājiem, kuriem neizdevās aizsargāties.

Priesterības zvērests un derība

Brāli, katrs no jums jau ir pieņēmis vai drīz pieņems Melhisedeka priesterības zvērestu un derību.¹ Šajā derībā ir ietverts brīnišķīgs ceļojums, kas sākas ar abu priesterību — gan mazākās, gan augstākās — saņemšanu, tad turpinās caur mūsu aicinājumu paaugstināšanu un visbeidzot nepārtrauktu kāpšanu pretim Dieva lielākajām svētībām, līdz mēs saņemsim „visu, kas ir Tēvam”.²

Šī celestiālā ceļa gudrais projektētājs mūsu ceļā ir izlicis brīdinājuma zīmes. Priesterības zvērests un derība satur šo dziļdomīgo brīdinājumu: „Un tagad Es dodu jums pavēli piesargāties”.³

Kāpēc lai Dievs mums liktu piesargāties? Viņš zina, ka Sātans ir reāla būtne,⁴ kas cenšas ievilkāt mūsu dvēseles ciešanu bezdibeni.⁵ Dievs arī zina, ka priesterības nesējos slēpjas „miesīgs cilvēks”⁶ „ar noslieci uz klaiņošanu”.⁷ Praviēši mūs aicina atmet „vecu cilvēku”⁸ un „ietērties Kristū”⁹ caur ticību, grēku nožēlošanu, glābšanas priekšrakstiem un dzīvošanu saskaņā ar evaņģēlija principiem katru dienu.

Izvairīšanās no nelaimes

Virzoties augšup pa priesterības ceļu, katrs zēns vai vīrietis var tikt novilkts lejā, ja viņš nav piesardzīgs. Vai jūs jebkad neesat bijuši pārsteigti vai apbēdināti par kāda izcila jauna vīrieša, kas nesen kā atgriezies no misijas, cienījama priesterības nesēja vai mīlota ģimenes locekļa negaidītu krišanu?

Vecās Derības stāsts par Dāvidu ir traģisks piemērs izšķiestam priesterības spēkam. Kaut arī viņš jaunībā pieveica Goliātu un desmitiem gadu nodzīvoja taisnīgi,¹⁰ šis pravietiskēniņš joprojām garīgi bija viegli ievainojams. Tajā izšķirošajā brīdī, kad viņš no jumta ieraudzīja skaisto Batsebu mazgājamies, viņam līdzās nestāvēja neviens tikumiskais miesassargs, lai izsauktos: „Piesargies, Dāvid, tu rīkojies muļķīgi!” Viņa nespēja piesargāties¹¹ un rīkoties atbilstoši Gara pamudinājumiem¹² noveda pie tā, ka viņš zaudēja savu mūžīgo ģimeni.¹³

Brāļi, ja pat varenais Dāvids tika aizslaucīts no paaugstināšanas ceļa, kā gan mēs varam izvairīties no līdzīga likteņa?

Šādas dubultmargas jeb divi aizsargājošie principi, kas ir dziļa personiskā pievēršanās un spēcīgas ģimenes attiecības, palīdz mums palikt uz debesu lielceļa.

To zinot, Sātans mūsu priesterības ceļā met klintsakmeņus, kas sadragā mūsu pievēršanos un sagrauj mūsu ģimenes. Par laimi, Jēzus Kristus un Viņa praviēši gar ceļa malu ir izvietājuši „piesardzības” zīmes. Viņi mūs pastāvīgi brīdina par pievēršanos graujošai lepnībai¹⁴ un tādiem ģimeni ietekmējošiem grēkiem kā dusmas, alkatība un iekāre.

Sen atpakaļ Mozus deva padomu: „Sargies, ka tu neaizmirsti To Kungu.”¹⁵ Mūsu straujajā un izklaidēm pārpildītajā pasaulē cilvēkiem joprojām ir tendence ātri „aizmirst To Kungu, . . . darīt nekrietnības un tikt kāda ļaunā [aizvīlinātiem]”.¹⁶

Padziļiniet pievēršanos un stipriniet ģimeni

Lai starp bīstamajiem kārdinājumu nogruvumiem droši paliktu uz priesterības ceļa, es mums atgādinu sešus pamatprincipus, kas padziļina pievēršanos un stiprina ģimeni.

Pirmais. Lūgšana vienmēr paver ceļu dievišķas palīdzības saņemšanai, lai „uzveiktu Sātanu”.¹⁷ Katru reizi, kad Jēzus brīdina priesterības nesējus: „[Sargieties], jo Sātans [jūs] grib sijāt,” Viņš izraksta lūgšanu kā zāles pret kārdinājumu.¹⁸ Prezidents Tomass S. Monsons mācīja: „Ja kāds no mums ir vilcinājies uzklausīt padomu lūgt vienmēr, tad šis brīdis ir vispiemērotākais, lai sāktu to darīt. . . . Cilvēks nekad nav dižāks, kā tad, kad ir nometis ceļos.”¹⁹

Otrais. Seno un mūsdienu Svēto Rakstu studēšana vieno mūs ar Dievu. Tas Kungs brīdināja Baznīcas locekļus, „lai viņi piesargās, kā viņi ieklausās praviešos, lai tie netiktu uzskatīti par mazsvarīgu lietu, un viņi ar to nenokļūtu zem nosodījuma, un nepakluptu un nekrīstu”.²⁰ Lai izvairītos no šī nopietnā nosodījuma, mums vajag rūpīgi lasīt Svētos Rakstus, kā arī Baznīcas žurnālus un mājaslapas, kas mums ļauj „būt [Tā Kunga] izvēlētā pravieša vadītiem dziļā un personiskā veidā”.²¹

Trešais. Cienīga dalība priekšrakstos mūs sagatavo saņemt „Svēto Garu par [savu] ceļvedi”.²² Tad, kad Glābējs brīdināja: „Sargieties, lai jūs netiktu pievilti,” Viņš apsolīja, ka mēs netiksim pievilti, ja „nopietni tieksimies pēc labākajām [Gara] dāvanām”.²³ Katru nedēļu cienīgi pieņemot Svēto Vakarēdienu, Baznīcas locekļi sev nodrošina to, ka „Viņa Gars vienmēr būs ar viņiem”.²⁴ Kalpojot templī, mēs varam „saņemt Svētā Gara pilnību”.²⁵

Ceturtais. Patiesas mīlestības izrādīšana ir personīgās pievēršanās un ģimenes attiecību centrā. Kēniņš Benjamīns norādīja: „Sargieties, lai neceltos ķildas jūsu starpā.”²⁶ Nekad neaizmirstiet, ka Sātans ir „strīdu tēvs”²⁷ un cenšas panākt, lai ģimenes locekļi „cīnītos un ķildotos”.²⁸ Brāļi, ja mēs emocionāli, vārdiski vai fiziski aizskaram kādu no savas ģimenes locekļiem vai iebiedējam kādu cilvēku, mēs zaudējam priesterības spēku.²⁹

Izvēlieties kontrolēt dusmas. Ģimenes locekļiem no mūsu mutēm ir jādzird svētības, nevis lāsti. Mums citi ir jāietekmē vienīgi ar pārliecināšanu, pacietību, maigumu, lēnprātību, neviltotu mīlestību, laipnību un žēlsirdību.³⁰

Piektais. Desmitās tiesas likuma ievērošana ir svarīgs ticības un ģimenes vienotības elements. Tāpēc, ka Sātans izmanto alkatību un dzišanos pēc mantas, lai nostumtu ģimenes no celestiālā lielceļa, Jēzus norādīja: „Sargieties no mantkārības”.³¹ Mantkārība tiek ierobežota, kad mēs plānojam savus ienākumus, godīgi maksājam desmito tiesu un dāsnus gavēņa ziedojumus, plānojam obligātos maksājumus, izvairāmies no nevajadzīgiem parādiem, iekrājam nākotnes vajadzībām un kļūstam pašpalāvīgi laicīgā ziņā. Dieva solījums mums ir šāds: „Dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.”³²

Sestais. Šķīstības likuma pilnīga ievērošana rada mūsos pašpalāvību, ka varam stāvēt „Dieva klātbūtnē” ar Svēto Garu kā savu „[pastāvīgo] pavadoni”.³³ Sātans uzbrūk tikumībai un laulībai ar milzīgu daudzumu neķītrības. Kad Tas Kungs brīdināja laulību pārkāpējus „sargāties un steidzīgi nožēlot grēkus”, Viņa norādījums sniedzās pāri laulības fiziskai pārkāpšanai — tas ietvēra arī miesaskārīgas domas, kas ir pirms laulības fiziskas pārkāpšanas.³⁴ Mūsdienu pravieši un apustuļi bieži un skaidri ir runājuši par pornogrāfijas sērgu. Prezidents Gordons B. Hinklijs mācīja: „[Pornogrāfija] ir kā trakojoša vētra, kas izposta atsevišķus cilvēkus un ģimenes, pilnībā iznīcinot to, kas reiz bija veselīgs un skaists. . . . Ir pienācis laiks, lai ikviens no mums, kas tajā iesaistīts, izvilktu sevi no šī mukulāja.”³⁵ Ja jūs jebkādā veidā tiekat kārdināti pārkāpt šķīstības likumu, rīkojoties kā Jāzeps Ēģiptē, kurš „bēga un izskrēja ārā”.³⁶

Šie seši pamatprincipi palīdz priesterības nesējiem turpināt ceļu augšup pa debesu lielceļu, paliekot drošībā starp personīgās pievēršanās un ģimenes attiecību aizsargmargām. Jaunie vīrieši, šo principu ievērošana jūs sagatavos tempļa derībām, kalpošanai pilnlaika misijā un mūžīgajai laulībai. Vīri un tēvi, dzīvošana atbilstoši šiem principiem ļaus jums vadīt taisnībā mājās un kopā ar sievu kā vienlīdzīgu partneri kalpot par ģimenes garīgo vadītāju.³⁷ Priesterības ceļš ir prieka pilns ceļojums.

Paliekot uz priesterības ceļa

Atgriezoties pie pieredzes no savas jaunības, es atceros vienu konkrētu reizi, kad mēs šķērsojām Klinšu kalnus. Pabraucot garām zīmei „Sargieties no krītošiem akmeņiem”, mans tēvs ievēroja oļus un mazus akmeņus krītam uz ceļa mūsu priekšā. Viņš ātri samazināja mašīnas ātrumu, līdz mēs gandrīz pilnībā apstājāmies, kad tajā pašā brīdī gar mūsu mašīnu nožvingstēja basketbola bumbas izmēra klintsakmens. Tēvs pagaidīja, kad beigsies akmeņu nogruvums un tad turpināja ceļu. Mana tēva nepārtrauktā uzmanība un tūlītējā rīcība nodrošināja to, ka mūsu ģimene droši sasniedza savu galamērķi.

Brāli, Sātans vēlas „iznīcināt cilvēku dvēseles”.³⁸ Ja jūsu dvēsele lēnām virzās uz garīgās aizas malu, apstājieties tagad, pirms esat nokrituši, un atgriezieties atpakaļ uz ceļa.³⁹ Ja jūs jūtat, ka jūsu dvēsele guļ sadauzīta kanjona apakšā, nevis atrodas augstu uz priesterības ceļa, jo neņēmat vērā „piesardzības” zīmes un grēkojāt, es jums liecinu, ka caur patiesu grēku nožēlošanu un Jēzus Kristus nesto Izpirkšanas upuri jūs varat piecelties un atgriezties uz Dieva debesu lielceļa.⁴⁰

Jēzus mācīja: „Sargieties no . . . liekulības.”⁴¹ Ja jūs neesat cienīgs, lai lietotu priesterību, lūdzu, apmeklējiet savu bīskapu, kurš jums var palīdzēt nožēlot grēkus. Esiet drosmīgi, jo, kaut arī Glābējs saka: „Bīstieties, . . . un atturieties no grēka,”⁴² Viņš arī apsola, „Es, Tas Kungs, piedodu jums. . . Ejiet savus ceļus un negrēkojiet vairs.”⁴³

Es aicinu katru zēnu un vīrieti palikt uz priesterības ceļa, padziļinot savu pievēršanos un stiprinot savu ģimeni. Lūgšanas, Svētie Raksti un priekšraksti padziļina pievēršanos. Mīlestība, desmitā tiesa un šķīstība stiprina ģimeni. Izvairieties no nelaimes, ņemot vērā garīgās „piesardzības” zīmes, ko mūsu ceļā ir izlicis Dievs un pravieši. Centieties sekot Jēzus Kristus pilnīgajam piemēram, kurš „izcieta kārdinājumus, bet nepaļāvās tiem”.⁴⁴

Es apsolu, ka, ja vīrieši ievēros priesterības derību „piesargāties”,⁴⁵ mēs un mūsu ģimenes var būt pārliecinātas par to, ka droši un priekpilni sasniegsim savu galamērķi — paaugstināšanu celestiālajā valstībā. To es liecinu Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Skat. Mācība un Derības 84:33–44.
2. Mācība un Derības 84:38.
3. Mācība un Derības 84:43.
4. Skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:16; skatīt arī Mozus 1:12–22.
5. Skat. Helamana 5:12; skat. arī 2. Nefija 1:13; Helamana 7:16.
6. Mosijas 3:19; skatīt arī 1. korintiešiem 2:14.
7. Skat. „Come, Thou Fount of Every Blessing”, *Hymns* (1948), nr. 70.
8. Skat. Kolosiešiem 3:8–10; skatīt arī Efeziešiem 4:22–24.
9. Galatiešiem 3:27; skat. arī Romiešiem 13:14.
10. Skat. 1. Samuēla 13:14; 17:45–47.
11. Skat. 2. Samuēla 11:1–17.
12. „Jūs nepieļausiet lielu kļūdu, pirms tam nesaņemot brīdinājumus caur Gara pamudinājumiem” (Boids K. Pekers, „Counsel to Youth”, *Liahona*, 2011. g. nov., 18).
13. Skat. Mācība un Derības 132:39; skat. arī Svēto Rakstu ceļvedis, „Dāvids”.
14. Skat. Mācība un Derības 23:1; 25:14; 38:39; skat. arī Ezra Tafts Bensons, „Beware of Pride”, *Ensign*, 1989. g. maijs, 4–7.
15. 5. Mozus 6:12; skat. arī 5. Mozus 8:11–19.
16. Almas 46:8.
17. Mācība un Derības 10:5.
18. Skat. Mācība un Derības 52:12–15; skat. arī Lūkas 22:31–32; Almas 37:15–17; 3. Nefijs 18:18–19.
19. Tomass S. Monsons, „Nāciet pie Viņa lūgšanā un ticībā”, *Liahona*, 2009. g. marts, 4.
20. Mācība un Derības 90:5; skat. arī Mācība un Derības 41:1, 12.
21. Gordons B. Hinklijs, „Faith: The Essence of True Religion”, *Ensign*, 1981. g. nov., 5.
22. Mācība un Derības 45:57.
23. Mācība un Derības 46:8; skat. arī Efeziešiem 4:14; Mācība un Derības 52:14–16; Kolosiešiem 2:8.
24. Moronija 4:3; Mācība un Derības 20:77; skat. arī 3. Nefijs 18:1–11.
25. Mācība un Derības 109:15.
26. Mosijas 2:32.
27. Skat. 3. Nefijs 11:29–30.
28. Mosijas 4:14.
29. Skat. Mācība un Derības 121:36–39; skat. arī Mācība un Derības 63:61–63.
30. Skat. Mācība un Derības 121:41–45.
31. Lūkas 12:15; skat. arī Mācība un Derības 38:39.
32. Mateja 6:33; skat. arī 3. Nefijs 13:33.
33. Mācība un Derības 121:45–46; skat. arī Mācība un Derības 67:11; Mozus 1:11.
34. Mācība un Derības 63:14–16; skat. arī Mateja 5:27–28; 3. Nefijs 12:27–30.
35. Skat. Gordons B. Hinklijs, „A Tragic Evil among Us”, *Liahona*, 2004. g. nov., 59–62; skat. arī Dalins H. Oukss, „Pornography”, *Liahona*, 2005. g. maijs, 87–90; Džefrijs R. Holands, „Place No More for the Enemy of My Soul”, *Liahona*, 2010. g. maijs, 44–46.
36. 1. Mozus 39:12.
37. Skat. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 2.3.
38. Mācība un Derības 10:27; skat. arī 1. Pētera 5:8.
39. Skat. Mācība un Derības 3:9–10; 1. korintiešiem 10:12–13; 2. Pētera 3:17.
40. Skat. Almas 13:27–29; Mācība un Derības 109:21.
41. Lūkas 12:1; skat. arī Mācība un Derības 50:6–9.
42. Mācība un Derības 82:2.
43. Mācība un Derības 82:1, 7.
44. Mācība un Derības 20:22; skat. arī Ebrejiem 2:17–18; 4:14–16.
45. Mācība un Derības 84:43; skat. arī 5. Mozus 4:9; Mosijas 4:29–30.

Priesterības prieks

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs

Otrais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Ieskausim un izpratīsim priesterības brīnumu un privilēģijas. Pieņemsim un mīlēsim pienākumus, kurus mēs tiekam lūgti izpildīt.

Lidošanas prieks

Pirms vairākiem gadiem es kopā ar pārīs pazīstamiem lidotājiem nolēmu piepildīt savu bērnības sapni — atjaunot antīku lidmašīnu. Kopā mēs nopirkām nolietotu 1938. gada „Piper Cub” un ķērāmies pie darba, lai atgrieztu lidmašīnu tās oriģinālajā stāvoklī. Šis projekts mums patika. Tas man daudz nozīmēja, jo savos jaunības gados es biju mācījies lidot ar līdzīgu lidmašīnu.

Šī lidmašīna pirmo reizi tika uzbūvēta tikai 35 gadus pēc tam, kad brāļi Raiti bija veikuši savu pirmo slaveno lidojumu. Tikai domas par to liek man justies ļoti vecam.

Dzinējam nebija elektriskā startera; kamēr jūs centāties iedarbināt dzinēju pilota kabīnē, kāds cits ārpusē saķēra propellera rokturi un grieza to ar tik lielu spēku, cik vien tam bija, līdz dzinējs pats sāka griezties. Katrs dzinēja starts bija satraukuma un drosmes brīdis.

Taču tad, kad mēs pacēlāmies gaisā, kļuva skaidrs, ka „Piper Cub” nav ātra lidmašīna. Patiesībā, kad pūta stiprs pretvējš, likās, ka mēs vispār nekustamies. Es atceros, kad lidoju kopā ar savu pusaugu dēlu Gvido virs automaģistrāles Vācijā un tik tiešām — mašīnas tur, apakšā, apdzina mūs bez piepūles!

Taču, ak vai, cik ļoti es mīlēju šo mazo lidmašīnu! Tas bija ideāls veids, kā piedzīvot lidošanas brīnumu un skaistumu. Tu varēji sadzirdēt, sajūst, saost, izgaršot un saredzēt to, ko nozīmē

lidot. Brāļi Raiti to izteica šādi: „Nekas nevar līdzināties tam, ko izbauda aviatori, kad tiek nesti cauri gaisam uz lieliem baltiem spārniem.”¹

Pretstatā tam, pirms kāda laika, šogad, man bija privilēģija lidot ar sarežģīto F-18 kaujas lidmašīnu kopā ar pasaules slavenajiem „Blue Angels” (Zilajiem eņģeļiem) — ASV lidojumu demonstrēšanas komandu. Tas bija tāpat, kā veikt ceļojumu cauri savām atmiņām, jo tieši pirms 50 gadiem, neskaitot dažas dienas, es pabeidzu gaisa kara flotes pilota kursu.

F18 lidojuma pieredze, protams, pilnībā atšķirās no „Piper Cub” lidojuma pieredzes, kas man parādīja daudz dinamiskāku lidošanas skaistumu. Tas bija tāpat, kā pielietot esošos aerodinamikas likumus daudz pilnīgākā veidā. Tomēr lidojums ar Zilajiem eņģeļiem man arī ātri vien atgādināja, ka reaktīvās lidmašīnas ir piemērotākas gados jauniem pilotiem. Vēlreiz citējot brāļus Raitus: „Vairāk par visu [lidošanas] sajūta ir pilnīgs miers, kas mijas ar satraukumu, kurš sasprindzina katru nervu līdz augstākajai pakāpei.”² Turklāt lidojums ar „Zilajiem eņģeļiem” uzvedināja mani uz domām par pilnīgi cita veida eņģeļiem, kas jums ir apkārt un kas jūs atbalsta.

Ja jūs man jautātu, kuru no šīm lidojuma pieredzēm es izbaudīju vairāk, es nebūtu drošs, ko jums atbildētu. Acīmredzami tās bija pilnīgi atšķirīgas, lai neteiktu vairāk. Un tomēr citādā ziņā tās abas bija ļoti līdzīgas.

Abos gadījumos — gan ar „Piper Cub”, gan ar F-18 — es izjutu lidojuma satraukumu, skaistumu un prieku. Abos gadījumos es varēju sajust, ko bija domājis dzejnieks, kad rakstīja šos vārdus: „[Izslīdiet] no īgnajām Zemes saitēm un [dejojiet] debesīs uz smejošiem sudraba spārniem.”³

Tā pati priesterība jebkurā vietā

Tagad jūs varētu jautāt, kas gan šīm pilnīgi atšķirīgajām lidojumu pieredzēm ir kopīgs ar mūsu šodienas tikšanos vai ar priesterību, kuras privilēģijas mums ir piešķirtas, vai ar priesterības kalpošanu, kuru mēs visi tik ļoti mīlam?

Brāļi, vai tā nav taisnība, ka mūsu personīgā kalpošanas pieredze priesterībā varētu būt diezgan atšķirīga? Mēs varētu teikt, ka daži no jums lido ar F-18 reaktīvajām lidmašīnām, kamēr citi lido ar „Piper Cub”. Daži no jums dzīvo bīskapijās un stabos,

kur katrā aicinājumā, sākot no augsto priesteru grupas vadītāja palīgu un beidzot ar diakonu kvoruma sekretāru, kalpo aktīvs priesterības nesējs. Jums ir dota privilēģija būt par labi noorganizētas bīskapijas locekļiem.

Citi no jums dzīvo pasaules apgabalos, kur Baznīcas locekļu un priesterības nesēju skaits ir neliels. Jūs varētu justies vientuļi un visu to vajadzību nastu nomākti, kas ir jāapmierina. No jums tas varētu prasīt biežu personīgu iesaistīšanos, lai iedarbinātu priesterības kalpošanas dzinēju. Dažreiz pat varētu šķist, ka jūsu draudze vai bīskapija nemaz nevirzās uz priekšu.

Tomēr neatkarīgi no tā, kādi varētu būt jūsu pienākumi vai apstākļi, jūs un es zinām, ka nodošanās priesterības kalpošanai vienmēr sniedz īpašu prieku.

Man vienmēr ir patīcis lidot, neatkarīgi no tā, vai tas bija „Piper Cub”, F-18 vai kāda cita lidmašīna. Lidojot ar „Piper Cub”, es nežēlojos par ātruma trūkumu, bet, lidojot ar F-18, es nekurnēju, kad figūrlidojumu manevri bez žēlastības atklāja patiesību par manu vecumu.

Jā, jebkurā situācijā vienmēr ir kādas nepilnības. Jā, ir viegli atrast, par ko žēloties.

Taču, brāļi, mēs esam Svētās priesterības, pēc Dieva Dēla kārtas, nesēji! Katram no mums tika uzliktas rokas uz galvas, un mēs saņēmām Dieva priesterību. Mums tika dotas pilnvaras un pienākums rīkoties Viņa Vārdā kā Viņa kalpiem uz Zemes. Vai mēs atrastos lielā bīskapijā vai mazā draudzē, mēs esam aicināti kalpot, svētīt un rīkoties visās lietās visu to cilvēku labā, kuri mums ir uzticēti, lai mēs par viņiem rūpētos. Vai varētu būt vēl kaut kas uzmundrinošāks?

Sapratīsim, novērtēsim un sajūtīsim kalpošanas prieku priesterībā.

Priesterības prieks

Mana mīlestība pret lidošanu ietekmēja visu manu dzīvi. Taču, lai arī cik uzmundrinoša un svētlaimīga bija mana pieredze kā pilotam, mana pieredze kā Baznīcas loceklim ir bijusi daudz dziļāka, priekpilnāka un pilnīgāka. Iegremdējoties Baznīcas kalpošanā, es esmu sajutis Dieva visuvareno spēku, kā arī Viņa sirsnīgo žēlastību.

Kā pilots — es esmu pieskāries debesīm. Kā Baznīcas loceklis — es esmu sajutis debess apskāvienus.

Reizēm man pietrūkst pilota kabīnes. Taču kalpošana plecu pie pleca ar brāļiem un māsām Baznīcā to viegli atsvēr. Spēju sajust cēlu mieru un prieku, kas pieaug no tā, ka tu esi maza daļa no šī dižā mērķa un darba, es neparko pasaulē negribētu palaist garām.

Šodien mēs esam sapulcējušies kā milzīga priesterības nesēju grupa. Tas ir mūsu svēts prieks un privilēģija — kalpot Tam Kungam un saviem līdzcilvēkiem, sniedzot to labāko, kas ir mūsos, cēlajam mērķim, kas ietver palīdzību citiem un Dieva valstības celšanu.

Mēs zinām un saprotam, ka priesterība ir mūžīgs spēks un Dieva pilnvaras. Mēs viegli varam citēt šo definīciju no galvas. Tomēr, vai mēs tiešām saprotam to, ko mēs sakām? Ļaujiet man atkārtot: *Priesterība ir mūžīgs spēks un Dieva pilnvaras.*

Padomājiet par to. Caur priesterību Dievs izveidoja debesis un Zemi un valda pār tām.

Caur šo spēku Viņš pestī un paaugstina Savus bērnus, īstenojot „cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi”.⁴

Priesterība, kā pravietis Džozefs Smits paskaidroja, ir „kanāls, caur kuru Visuvarenais iesāka atklāt Savu godību šīs Zemes [radišanā] . . . un caur kuru Viņš ir turpinājis atklāt Sevi cilvēku bērniem līdz pat šai dienai, un caur kuru Viņš padarīs zināmus Savus nodomus līdz laiku beigām”.⁵

Mūsu visuvarenais Tēvs debesīs mums — mirstīgām būtnēm, kurām pēc definīcijas ir trūkumi un kuras ir nepilnīgas — ir uzticējies priesterību. Viņš piešķir mums pilnvaras rīkoties Viņa Vārdā, lai glābtu Savus bērnus. Ar šo vareno spēku mēs tiekam pilnvaroti sludināt evaņģēliju, izpildīt glābšanas priekšrakstus, palīdzēt celt Dieva valstību uz Zemes un svētīt, un kalpot savām ģimenēm un saviem līdzcilvēkiem.

Pieejama visiem

Tā ir svēta priesterība, kura mums ir piešķirta.

Priesterību nevar nopirkt, un tai nevar pavēlēt. Priesterības spēka izmantošanu nevar ietekmēt, pārliecināt vai pakļaut ieņemamais amats, labklājība vai vara. Tas ir garīgs spēks, kas darbojas atbilstoši debesu likumiem. Tās sākums ir mūsu visu

dižajā Debesu Tēvā. Tās spēki var tikt pārvaldīti un vadīti, balstoties tikai uz taisnīguma principiem,⁶ nevis ar paštaisnīgumu.

Kristus ir visu, uz Zemes esošo, patiesās priesterības pilnvaru un spēka avots.⁷ Tas ir Viņa darbs, kurā mums ir dota privilēģija piedalīties. „Un neviens nevar palīdzēt šajā darbā, izņemot tikai, ja viņš būs pazemīgs un pilns mīlestības, būdams ar ticību, cerību un žēlsirdību, būdams atturīgs visās lietās, lai arī kas tiktu uzticēts viņa gādībai.”⁸

Mēs nerīkojamies, lai gūtu personīgu labumu, bet drīzāk mēs cenšamies kalpot un iedvesmot pārējos. Mēs vadām nevis ar spēku, bet ar „pārlicināšanu, pacietību, ar maigumu un lēnprātību, un ar neviltotu mīlestību”.⁹

Visuvarenā Dieva priesterība ir pieejama cienīgiem vīriešiem, lai kur arī viņi atrastos — neatkarīgi no viņu izcelsmes, neatkarīgi no tā, cik pazemīgi ir viņu apstākļi, — tālos un tuvos zemes stūros. Tā ir pieejama bez maksas — par velti. Pārfrāzējot seno pravieti Jesaju, *katrs*, kuram slāpst, var nākt pie ūdens, un viņam nav nepieciešama nauda, lai nāktu un ēstu!¹⁰

Un mūsu Glābēja, Jēzus Kristus, mūžīgās un neaptveramās Izpirkšanas dēļ Dieva priesterība var būt pieejama pat tad, ja jūs esat pielāvuši kļūdas vai esat bijuši necienīgi pagātnē. Caur garīgi dzidrinošo un attīrošo grēku nožēlošanas procesu jūs varat „celties un mirdzēt”!¹¹ Mūsu Glābēja un Pestītāja piedodošās, neierobežotās mīlestības dēļ jūs varat pacelt savas acis, kļūt tīri un cienīgi, un tapt par taisnīgiem un cēliem Dieva dēliem — par Visuvarenā Dieva vissvētākās priesterības nesējiem.

Priesterības brīnums un privilēģijas

Zināmā mērā es izjūtu skumjas par tiem, kas neaptver un nenovērtē priesterības brīnumu un privilēģijas. Viņi ir kā lidmašīnas pasažieri, kas izšķiež savu laiku, kurnot par zemesriekstu iepakojuma izmēru, kamēr lido cauri atmosfērai augstu virs debesīm — par kaut ko tādu senie ķēniņi būtu atdevuši visu, kas viņiem pieder, lai kaut reizi to izmēģinātu un pieredzētu!

Brāļi, mēs esam svētīti, būdami pazemīgi šīs dižās priesterības pilnvaru un spēka līdzdalībnieki. Pacelsim savas acis

un paskatīsimies, atpazīsim un pieņemsim šo iespēju, kas patiešām ir iespēja.

Caur taisnīgu, mīlestības pilnu un uzticīgu priesterības kalpošanu mums būs iespēja piedzīvot patiesu atklāsmes nozīmi: „Es iešu jūsu vaiga priekšā. Es būšu pie jūsu labās rokas un jūsu kreisās, un Mans Gars būs jūsu sirdīs, un Mani eņģeļi jums apkārt, lai jūs atbalstītu.”¹²

Ieskausim un izpratisim priesterības brīnumu un privilēģijas. Pieņemsim un mīlēsim pienākumus, kurus mēs tiekam lūgti izpildīt gan savās mājās, gan savās Baznīcas vienībās, neatkarīgi no tā, cik tie ir lieli vai mazi. Nemitīgi augsim taisnīgumā, uzticībā un priesterības kalpošanā. Radīsim prieku, kalpojot priesterībā!

Vislabāk to mēs varam izdarīt, pielietojot zināšanu, paklausības un ticības principus.

Tas nozīmē, ka vispirms mums ir jāzina un jādzīvo atbilstoši priesterības mācībai, kas ir atrodama Dieva atklātajā vārdā. Ir svarīgi, lai mēs saprastu derības un pavēles, atbilstoši kurām darbojas priesterība.¹³

Tad būsīm gudri un rīkosimies atbilstoši šīm iegūtajām zināšanām — pastāvīgi un cienīgi. Kad mēs ievērosim Dieva likumus, disciplinēsim savu prātu un ķermeni un pieskaņosim savus darbus taisnīguma modelim, ko ir mācījuši pravieši, mēs piedzīvosim priesterības kalpošanas prieku.

Un beidzot — padziļināsim savu ticību mūsu Kungam, Jēzum Kristum. Pieņemsim Viņa Vārdu un apņemsimies katru dienu no jauna iet pa mācekļības taku. Ļausim darbos mūsu ticībai tapt pilnīgai.¹⁴ Būdami mācekļi, mēs varam tapt pilnveidoti soli pa solim, kalpojot savai ģimenei, saviem līdzilvēkiem un Dievam.

Kad mēs kalpojam priesterībā ar visu savu sirdi, spēku, prātu un izturību, mums ir apsolītas dižas zināšanas, miers un garīgas dāvanas. Kad mēs godājam svēto priesterību, Dievs godās mūs un mēs „stāvēsim nevainīgi Dieva priekšā pēdējā dienā”.¹⁵

Lai mums vienmēr būtu acis, kas redz, un sirds, kas sajūt mūsu dižā un varenā Dieva priesterības brīnumu un prieku — mana lūgšana Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Vilburs Raitis, Džeimsa E. Tobina stāstā *To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight* (2003), 238.
2. Brāļi Raiti, Tobins, *To Conquer the Air*, 397.
3. Džons Gilespī Magī, jaunākais, „High Flight”, Diānas Revitčas izdevumā *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), 486.
4. Mozus 1:39.
5. Skat. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozeifs Smits* (2010), 108.
6. Skat. Mācība un Derības 121:36.
7. Skat. Ebrejiem 5:4–10; Mācība un Derības 107:3.
8. Mācība un Derības 12:8.
9. Mācība un Derības 121:41.
10. Skat. Jesajas 55:1.
11. Mācība un Derības 115:5.
12. Mācība un Derības 84:88.
13. Skat. Mācība un Derības 84:33–44; 121:34–46.
14. Skat. Jēkaba v. 2:22.
15. Mācība un Derības 4:2.

Palīdziet viņiem izvirzīt augstus mērķus

Prezidents Henrijs B. Airings

Pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Ar jūsu vadību tie, kurus jūs vadāt, spēs saskatīt, vēlēties un ticēt, ka viņi var pilnībā piepildīt savu potenciālu kalpošanā Dieva valstībā.

Es esmu ļoti pateicīgs par šo iespēju būt šajā lielajā priesterības sanāksmē, dzirdēt tik brīnišķīgas mācības un liecības. Tas man liek domāt par savu pieredzi. Gandrīz viss, ko esmu spējis sasniegt kā priesterības nesējs, ir pateicoties cilvēkiem, kuri mani pazina, kuri manī saskatīja to, ko es nevarēju saskatīt sevī.

Kad es biju jauns tēvs, es lūdzu, lai uzzinātu, kādu ieguldījumu mani bērni varētu sniegt Tā Kunga valstībā. Attiecībā uz zēniem es zināju, ka viņiem būs priesterības iespējas. Attiecībā uz meitenēm es zināju, ka viņas varētu kalpot, pārstāvēt To Kungu. Viņi visi varētu veikt Viņa darbu. Es zināju, ka katrs no viņiem ir personība, un tādēļ Tas Kungs būtu katram no viņiem devis noteiktas dāvanas, ko izmantot Viņa kalpošanā.

Es nevaru katram tēvam un katram jauniešu vadītājam sniegt sīku izklāstu par to, kas būtu vislabākais, ko jums darīt. Taču es varu apsolīt, ka jūs svētīsiet viņus, ja palīdzēsiet viņiem atpazīt garīgās dāvanas, ar kurām viņi ir piedzimuši. Katrs cilvēks ir atšķirīgs, un katrs var sniegt atšķirīgu ieguldījumu. Neviens nav nolemts neveiksmei. Kad jūs tieksities pēc atklāsmes, lai saskatītu dāvanas, ko Dievs saskata tajos, kurus jūs vadāt priesterībā, — sevišķi jauniešos, jūs tiksiet svētīti ar to, ka spēsiet vadīt viņus kalpošanā, ko viņi var veikt. Ar jūsu vadību tie, kurus jūs vadāt, spēs saskatīt, vēlēties un ticēt, ka viņi var pilnībā piepildīt savu potenciālu kalpošanā Dieva valstībā.

Runājot par maniem bērniem, es lūdzu pēc atklāsmes, lai zinātu, kā es varētu katram no viņiem individuāli palīdzēt sagatavoties noteiktām iespējām, lai kalpotu Dievam. Un tad es centos palīdzēt viņiem iztēloties šo nākotni, cerēt un darboties tās virzienā. Es izgribu katram dēlam koka dēlīti ar Rakstu pantu, kas raksturoja viņa īpašās dāvanas, un attēlu, kas ilustrē šo dāvanu. Zem attēla un uzraksta es izgribu katra zēna kristību un priesterības ordinēšanas amatu datumus, pie katra notikuma atzīmējot zēnu auguma garumu.

Es raksturošu dēlišus, kurus es izgribu katram dēlam, lai palīdzētu viņiem saskatīt savas garīgās dāvanas un kādu ieguldījumu viņi var sniegt Tā Kunga darbā. Jūs, tāpat kā es varat tikt iedvesmoti, lai spētu atpazīt īpašās dāvanas un unikālās iespējas katram jaunietim, kuru jūs mīlat un vadāt.

Kad mans vecākais dēls kļuva par diakonu un ērgļa skautu, domājot par viņu un viņa nākotni, man prātā nāca ērgļa attēls. Mēs dzīvojām Idaho štatā, netālu no Dienvidtetona kalna pakājes, kur mēs kopā devāmies pārgājienos un vērojām planējošus ērgļus. Šis attēls, kas bija manā prātā, sniedza Jesajas vārdu izjūtu:

„Viņš nogurušajiem dod spēku un vairo stiprumu nespēcīgajiem.

Jaunekļi piekūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk, bet, kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst”¹.

Patiesībā ar šo vecāko dēlu mēs bijām apstājušies pārgājiena laikā netālu no Dienvidtetona virsotnes, jo mans dēls bija noguris. Viņš vēlējās atpūsties. Viņš teica: „Vai man vienmēr būs žēl, ka mēs neuzkāpām virsotnē? Tēti, tu turpini kāpt — es negribu likt tev vilties.”

Es atbildēju: „Es nekad nebūšu vilies, un tev nekad nebūs žēl. Mēs vienmēr atcerēsimies, ka mēs šeit uzkāpām kopā.” Uz viņa dēliša virs auguma atzīmes es izgribu ērgli ar uzrakstu: „Uz ērgļa spārnēm.”

Gadu gaitā mans dēls kā misionārs pacēlās augstāk, nekā es biju iztēlojies savos kvēlākajos sapņos. Daži izaicinājumi, ar kuriem viņš saskārās misijā, šķīta augstāki par viņa spējām. Ar

zēniem, kuriem jūs palīdzat, var būt līdzīgi kā ar manu dēlu, ka Tas Kungs pacēla viņu augstāk evaņģēlija sludināšanā sarežģītā valodā, nekā, manuprāt, tas bija iespējams. Ja jūs centīsities ar katru jauno vīrieti sajūst viņa priesterības iespējas, es jums apsolu, ka Tas Kungs jums pateiks tik daudz, cik jums nepieciešams. Tam zēnam, iespējams, ir pat lielāks potenciāls, nekā Tas Kungs jums atklās. Palīdziet viņam izvīrīt augstus mērķus.

Zēns, kuru jūs iedrošināt, varētu šķist pārāk bikls, lai būtu spēcīgs priesterības kalpotājs. Viens no maniem dēliem bērībā bija tik kautrīgs, ka viņš nespēja ieiet veikalā un sarunāties ar pārdevējiem. Viņš bija pārāk bikls. Es raizējos, kad lūdzu par viņa priesterības nākotni. Es domāju par viņu misijas „laukā” — tas nešķita sevišķi daudzsološi. Es tiku vadīts pie rakstvietas Salamana pamācībās: „Bezdievīgie bēg, kaut gan neviens viņiem pakaļ nedzenas, bet taisnie ir pašapzinīgi droši kā jauns lauva.”²

Es iegrebu „Drošs kā lauva” uz viņa dēlīša zem lielas rēcošas lauvas galvas attēla. Savā misijā un turpmākajos gados viņš piepildīja manā kokgriezumā pausto cerību. Mans iepriekš kautrīgais dēls sludināja evaņģēliju ar lielu pārliecību un varonīgi saskārās ar briesmām. Viņš tika stiprināts savos pienākumos pārstāvēt To Kungu.

Tas var notikt ar jauno vīrieti, ko jūs vadāt. Jums nepieciešams stiprināt viņa ticību tā, lai Tas Kungs var pārveidot viņu par kalpotāju, kas ir drosmīgāks par biklo zēnu, ko jūs pašlaik redzat.

Mēs zinām, ka Tas Kungs padara Savus kalpus drošsirdīgus. Jaunais zēns Džozefs, kurš birzī redzēja Dievu Tēvu un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, tika pārveidots par „garīgo milzi”. Pārlījs P. Prets redzēja to, kā pravietis Džozefs Smits norāja zemiskos sargus, kuri turēja viņus ieslodzījumā. Elders Prets rakstīja:

„Pēkšņi viņš pielēca kājās un pērkona balsī vai kā rēcošs lauva sacīja, cik atceros, šādus vārdus:

„KLUSU, jūs pekles nezvēri! Jēzus Kristus Vārdā es jūs norāju un pavēlu jums aplust; es nedzīvošu ne mirkli ilgāk, klausoties šādas runas. Tūlīt pat aplustiet, citādi vai nu jūs, vai es ŠAI PAŠĀ ACUMIRKLĪ mīrsim!”

Par šo pieredzi Elders Prets rakstīja: „Tādu cieņu un majestātiskumu esmu redzējis tikai *vienu reizi*, kad viņš stāvēja saslēgts ķēdēs mazpazīstama Misūri štata ciemata cietumā.”³

Tas Kungs dos Saviem taisnīgajiem kalpiem iespējas būt droširdīgiem kā lauvām, runājot Viņa Vārdā un esot Viņa priesterības lieciniekiem.

Vēl vienam dēlam jau zēna gados bija plašs draugu loks, kuri bieži vēlējās ar viņu draudzēties. Viņš viegli izveidoja draudzības saites. Kad es lūdzu un centos paredzēt viņa ieguldījumu Dieva valstībā, es sajutu, ka viņam būs spēks apvienot cilvēkus mīlestībā un vienotībā.

Tas mani vadīja pie stāsta Mācībā un Derībās, kur aprakstīti priesterības elderu centieni celt Ciānu Misūri štatā, saņemot uzslavu no eņģeļiem, kuri redzēja viņu centienus un viņu ieguldījumu. Tas prasīja lielu uzpurēšanos. Atklāsme Mācībā un Derībās vēsta: „Tomēr jūs esat svētīti, jo licība, ko jūs esat snieguši, ir ierakstīta debesīs eņģeļiem ko raudzīties, un tie pricējas par jums, un jūsu grēki ir jums piedoti”⁴.

Uz sava dēla dēliša es izgribu: „Eņģeļi pricējas par tevi.”

Šī dēla izcilās spējas pulcināt un ietekmēt cilvēkus izpaudās arī pēc skolas gadiem. Ar citiem priesterības nesējiem viņš organizēja staba pasākumus, kas viņa apgabala jauniešiem sniedza ticību pastāvēt grūtās situācijās un pat gūt tajās uzvaru. Stiprinot šo jauno vīriešu un sieviešu ticību, viņš palīdzēja veidot Ciānas kopienas Amerikas lielpilsētās. Kokgriezumā es attēloju eņģeļus, kuri pūš taures, kas, iespējams, nav tieši tas, ko viņi darīja, taču bija vieglāk izgredt tauri nekā saucienus.

Eņģeļi pricējas, kad priesterības vadītāji visā pasaulē ceļ Ciānu savās bīskapijās, stabos un misijās. Un viņi pricāsies par jaunajiem vīriešiem un sievietēm, kuriem jūs palīdzat celt Ciānu, lai kur viņi atrastos un lai kādos apstākļos dzīvotu. Ciāna ir derībā un mīlestībā vienotu cilvēku centieni. Es jūs aicinu palīdzēt saviem jauniešiem pievienoties.

Vienam no saviem dēliem es sajutu pamudinājumu izgredt sauli — proti, sauli debesīs — un vārdus no Glābēja starpnieciskās lūgšanas: “Šī ir mūžīgā dzīvība.” Savas laicīgās kalpošanas noslēgumā Glābējs lūdza Savu Tēvu:

„Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.

Es Tevi esmu paaugstinājis virs zemes, pabeigdams to darbu, ko darīt Tu Man esi uzdevis.”⁵

Mans dēls ir sniedzis priesterības kalpošanu trīs kontinentos, taču pats svarīgākais — savās mājās un savā ģimenē. Viņš ir izveidojis savu dzīvi ap ģimeni. Viņš strādā netālu no mājām, un viņš bieži pārrodas mājās, lai pievienotos savai sievai un jaunākajiem bērniem pusdienās. Viņa ģimene dzīvo pavisam netālu no Māsas Airingas un manis. Viņi rūpējas par mūsu pagalmu, it kā tas būtu viņu pašu. Šis dēls dzīvo ne tikai, lai sagatavotos mūžīgajai dzīvei, bet arī lai mūžīgi dzīvotu pateicīgu ģimenes locekļu ielokā.

Mūžīgā dzīve ir dzīve vienotībā, ģimenēs, kopā ar Tēvu, Dēlu un Svēto Garu. Mūžīgā dzīve ir iespējama, vienīgi pateicoties Dieva priesterības atslēgām, kuras tika atjaunotas caur pravieti Džozefu Smitu. Šāda mūžīga mērķa uzstādīšana jauniešiem, kurus jūs vadāt, ir kā liela dāvana, ko jūs tiem varat dot. Galvenokārt jūs to darīsiet ar priekšzīmi savā ģimenē. Tiem, kurus jūs vadāt, iespējams, nav ģimenes Baznīcā, taču es jūs izaicinu palīdzēt viņiem sajūst un vēlēties ģimenes mīlestību abās priekšskara pusēs.

Auguma atzīmēšanas dēļi, kurus es raksturoju, ir tikai viens no veidiem, kā palīdzēt jauniem cilvēkiem gūt atskārtu par izcilību, ko Dievs saskata viņos, un par viņu nākotni un unikālo kalpošanu, ko Viņš tiem ir sagatavojis. Viņš jums palīdzēs saprast, kā to izdarīt jūsu bērniem vai citiem jauniešiem. Taču, kad jūs paši ar lūgšanu tieksities gūt atskārtu par šo nākotni un darīsiet to zināmu katram jaunajam cilvēkam, jūs sapratīsiet, ka Dievs mīl ikvienu Savu bērnu atsevišķi un katrā no tiem saskata lielas un unikālas dāvanas.

Kā tēvs — es tiku svētīts ar to, ka varēju saskatīt lielisku nākotni Dieva valstībā savām meitām, tāpat kā saviem dēliem. Kad es ar lūgšanu tiecos pēc vadības, man tika parādīts veids, kā palīdzēt savām meitām atpazīt uzticību, ko Dievs viņām ir devis kā kalpotājām, kuras var celt Viņa valstību.

Kad manas meitas bija mazas, es sapratu, ka mēs varētu cauri paaudzēm palīdzēt citiem sajūst aiz priekšskara esošo cilvēku

mīlestību. Es zināju, ka mīlestība gūstama kalpošanā, un tā iedveš cerību uz mūžīgo dzīvi.

Tādēļ mēs izgrebām maizes dēlīšus, uz kuriem mēs uzlikām mājās ceptas maizes klaipus un kopā devāmies pasniegt mūsu dāvanu atraitnēm, atraitņiem un ģimenēm. Uzraksts, ko es izgribu uz katra maizes dēlīša, bija: „J’aime et J’espere.” Tulkojumā no franču valodas: „Es mīlu, un es ceru.” Liecība par viņu unikālajām garīgajām dāvanām parādījās ne tikai uz dēlīšiem, ko es izgribu, bet vēl skaidrāk, kad mēs tos pasniedzām tiem, kuriem sāpju un zaudējumu brīžos bija nepieciešams sajust pārliecību, ka Glābēja mīlestība un Viņa Izpirkšana var radīt pilnīgu cerības spožumu. Šī ir mūžīgā dzīve — manām meitām un ikvienam no mums.

Iespējams, jūs pašlaik domājat: „Brāli Airing, vai jūs sakāt, ka man jāiemēcās grebt?” Atbilde ir — nē. Es iemācījos griezt kokā vienīgi ar laipna un apdāvināta skolotāja — tolaik eldera Boida K. Pekera — palīdzību. Tās nelielās iemaņas, ko es apguvu, var izskaidrot ar viņa kā kokgriezēja izcilo talantu un ar viņa kā skolotāja pacietību. Vienīgi debesis var dot tādu skolotāju kā Prezidents Pekers. Taču ir daudz veidu, kā jūs varat ietekmēt bērnu sirdis, neizgrebjot viņiem koka dēlīšus.

Piemēram, jaunās sakaru tehnoloģijas ļauj dalīties ticības un cerības vēstījumos lielos attālumos, kas mūs šķir, acumirkļīgi un ar mazām izmaksām vai par velti. Mana sieva man palīdz to darīt katru vakaru. Mēs sākam, runājot pa tālruni ar mazbērniem vai bērniem, kurus mēs varam sazvanīt. Mēs lūdzam viņus dalīties stāstos par viņu personīgajiem panākumiem un veikto kalpošanu. Mēs arī aicinām viņus atsūtīt fotogrāfijas ar šīm aktivitātēm. Mēs izmantojam šīs fotogrāfijas, lai ilustrētu dažas teksta rindkopas. Mēs pievienojam vienu vai divus Mormona Grāmatas pantus. Iespējams, Nefijs vai Mormons nebūtu sevišķi iespaidots ar satura garīgo kvalitāti vai mazajām pūlēm, kas vajadzīgas, lai izveidotu to, ko mēs saucam “Ģimenes dienasgrāmata: mazās plāksnes”. Taču mēs ar Māsu Airingu tiekam svētīti, pateicoties šiem centieniem. Mēs sajūtam iedvesmu, izvēloties Rakstu pantus un nelielos liecības vēstījumus, ko mēs pierakstām. Un mēs redzam pierādījumus

viņu dzīvē, ka viņu sirdis tiek pievērstas mums un Glābējam, un debesīm.

Ir vēl citi veidi, kā palīdzēt citiem; jūs jau esat nodevušies daudziem no tiem. Jūsu paradums noturēt ģimenes lūgšanu un Rakstu studēšanu radīs paliekošākas atmiņas un lielākas sirds pārmaiņas, nekā jūs pašlaik apzināties. Pat tādas acīmredzami laicīgas aktivitātes kā sporta pasākuma apmeklēšana vai filmas skatīšanās var ietekmēt bērna sirdi. Svarīga ir nevis pati aktivitāte, bet jūsu sajūtas, tajā piedaloties. Es esmu atklājis labu pārbaudi, kā noteikt aktivitātes, kurām piemīt potenciāls radīt lielas pārmaiņas jauna cilvēka dzīvē. Tās aktivitātes viņi iesaka savas intereses dēļ, jo uzskata, ka viņiem tās dotas kā dāvana no Dieva. No savas pieredzes es zinu, ka tas ir iespējams.

Kad es 12 gadu vecumā kļuva par diakonu, es dzīvoju Ņūdžersijā, 50 jūdzes (80 km) no Ņujorkas pilsētas. Es sapņoju kļūt par izcilu beisbola spēlētāju. Mans tēvs piekrita paņemt mani līdzī noskatīties spēli vecajā un vēsturiskajā Jenkiju stadionā Bronksā. Es joprojām atceros to nūjas vēzienu, kad Džo Dimadžio atsita „mājupskrējienu” („Home Run”) centrālā laukuma tribīnēs, un mans tēvs sēdēja man blakus, — tā bija vienīgā reize, kad mēs kopā devāmies uz galvenās līgas beisbola spēli.

Taču kāda cita diena kopā ar manu tēvu izmainīja manu dzīvi uz visiem laikiem. Viņš aizveda mani no Ņūdžersijas uz ordinēta patriarha mājām Soltleiksitijā. Es nekad iepriekš nebiju šo cilvēku redzējis. Mans tēvs atstāja mani pie durvju sliekšņa. Patriarhs ieaicināja mani iekšā un palūdza apsēsties uz krēsla, uzlika savas rokas man uz galvas un kā Dieva dāvanu deva svētību, kurā tika izteikta arī manas sirds lielā vēlme.

Viņš teica, ka es esmu viens no tiem, par kuriem ir teikts: „Svētīgi ir miera nesēji”.⁶ Es biju tik pārsteigts, ka pilnīgi svešs cilvēks varētu zināt manas sirds domas, ka atvēru savas acis, lai apskatītu telpu, kur šāds brīnums notika. Šī iespēju svētība ir veidojusi manu dzīvi, manu laulību un manu priesterības kalpošanu.

No tās pieredzes un tā, kas notika turpmāk, es varu liecināt: „Jo visiem nav katra dāvana dota, jo ir daudz dāvanu, un katram cilvēkam tiek dota dāvana ar Dieva Garu”.⁷

Kad Tas Kungs man ir atklājis kādu dāvanu, es esmu spējis atpazīt iespējas un sagatavoties tām, pielietojot šo dāvanu, lai svētītu cilvēkus, kurus es mīlu un kuriem kalpoju.

Dievs zina mūsu dāvanas. Mans izaicinājums jums un man ir lūgt, lai zinātu, kādas dāvanas mums ir dotas, lai zinātu, kā tās pilnveidot, un lai atpazītu iespējas kalpot citiem, ko Dievs liek mūsu ceļā. Taču vairāk par visu es lūdzu, lai jūs tiktu iedvesmoti palīdzēt citiem atklāt viņu īpašās kalpošanas dāvanas, kuras devis Dievs.

Es apsolu jums — ja jūs lūgsiet, jūs tiksiet svētīti ar to, lai spētu palīdzēt un pacelt citus cilvēkus līdz viņu pilnīgam potenciālam kalpošanā tiem, kurus viņi vada un mīl. Es jums liecinu, ka Dievs dzīvo, Jēzus ir Kristus, mums ir dota Dieva priesterība un Dievs mums ir sagatavojis īpašas dāvanas, lai kalpotu Viņam, pārsniedzot mūsu lielākās cerības. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Jesajas 40:29–31.
2. Sal. pam. 28:1.
3. *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Pārlijs P. Prets, jaun. (1938), 211.
4. Mācība un Derības 62:3.
5. Jāņa 17:3–4.
6. Mateja 5:9.
7. Mācība un Derības 46:11.

Redzēt citus viņu potenciāla gaismā

Prezidents Tomass S. Monsons

*Mums ir jāattīsta spēja redzēt cilvēkus nevis tādus,
kādi tie ir, bet tādus, kādi tie var kļūt.*

Mani dārgie brāļi, divreiz gadā šis varens konferences centrs ir piepildīts līdz pēdējai vietai ar Dieva priesterības nesējiem, kad mēs pulcējamies, lai dzirdētu iedvesmotus vēstījumus. Šo Baznīcas vispārējo priesterības sanāksmi piepilda brīnišķīgs gars. Šis gars izriet no konferenču centra un iekļūst katrā ēkā, kurā ir pulcējušies Dieva dēli. Mēs noteikti šo garu esam sajutuši šovakar.

Pirms vairākiem gadiem, kad vēl šis skaistais konferenču centrs nebija uzcelts, Solteiksītijas Tempļa skvēra apmeklētājs devās arī uz Vispārējās konferences sesiju Tabernaklā. Viņš klausījās brāļu vēstījumos. Viņš pievērsa uzmanību lūgšanām. Viņš dzirdēja skaisto Tabernakla kora mūziku. Viņš apbrīnoja grandiozās Tabernakla ērģeles. Kad sapulce bija beigusies, viņu dzirdēja sakām: „Es atdotu visu, kas man ir, ja es zinātu, ka tas, ko runātāji šodien pateica, bija patiess.” Būtībā viņš teica: „Es gribētu, kaut man būtu liecība par evaņģēliju.”

Šajā pasaulē nav pilnīgi nekas, kas sniegs lielāku mierinājumu un laimi kā liecība par patiesību. Lai arī tā ir dažāda stipruma, es ticu — katram vīrietim un jaunietim, kas ir šovakar šeit, ir liecība. Ja jums ir sajūta, ka jūsu liecība vēl nav tik stipra, cik jūs to vēlētos, es jūs mudinu strādāt, lai šādu liecību sasniegtu. Ja tā ir stipra un dziļa, strādājiet, lai to tādu uzturētu. Cik svētīti mēs esam, ka zinām par patiesību!

Brāļi, mans vēstījums šovakar ir par neskaitāmiem cilvēkiem, kuriem šobrīd ir maza vai nekāda liecība, par tiem, kuri šādu liecību iegūtu, ja mēs būtu gatavi pielikt pūles un dalītos savā liecībā, un palīdzētu viņiem mainīties. Dažos gadījumos *mēs* varam būt par pamudinājumu izmaiņām. Pirmkārt, es runāšu par tiem, kuri ir Baznīcas locekļi, bet šobrīd nav pilnībā aktīvi evaņģēlijā.

Pirms daudziem gadiem Somijā, Helsinkos notiekošajā apgabala konferencē es dzirdēju spēcīgu, neizmirstamu un motivējošu vēstījumu sesijas laikā, kas bija veltīta mātēm un meitām. Es neesmu aizmirsis to vēstījumu, kaut arī ir pagājuši gandrīz 40 gadi, kopš es to dzirdēju. Starp daudzajām patiesībām, ko runātāja vēstīja, viņa teica, ka sievietei ir nepieciešams dzirdēt, ka viņa ir skaista. Viņai ir nepieciešams dzirdēt, ka viņa ir novērtēta. Viņai ir nepieciešams dzirdēt, ka viņa ir nozīmīga.

Brāļi, es zinu, ka vīrieši, šajā ziņā, ir ļoti līdzīgi sievietēm. Mums ir nepieciešams dzirdēt, ka mums ir kāda vērtība, ka esam spējīgi un nozīmīgi. Mums ir nepieciešama iespēja kalpot. Lūgšanu pilni mēs varam meklēt veidu, kā aizsniegt tos Baznīcas locekļus, kuri ir pārstājuši būt aktīvi, vai tos, kuri atturas un kam pietrūkst apņēmības. Uzaicinājums kaut kur kalpot var būt tieši tas pamudinājums, kāds tiem ir nepieciešams, lai atgrieztos un būtu pilnībā aktīvi. Taču tie vadītāji, kuri varētu palīdzēt šajā ziņā, dažreiz nevēlas to darīt. Mums ir jāpatur prātā, ka cilvēki var mainīties. Viņi var atstāt sliktos ieradumus sev aiz muguras. Viņi var nožēlot pārkāpumus. Viņi var būt cienīgi priesterības nesēji. Un viņi var uzcītīgi kalpot Tam Kungam. Ļaujiet man dalīties dažos piemēros.

Drīz pēc tam, kad es kļuvu par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli, man bija iespēja pievienoties prezidentam N. Eldonam Teneram, Prezidenta O. Makeija padomniekam, un doties uz staba konferenci Albertā, Kanādā. Sapulces laikā staba prezidents nolasīja četru brāļu vārdus, kuri bija gatavi, lai tiktu ordinēti par elderiem. Prezidents Teners pazina šos vīriešus, jo kādu laiku bija dzīvojis tajā apvidū. Taču prezidents Teners pazina un atcerējās viņus tādus, kādi tie reiz bija, un nezināja, ka

viņi bija izmainījušies un tagad pilnībā atbilda tam, lai tiktu iecelti par elderiem.

Staba prezidents nolasīja pirmā vīrieša vārdu un lūdza viņu piecelties. Prezidents Teners man pačukstēja: „Paskaties uz viņu. Es nekad nedomāju, ka viņam tas izdosies.” Staba prezidents nolasīja otrā vīrieša vārdu, un viņš piecēlās. Prezidents Teners piebikstīja man un izteica savu apbrīnu. Tā tas bija ar visiem četriem brāļiem.

Pēc sanāksmes prezidentam Teneram un man bija iespēja apsveikt šos četrus vīriešus. Viņi bija pierādījuši, ka cilvēki var mainīties.

1940-ajos un 1950-ajos gados kāda Amerikas cietuma priekšnieks, Klintons Dafijs, bija labi pazīstams savu panākumu dēļ — cietuma vīriešu rehabilitācijā. Kāds kritiķis teica: „Vai tad tu nezini, ka leopardi nevar mainīt savus plankumus?”

Priekšnieks Dafijs atbildēja: „Jums vajadzētu zināt, ka es nestrādāju ar leopardiem. Es strādāju ar vīriešiem, un vīrieši mainās katru dienu.”¹

Pirms daudziem gadiem man bija iespēja kalpot par Kanādas misijas prezidentu. Tur mums bija kāda draudze ar dažiem priesterības nesējiem. Kāds misionārs vienmēr prezidēja draudzē. Es saņēmu spēcīgu pamudinājumu, ka mums ir nepieciešams draudzes loceklis, kurš tur prezidētu.

Mums bija viens pieaudzis draudzes loceklis, kurš bija diakons Ārona priesterībā, bet kurš pietiekami daudz neapmeklēja Baznīcu, lai saņemtu augstāku priesterību. Es sajutu iedvesmu aicināt viņu par draudzes prezidentu. Es vienmēr atcerēšos to dienu, kad viņu intervēju. Es viņam pateicu, ka Tas Kungs mani ir iedvesmojis, lai aicinātu viņu būt par draudzes prezidentu. Pēc lielas pretestības no viņa puses un liela iedrošinājuma no viņa sievas puses, viņš teica, ka kalpos. Es viņu iesvētīju par priesteri.

Šim vīrietim tas bija jaunas dzīves sākums. Viņa dzīve ātri tika sakārtota, un viņš man apliecināja, ka dzīvos saskaņā ar baušļiem tā, kā tas tiek no viņa sagaidīts. Pēc dažiem mēnešiem viņu iesvētīja par elderu. Galu galā, viņš un viņa sieva devās uz templi un tika saitīti. Viņu bērni kalpoja misijās un salaulājās Tā Kunga namā.

Dažreiz tas, ka pasakām mūsu brāļiem, ka viņi ir nepieciešami un novērtēti, var viņiem palīdzēt spert apņemšanās un aktivitātes soļus. Tas var attiekties uz priesterības nesējiem jebkurā vecumā. Mēs esam atbildīgi par to, lai dotu viņiem iespēju dzīvot tā, kā viņiem vajadzētu. Mēs varam viņiem palīdzēt pārvarēt viņu trūkumus. Mums ir jāattīsta spēja redzēt cilvēkus nevis tādus, kādi tie ir, bet tādus, kādi tie var kļūt tad, kad saņems liecību par Kristus evaņģēliju.

Es reiz apmeklēju sanāksmi Ledvilā, Kolorādo. Ledvila atrodas vairāk nekā 3000 metru virs jūras līmeņa. Es atceros šo sanāksmi lielā augstuma dēļ, un es to atceros arī tā dēļ, kas norisinājās tajā vakarā. Kopā ar mums bija tikai neliels skaits priesterības nesēju. Līdzīgi kā Kanādas misijas draudzē, šajā draudzē prezidēja kāds misionārs, un tas vienmēr tā bija bijis.

Tovakar mums bija burvīga sanāksme, tomēr noslēguma dziesmas laikā es saņēmu iedvesmu, ka ir nepieciešams, lai draudzē prezidētu kāds vietējais draudzes loceklis. Es vērsos pie misijas prezidenta un vaicāju: „Vai nav kāds, kurš varētu prezidēt, — kāds vietējais vīrietis?”

Viņš atbildēja: „Es tādu nezinu.”

Dziesmas dziedāšanas laikā es uzmanīgi paskatījos uz vīriešiem, kuri sēdēja pirmajās trīs rindās. Es pievērsu īpašu uzmanību vienam no brāļiem. Es pavaicāju misijas prezidentam: „Vai viņš varētu kalpot par draudzes prezidentu?”

Viņš atbildēja: „Es nezinu. Iespējams, ka varētu.”

Es teicu: „Prezident, es došos ar viņu uz citu telpu un viņu intervēšu. Pēc noslēguma dziesmas tu runā, līdz mēs atgriezīsimies.”

Kad mēs abi atgriezāmies atpakaļ telpā, misijas prezidents noslēdza ar savu liecību. Es nosaucu brāļa vārdu, kurš būs jaunais draudzes prezidents. Turpmāk no tās dienas Baznīcas vienību Ledvilā, Kolorādo, vadīja vietējais Baznīcas loceklis.

Brāļi, tas pats princips attiecas arī uz tiem, kas vēl nav Baznīcas locekļi. Mums ir jāattīsta spējas redzēt vīriešus nevis tādus, kādi tie ir, bet tādus, kādi tie var kļūt tad, kad būs Baznīcas locekļi un kad viņiem būs liecība par evaņģēliju, un kad viņu dzīves būs saskaņā ar tā mācībām.

Tālajā 1961. gadā tika noturēta vispasaules konference visiem misijas prezidentiem, un katrs Baznīcas misijas prezidents ieradās Soltleiksītijā uz šīm sanāksmēm. Es ierados Soltleiksītijā no savas misijas Toronto, Kanādā.

Vienā no sanāksmēm, N. Eldons Teners, kurš toreiz bija Divpadsmit apustuļu kvoruma asistents, bija nupat atgriezies un guvis pirmo pieredzi, prezidējot pār misijām Lielbritānijā un Rietumeiropā. Viņš pastāstīja par misionāru, kurš bija pats veiksmīgākais no visiem, kurus viņš jebkad bija saticis visās paša vadītajās intervijās. Viņš teica, ka, intervējot šo misionāru, viņam teica: „Es pieņemu, ka visus cilvēkus, kurus tu kristīji un kuri pievienojās Baznīcai, tev sākotnēji kāds ieteica.”

Jaunietis atbildēja: „Nē, mēs ar viņiem iepazīnāmies, klauvējot pie durvīm.”

Brālis Teners viņam pavaicāja, ar ko atšķirās viņa pieeja, kāpēc viņam bija tik pārsteidzoši panākumi, kamēr citiem tādu nebija. Jaunietis teica, ka centās kristīt katru cilvēku, ko sastapa. Viņš teica, ka, pieklauvējot pie durvīm un redzot vīrieti, kurš smēķē cigāru un ir ģērbies vecās drēbēs, un viņu šķietami nekas neinteresē — jo sevišķi reliģija — iztēlojās savā prātā to, kā šis vīrietis izskatītos citos apstākļos. Savā prātā viņš skatījās uz viņu kā uz glīti skūtu un nēsājam baltu kreklu un baltas bikses. Un misionārs spēja iztēloties, kā viņš ved šo vīrieti kristību ūdeņos. Viņš teica: „Kad es uz kādu skatos šādā veidā, es spēju dalīties savā liecībā ar viņu tā, ka tas var aizskart viņa sirdi.”

Mums ir pienākums skatīties šādā veidā uz saviem draugiem, kolēģiem vai kaimiņiem. Un vēlreiz, mūsu atbildība ir redzēt cilvēkus nevis tādus, kādi tie ir, bet gan tādus, kādi tie var kļūt. Es jūs lūdzu domāt par viņiem šādā veidā.

Brāli, Tas Kungs mums ir kaut ko teicis par šo priesterību, kuru mēs nesam. Viņš teica, ka mēs to saņemam ar zvērestu un derību. Viņš mums ir devis norādījumu būt uzticīgiem un patiesiem visā, ko saņemam, un ka mums ir pienākums turēt šo derību līdz pat galam. Un tad viss, kas ir Tēvam, tiks mums dots.²

Drosme ir tā īpašība, par ko mums ir jādzird un kas mums ir jātur tuvu savai sirdij — drosme uzgriezt muguru kārdinājumiem, drosme runāt, lai liecinātu visiem, kurus mēs satiekam, atceroties: katram ir jābūt iespējai dzirdēt evaņģēlija

vēstījumu. Vairumam cilvēku to izdarīt nav viegli. Taču mēs varam ticēt Pāvila sacītajiem vārdiem Timotejam:

„Jo Dievs mums nav devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu.

Tad nu nekaunies liecināt par mūsu Kungu”.³

1974. gadā es ar brāli Džonu H. Grobergu biju Tongas salās. Mums bija nozīmēta tikšanās ar Tongas karali, un mēs tikāmies ar viņu oficiālā sanāksmē. Mēs apmainījāmies ar ierastajām pieklājības frāzēm. Taču, pirms mēs devāmies prom, Džons Grobergs pateica ko tādu, kas bija visai neparasti. Viņš teica: „Jūsu augstība, jums patiešām vajadzētu kļūt par mormoni un jūsu pakļautajiem tāpat, jo tad gan jūsu, gan viņu problēmas pārsvarā tiktu atrisinātas.”

Karalis plati pasmaidīja un atbildēja: „Džon Groberg, iespējams, tev ir taisnība.”

Es domāju par apustuli Pāvilu, stāvam Agripas priekšā. Es domāju par Agripas reakciju uz Pāvila liecību: „Tu gandrīz mani pārlicini kļūt par kristietu”.⁴ Brālim Grobergam bija drosme sniegt savu liecību karalim.

Daudzi tūkstoši no mūsu priesterības nesējiem šobrīd kalpo Tam Kungam kā Viņa pilnlaika misionāri. Atsaucoties uz aicinājumu, viņi ir atstājuši mājas, ģimēni, draugus un skolu un ir devušies kalpot. Tie, kuri nesaprot, uzdod jautājumu: „Kāpēc viņi atsaucas tik labprātīgi un ir gatavi tik daudz dot?”

Mūsu misionāri varētu tikpat labi atbildēt Pāvila, šī nesalīdzināmā sendienu misionāra, vārdiem: „Jo, kad es sludinā evaņģēliju, tad man nav ko lepoties; jo man tas jādara. Vai man, ja es nesludinātu evaņģēliju!”⁵

Svētajos Rakstos nav svarīgāka paziņojuma, saistošāku pienākumu vai tiešāku norādījumu par pavēli, ko deva augšamcēlies Kungs, kad Viņš Galilejā parādījās vienpadsmit apustuļiem. Viņš teica:

„Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes.

Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā,

tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.”⁶

Šī dievišķā pavēle, kopā ar tās brīnišķīgo apsolījumu, ir mūsu rīcības moto šodien, tāpat kā tas bija laika zenītā. Misionāru darbs ir raksturīga Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas iezīme. Vienmēr tā ir bijis, un vienmēr tā būs. Kā pravietis Džozefs Smits paziņoja: „Pēc visa, kas ir sacīts, lielākais un svarīgākais pienākums ir sludināt evaņģēliju.”⁷

Divu īsu gadu laikā visi pilnlaika misionāri, kas šobrīd kalpo ķēnišķajā Dieva armijā, būs pabeiguši savu pilnlaika kalpošanu un būs atgriezušies savās mājās un pie saviem tuviniekiem. Viņu aizvietotāji šovakar ir atrodami starp Baznīcas Ārona priesterības nesējiem. Jaunie vīrieši, vai jūs esat gatavi atsaukties? Vai esat gatavi strādāt? Vai esat gatavi kalpot?

Prezidents Džons Teilors ir apkopojis nosacījumus:

„Evaņģēlija vēsts sludināšanai mēs vēlamies tādus vīriešus, kuri tic Dievam; vīriešus, kuri tic savai reliģijai; vīriešus, kuri godā savu priesterību; . . . vīriešus, kuri ir Svētā Gara un Dieva spēka pilni, . . . goda, godīguma, tikumības un šķīstības vīriešus”.⁸

Brāļi, katram no mums ir pavēlēts dalīties Kristus evaņģēlijā. Kad mūsu dzīves ir saskaņā ar Dieva standartiem, tiem, kas ir mūsu ietekmes lokā, nekad nevajadzēs šādi vaimanāt: „Pļauja ir jau pāri, beigusies arī augļu ievākšana, bet glābšanu mēs neiegunām.”⁹

Pilnīgais dvēseļu Gans, misionārs, kurš izpirka cilvēci, deva Savu dievišķo apsolījumu:

„Un ja būs tā, ka jūs strādāsiet visas savas dienas, piesaucot grēku nožēlošanai šos ļaudis, un atvedīsiet kaut vienu dvēseli pie Manis, cik liels būs jūsu prieks ar viņu Mana Tēva valstībā!

Un tagad, ja jūsu prieks būs liels ar vienu dvēseli, ko jūs būsit atveduši pie Manis Mana Tēva valstībā, cik liels būs jūsu prieks, ja jūs atvedīsiet daudzas dvēseles pie Manis!”¹⁰

Par Viņu, kurš runāja šos vārdus, es paziņoju savu personīgo liecību. Viņš ir Dieva Dēls, mūsu Pestītājs un Glābējs.

Es lūdzu, lai mums būtu drosme pasniegt draudzīgu roku, izturība mēģināt un mēģināt atkal un pazemība, kas nepieciešama, lai meklētu vadību no Tēva, kad mēs pildām bausli dalīties evaņģēlijā. Brāļi, šī ir mūsu atbildība. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Skat. Bill Sands, *The Seventh Step* (1967), 9.
2. Skat. Mācība un Derības 84:33–39.
3. 2. Timotejam 1:7–8.
4. Apustuļu darbi 26:28.
5. 1. korintiešiem 9:16.
6. Mateja 28:18–20.
7. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 328.
8. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), 73.
9. Jeremijas 8:20.
10. Mācība un Derības 18:15–16.

Kur ir tā telts?

Prezidents Henrijs B. Airings

Pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Telts, kas šķietami aiztur dievišķās palīdzības plūsmu, slēpj nevis Dievu, bet laiku pa laikam mūs pašus. Dievs nekad neslēpjas, tie esam mēs, kas dažkārt slēpjas.

Libertī cietumā pravietis Džozefs Smits ciešanu skaudrumā izsaucās: „Ak Dievs, kur Tu esi? Un kur ir tā telts, kas sedz Tavu apslēpto vietu?”¹ Personīgo ciešanu brīdī daudzi no mums jūtas tā, it kā Dievs būtu tālu. Telts, kas šķietami aiztur dievišķās palīdzības plūsmu, slēpj nevis Dievu, bet laiku pa laikam mūs pašus. Dievs nekad neslēpjas, tie esam mēs, kas dažkārt slēpjas un telts aizsegā seko vēlmēm, kas attālina mūs no Dieva, radot sajūtu, ka Viņš ir tāls un nepieejams. Tā vietā, lai sekotu principam „Tavs prāts lai notiek”², mēs sekojam savām pašu vēlmēm, kas rada ilūziju par Dievu, kas slēpjas telts aizsegā. Dievs var mūs redzēt un sazināties ar mums vienmēr, taču gadās, ka tie esam mēs, kas negrib klausīties vai pakļauties Viņa gribai un Viņa noliktajam laikam.

Dieva atšķirtības izjūta mazināsies, ja Viņa priekšā kļūsim līdzīgāki bērniem. Tas nav viegli pasaulē, kur mūsu vēlmes ir tik ļoti atkarīgas no citu cilvēku viedokļa. Taču tas palīdz atskārst šo patiesību — Dievs ir mums līdzās, Viņš zina, kas ar mums notiek, un nekad neslēpjas no Saviem uzticīgajiem bērniem.

Mana trīsgadīgā mazmeitiņa parādīja, cik liels spēks ir nevainībai un pazemībai, kas vieno mūs ar Dievu. Viņa kopā ar savu ģimeni devās uz Jūtas štata Brigamsitijas Tempļa atvērto durvju dienām. Ienākusi vienā no skaistās celtnes telpām, viņa pavērās apkārt un pajautāja: „Māmiņ, kur ir Jēzus?” Māte

paskaidroja, ka Jēzu viņa templī neredzēs, bet varēs just Viņa klātbūtni savā sirdī. Elīza rūpīgi apdomāja mātes atbildi un šķita apmierināta. „Jēzus ir devies kādam palīgā,” viņa secināja.

Elīzas sapratni neaizēnoja telts, tā netraucēja saskatīt īstenību. Dievs ir līdzās, un viņa jūtas Viņam tuva. Viņa zina, ka templis ir Tā Kunga nams, un saprot arī to, ka augšāmceltam un apskaidrotam Jēzum Kristum ir ķermenis un tāpēc Viņš var vienlaicīgi atrasties tikai vienuviet.³ Elīza konstatēja, ka, ja Viņš neatrodas Savā namā, Viņš atrodas kur citur. Un, balstoties uz savām zināšanām par Glābēju, viņa secināja, ka Viņš kaut kur dara labu Sava Tēva bērniem. Bija skaidrs, ka viņa cer redzēt Jēzu nevis tāpēc, lai rastu brīnumainu apstiprinājumu Viņa eksistencei, bet vienkārši tāpēc, ka mīl Viņu.

Gars varēja sniegt viņas prātam un bērna sirdij mierinājumu, kas nepieciešams mums visiem un ko vēlamies saņemt mēs visi. Jēzus Kristus dzīvo, Viņš mūs pazīst, sargā un gādā par mums. Bēdu, vientulības un apjukuma brīžos mums nevajag redzēt Jēzu, lai zinātu, ka Viņš pārzina mūsu apstākļus un ka Viņa misija ir mūs svētīt.

Pateicoties savai personīgajai pieredzei, zinu, ka varam pieredzēt to pašu, ko Elīza, vēl ilgi pēc tam, kad bērnība palikusi aiz muguras. Savas karjeras sākumposmā smagi strādāju, lai iegūtu garantētu profesora štata vietu Stenfordas Universitātē. Es uzskatīju, ka esmu nodrošinājis labu dzīvi gan sev, gan savai ģimenei. Mēs dzīvojām tuvu manas sievas vecākiem, ļoti mājīgā apkaimē. Saskaņā ar laicīgajiem standartiem, biju guvis lielus panākumus. Taču tad man Baznīca deva iespēju pamest Kaliforniju, lai dotos uz Riksa koledžu Reksburgā, Aidaho štatā. Mana mūža profesionālie mērķi varēja kļūt par telti, kas šķirtu mani no mīlošā Tēva, kurš labāk par mani zina, kas gaidāms nākotnē. Taču es biju svētīts ar apziņu, ka visi mani līdzšinējie panākumi karjerā un ģimenes dzīvē ir dāvana no Dieva. Un tā nu es kā bērns metos ceļos, lai lūgtu, ko darīt. Varēju dzirdēt, kā manā prātā ieskanas klusa balss, sakot: „Tā ir Mana skola.” Telts neaizklāja mani no Dieva. Ticot un izrādot pazemību, es pakļāvu savu gribu Viņa gribai un izjutu Viņa klātbūtni un gādību.

Darba gadi Riksa koledžā, kuru laikā centos izzināt un pildīt Dieva prātu, neļāva nonākt telts aizsegā un norobežoties no

aktīvas Dieva līdzdalības manā dzīvē. Es centos darīt Viņa darbu un jutos Viņam tuvs, un biju pārliecināts, ka Viņš pārziņa manu situāciju un ka Viņam ļoti rūp, lai es būtu laimīgs. Taču, tāpat kā Stenfordā, arī šeit manā dzīvē sāka ienākt pasaulīgās vēlmes. Viena no tām bija izdevīgs darba piedāvājums, kuru saņēmu, kad piecus gadus biju strādājis par Riksa koledžas prezidentu. Es apsvēru šo piedāvājumu, lūdzu par to pat apspriedos ar Augstāko Prezidiju. Viņu atbilde bija sirsnīga, ar nelielu humora piedevu, taču konkrēti norādījumi neizskanēja. Prezidents Spensers V. Kimbals uzklaušīja mani, kamēr es aprakstīju saņemto piedāvājumu no lielās korporācijas, un teica: „Nu, Henrij, izklausās, ka tā ir lieliska iespēja. Un, ja mums kādreiz tevi vajadzētu, mēs zinātu, kur tevi meklēt.” Viņi zinātu, kur mani meklēt, taču mana vēlme pēc profesionāliem panākumiem, iespējams, būtu uzslējusi ap mani telti, kas radītu grūtības uzmeklēt Dievu, kā arī ieklausīties Viņa aicinājumos un sekot tiem.

Mana sieva to jūta, viņai bija spēcīga sajūta, ka mums nevajag doties prom no Riksa koledžas. Es teicu: „Man ar to pietiek!” Taču viņa gudri uzstāja, lai es censtos saņemt savu personīgo atklāsmi. Un tā nu es lūdzu atkal. Šoreiz saņēmu skaidrus norādījumus, savā prātā dzirdot balsi, kas teica: „Es ļaušu tev nedaudz ilgāk palikt Riksa koledžā.” Manas personīgās ambīcijas varēja aizēnot manu redzējumu un apgrūtināt atklāsmes saņemšanu.

Kad bija pagājušas trīsdesmit dienas, kopš tiku svētīts ar iedvesmoto lēmumu noraidīt darba piedāvājumu un palikt Riksa koledžā, sagruva tuvējais Titānu dambis. Dievs zināja, ka dambis sagrūs un ka simtiem cilvēku būs nepieciešama palīdzība. Viņš ļāva, lai es lūdzu padomu un saņemu Viņa atļauju palikt Riksa koledžā. Viņš zināja visus iemeslus, kādēļ būtu svarīgi, lai es vēl joprojām kalpotu koledžā un Reksburgā. Tolaik es bieži vērsos pie Debesu Tēva ar lūgšanām, lai uzzinātu, ko Viņš vēlas, lai es darītu to cilvēku labā, kuru mājas bija sabojātas. Es pavadīju daudz stundu, strādājot kopā ar citiem cilvēkiem, lai iztīrītu mājas no dubļiem un ūdens. Mana vēlme uzzināt un pildīt Viņa gribu sniedza man pilnveidošanās iespējas.

Šis gadījums ilustrē, ka pastāv vēl viens veids, kā varam radīt šķēršļus Dieva gribas izziņai un sajūtai, ka Viņš mūs mīl. Mēs nevaram uzstāt uz *sava* termiņa, jo Tam Kungam ir Savs noliktais laiks. Es domāju, ka esmu pietiekami daudz laika pavadījis savā uzdevumā Reksburgā, un tādēļ steidzos tālāk. Reizēm mūsu neatlaidība rīkoties saskaņā ar saviem termiņiem var aizēnot Viņa gribu attiecībā uz mums.

Džozefs Smits Libertī cietumā lūdza To Kungu sodīt tos, kas vajāja Baznīcas locekļus Misūri. Viņš lūdza pēc noteiktas un ātras atmaksas. Taču Tas Kungs atbildēja, ka Viņš tiks galā ar šiem Baznīcas ienaidniekiem „tikai pēc dažiem gadiem”.⁴ Mācības un Derību 121. nodaļas 24. un 25. pantā Viņš saka:

„Lūk, Manas acis redz un zina visus viņu darbus, un Man ir pietauptīts ātrs sods savā laikā tiem visiem;

jo tur ir laiks nolikts katram cilvēkam, atbilstoši tam, kādi būs viņa darbi.”⁵

Mēs nojaucam telti, pieņemot un lūdzot: „Tavs prāts lai notiek!”; „Tavā paša noliktajā laikā.” Viņa laikam vajadzētu pienākt pietiekami ātri, jo mēs zinām, ka Viņš mums vēl tikai to labāko.

Viena no manām vedeklām daudzu gadu garumā domāja, ka Dievs starp viņu un Sevi uzslējis telti. Kā gados jauna, trīs bērnu māmiņa, viņa ļoti vēlējās, kaut viņai būtu vairāk bērnu. Pēc diviem spontāniem abortiem viņas kvēlās lūgšanas izvērtās sāpju pilnās lūgšanās. Pēc vairākiem neauglības gadiem viņa sāka izjust kārdinājumu dusmoties. Kad jaunākais bērns sāka iet skolā, šķita, ka tukšā māja kļuvusi par izsmieklu viņas vēlmei būt par māti — gluži tāpat kā nevēlamas grūtniecības paziņu lokā. Viņa jutās tikpat pilna apņēmības un ziedošanās kā Marija, kura paziņoja: „Redzi, es esmu Tā Kunga kalpone.”⁶ Taču, lai gan savā sirdī teica to pašu, viņa nevarēja sadzirdēt atbildi.

Cerot uzmundrināt, vīrs uzaicināja viņu pievienoties viņam biznesa braucienā uz Kaliforniju. Kamēr viņš piedalījās sanāksmēs, vedekla pastaigājās pa skaisto, tukšo pludmali. Viņas sirds bija gatava lūzt, un viņa lūdza skaļā balsī. Pirmo reizi viņa lūdza nevis pēc vēl viena bērna, bet pēc dievišķa uzdevuma. „Debesu Tēvs,” viņa sauca, „es Tev ziedošu visu savu laiku! Lūdzu, parādi man, kā to aizpildīt!” Viņa apliecināja gatavību

doties kopā ar savu ģimeni visur, kur vien viņiem to prasīs. Šī lūgšana sniedza negaidītu miera sajūtu. Tā neapmierināja prāta alkas pēc noteiktas pārlicības, taču pirmo reizi daudzu gadu laikā nomierināja viņas sirdi.

Lūgšana nojauca telti un atvēra debesu logus. Pēc divām nedēļām viņa uzzināja, ka gaida bērniņu. Jaundzimušajam bērniņam bija tikai gadiņš, kad mans dēls un vedekla saņēma aicinājumu doties misijā. Tā kā viņa bija solījusi, ka dosies visur un darīs visu, kas viņai tiks prasīts, vedekla nepadevās bailēm un kopā ar bērniem devās pāri okeānam. Misijā, misionāru pārvietošanās dienā, viņai piedzima vēl viens bērniņš.

Pilnīgai pakļāvībai debesu gribai, kā šīs jaunās māmiņas gadījumā, ir būtiska nozīme, lai nojauktu garīgo telti, ko dažkārt ap sevi uzslējam. Taču tas negarantē tūlītējas atbildes uz mūsu lūgšanām.

Šķiet, ka Ābrahāma sirds bija taisnīga ilgi, pirms Sāra ieņēma Īzāku un pirms viņi ieguva savu apsolīto zemi. Debesīm sākumā bija citi mērķi, kas jāsasniedz. Šajos mērķos ietilpa ne vien Ābrahāma un Sāras ticības stiprināšana, bet arī tas, lai viņi apgūtu mūžīgās patiesības, ko pavēstīt citiem ilgajā, likumotajā ceļā uz viņiem sagatavoto zemi. Tā Kunga vilcināšanās bieži šķiet ilga, dažkārt tā ilgst visa mūža garumā, taču tai vienmēr ir mērķis svētīt. Tam pavisam noteikti nevajadzētu būt vientulības vai sērošanas, vai nepacietības laikam.

Lai gan Tā Kunga noliktais laiks ne vienmēr sakrīt ar mūsu laiku, mēs varam būt droši, ka Viņš tur Savus solījumus. Es liecinu visiem, kam šobrīd šķiet, ka Viņš ir grūti sasniedzams, ka pienāks diena, kad mēs redzēsīm Viņu aci pret aci. Gluži kā tagad, kad nekas neaizsedz mūs Viņa skatienam, nebūs nekā, kas aizsegtu Viņu mūsu skatienam. Mēs visi, katrs personīgi, stāsimies Viņa priekšā. Mēs gribam redzēt Jēzu Kristu jau tagad, gluži kā mana mazmeitiņa, taču mūsu nešaubīgā atkal apvienošanās ar Viņu tiesas priekšā būs daudz iepriecinošāka, ja, pirmkārt, darīsim to, kas ļaus mums Viņu iepazīt tikpat labi, kā Viņš pazīst mūs. Kalpojot Kristum, mēs kļūsim Viņam līdzīgāki un, tuvojoties dienai, kad nekas vairs netiks slēpts mūsu skatienam, jutīsimies Viņam arvien tuvāki.

Tuvošanās Dievam var norītēt nepārtraukti. „Nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētītie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma,”⁷ Glābējs māca. Un tad Viņš pastāsta mums, kā to darīt:

„Jo Es biju izsalcis un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju svešinieks un jūs esat Mani uzņēmuši.

Es biju plīks un jūs esat Mani apģērbuši; Es biju slimis un jūs esat Mani apmeklējuši; Es biju cietumā un jūs esat nākuši pie Manis.

Tad taisnie atbildēs Viņam un sacīs: Kungs, kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu un Tevi paēdinājuši? Vai izslāpušu un Tevi dzirdinājuši?

Kad mēs esam Tevi redzējuši kā svešinieku un Tevi uzņēmuši? Vai plīku un Tevi apģērbuši?

Kad mēs esam Tevi redzējuši slimu vai cietumā un nākuši pie Tevis?

Tad Kēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.”⁸

Ja darīsim, ko Tas Kungs vēlas, lai mēs darītu Viņa Tēva bērnu labā, Viņš uzskatīs to par laipnību, kas izrādīta Viņam pašam, un, jūtot Viņa mīlestību un atzinību, mēs jutīsimies Viņam tuvāki. Laika gaitā mēs kļūsim līdzīgi Viņam un ar priecīgām gaidām domāsim par tiesas dienu.

Iespējams, telts, kas šķietami aplēpj jūs no Dieva, ir bailes no cilvēkiem, nevis šī vēlme kalpot citiem. Glābēja vienīgais motīvs bija palīdzēt cilvēkiem. Daudzi no jums, līdzīgi kā es, ir izjutuši bailes tuvoties kādam, ko aizvainojuši vai kas sāpinājis mūs. Taču es laiku pa laikam esmu pieredzējis, kā Tas Kungs mīkstina sirdis, ieskaitot manējo. Tādēļ es aicinu, par spīti jūsu sajūtajām bailēm, Tā Kunga labā doties pie kāda, lai dāvātu mīlestību un piedošanu. Es apsolu, ka, to darot, jūs sajūtīsiet Glābēja mīlestību gan pret šo cilvēku, gan pret jums pašiem, un jums nešķitīs, ka tā nākusi tālu ceļu. Šāda veida grūtības var piemeklēt jūs gan ģimenē, gan apkārtējā sabiedrībā, gan visā valstī kopumā.

Taču, ja jūs tās pārvarēsiet Tā Kunga labā, svētot citus cilvēkus, Viņš to redzēs un jūs atalgos. Ja darīsiet to pietiekami

bieži un ilgi, jūs sajūtīsiet, kā caur Jēzus Kristus Izpirkšanu mainās jūsu iekšējā būtība. Jūs ne vien jutīsieties tuvāki Viņam, bet arī jūtīsiet, ka arvien vairāk un vairāk Viņam līdzināties. Un, kad jūs Viņu redzēsiet, kā mēs visi, jūs jutīsieties tāpat kā Moronijs, kurš teica: „Un tagad es saku visiem ardievu! Es drīz došos atpūsties Dieva paradīzē, līdz mans gars un ķermenis atkal savienosies un es liksmojot tikšu nests pa gaisu, lai sastaptu jūs Diženā Jehovas, gan dzīvo, gan mirušo Mūžīgā Soģa, iepriecinošās tiesas priekšā. Āmen.”⁹

Es liecinu, ka, ja ticīgi un pazemīgi kalposim, vēloties pildīt Dieva gribu, dižā Jehovas tiesa būs iepriecinoša. Mēs redzēsim mūsu mīlošo Tēvu un Viņa Dēlu tāpat, kā Viņi šobrīd redz mūs — pilnīgi skaidri un ar pilnīgu mīlestību. Jēzus Kristus svētajā Vārdā, amen.

Atsauces

1. Mācība un Derības 121:124.	6. Lūkas 1:38.
2. Skat. Mateja 6:10; Lūkas 11:2;	7. Mateja 25:34.
3. Nefijs 13:10; Etera 12:29; Mācība
un Derības 109:44; Mozus 4:2.	8. Mateja 25:35–40.
3. Skat. Mācība un Derības 130:22.	9. Moronija 10:34.
4. Mācība un Derības 121:15.	
5. Mācība un Derības 121:24–25.	

būtu viena virs otras, tad tā ieņemtu pareizu kursu, lai izbrauktu caur bīstamajām klintīm abpus šaurumam.

Taču tonakt spīdēja tikai viena gaisma. Divi elderi bija devušies uz piekrasti, lai mūs sagaidītu, taču brauciens bija daudz ilgāks kā parasti. Stundām ilgi gaidot kādu pazīmi par mūsu laivas ierašanos, elderi nogurumā aizmiga, aizmirstot ieslēgt otru — zemāko gaismu. Tādēļ mums nebija skaidrs, kā iebraukt šaurumā starp rifiem.

Kapteinis manevrēja, cik labi vien spēja, vadoties pēc augstākās piekrastes gaismas, tikmēr apkalpes loceklis no laivas priekšgala ar aizlienēto lukturīti vēroja klintis mūsu ceļā. Mēs varējām dzirdēt, kā pret rifu sitas viļņi. Kad bijām pietiekami tuvu, lai lukturīša gaismā varētu tos saskatīt, kapteinis izmisīgi izkiedza norādījumus mainīt virzienu un padot atpakaļ, lai no jauna mēģinātu iekļūt šaurumā.

Pēc vairākkārtējiem mēģinājumiem viņš saprata, ka atrast ieeju šaurumā ir neiespējami. Varējām vienīgi mēģināt sasniegt 40 jūdžu (64 km) attālo Apijas ostu. Mēs bijām bezpalīdzīgi mežonīgo dabas spēku priekšā. Es pat nevaru atcerēties vēl kādu vietu, kur būtu bijis tik tumšs.

Stundas laikā nekur nebijām tikuši, kaut arī motors darbojās ar pilnu jaudu. Laiva ar grūtībām brauca kalnam līdzīgajos viļņos un tad viļņu virsotnē pagurumā apstājās, dzenskrūvei griežoties virs ūdens. Pirms laiva noslīdēja otrpus viļņa, šķita, ka dzenskrūves vibrācija saraustīs to gabalos.

Mēs gulējām ar izplestām rokām un kājām, iekērušies kravas tilpnes vākā, no vienas puses turoties pie tā ar rokām, no otras — iekrampējušies ar kājām, lai netiktu aizskaloti pār bortu. Brālis Marks Litlfords nevarēja noturēties un tika triekts pret kādu zemu dzelzs margu. Kaut arī viņš savainoja galvu, marga pasargāja viņu no ieskalošanas jūrā.

Beigu beigās mēs tikām uz priekšu un visbeidzot, dienas gaismai austot, iebraucām Apijas ostā. Drošības apsvērumu dēļ tur esošās laivas bija sasaitētas kopā. Tās bija pilnībā nobloķējušas piestātņi. Mēs rāpāmies tām pāri, cenšoties neiztraucēt uz klāja guļošos. Mēs tikām līdz Pesegai, izžāvējām drēbes un tad devāmies uz Vailuutaji organizēt jaunu stabu.

Es nezinu, kurš gaidīja mūs Mulifanuas piekrastē. Es negribēju, lai viņi man to saka. Taču patiesība ir tāda, ka bez zemākās gaismas mēs visi varējām būt zuduši.

Mūsu garīgo dziesmu grāmatā ir kāda sena, reti dziedāta dziesma, kura man ir kļuvusi sevišķi nozīmīga:

*Mūžam staro žēlastībā
Debess Tēva bākuguns;
Krustā mirgojošās gaismas
Viņš ir uzticējis mums.
Dedziet spoži krasta gaismas,
Lai tās pāri vilņiem māj!
Kādu vārgu kuģinieku
Jāpasargā, jāpaglābj.*

*Dziļā, tumšā grēka naktī,
Nikni vilņi skaļi šņāc,
Noguris, bet dedzīgs skatiens
Gaismu skatīt ilgojās.*

*Iedez lukturi, mans brālī!
Vētru mētāts kuģinieks
Cenšas droši sasniegt ostu,
Var viņš tumsā pazust viens.¹*

Šodien es uzrunāju tos, kas, iespējams, jūtas nomaldījušies un meklē šo krasta gaismu, lai tā palīdzētu viņiem atgriezties.

Jau kopš pirmsākumiem bija skaidrs, ka laicīgajā dzīvē mēs nespēsīm būt nevainojami. No mums netika gaidīts, ka dzīvosim, nepārkāpjot vienu vai otru likumu.

„Jo miesīgs cilvēks ir Dieva ienaidnieks un tāds ir bijis kopš Ādama Krišanas, un būs mūžīgi mūžos, kamēr vien viņš neļaujas Svētā Gara mudinājumam un neatmet miesīgo cilvēku, un nekļūst par svēto caur Kristus Tā Kunga Izpiršanu”².

No Dārgās Pērles mēs uzzinām, ka „nekas netīrs nevar dzīvot [Dieva valstībā]”³, tādēļ visiem grēciniekiem tika sagatavots ceļš, lai viņi varētu nožēlot grēkus un no jauna kļūt mūsu Debesu Tēva klātbūtnes cienīgi.

Mums tika izraudzīts Starpnieks, Pestītājs, kāds, kurš dzīvotu nevainojami, negrēkotu ne mazākajā mērā un ziedotu „Sevi kā

upuri par grēku, lai izpildītu likuma prasības par visiem tiem, kam ir salauzta sirds un nožēlas pilns gars; un ne par vienu citu likuma prasības nevar tikt izpildītas”.⁴

Par Izpirkšanas nozīmi Almas grāmatā mēs mācāmies: „Jo ir vajadzīgs, lai Izpirkšana tiktu veikta; . . . vai arī visai cilvēcei vajadzēs nenovēršami iet bojā”.⁵

Ja neesat pielāvuši kļūdas, jums Izpirkšana nav nepieciešama. Ja esat pielāvuši kļūdas, un tās esam pielāvuši mēs visi, neatkarīgi no tā, vai tās ir nelielas vai nopietnas, jums ir ārkārtīgi būtiski uzzināt, kā tās var tikt dzēstas, lai jums vairs nebūtu jāpaliek tumsā.

„[Jēzus Kristus] ir pasaules gaisma un dzīvība.”⁶ Ja pievērsīsim savu skatienu Viņa mācībām, mēs tiksīm vadīti uz garīgas drošības ostu.

Trešais Ticības apliecinājums vēsta: „Mēs ticam, ka caur Kristus veikto Izpirkšanu visa cilvēce var tikt izglābta, ja tā paklausīs evaņģēlija likumiem un priekšrakstiem.”⁷

Prezidents Džozefs F. Smits ir mācījis: „Cilvēki paši nevar piedot savus grēkus, viņi nevar attīrīties no savu grēku sekām. Cilvēki var izbeigt grēkot un turpmāk rīkoties pareizi, un tik ilgi, [kamēr] viņu darbi ir pieņemami Tā Kunga priekšā, [kļūt] apsvēršanas vērti. Taču, kas izlabos to, ko viņi nodarījuši sev un citiem un ko viņiem pašiem šķiet neiespējami izlabot? Caur Jēzus Kristus Izpirkšanu nožēlnieka grēki tiks aizskaloti — kaut tie arī būtu kā purpurs, tie kļūs balti kā vilna [skat. Jesajas 1:18]. Tāds ir jums dotais solījums.”⁸

Mēs nezīnām, kā tieši Tas Kungs paveica Izpirkšanu. Taču mēs zinām, ka krustā sišanas nežēlīgās mocības bija tikai daļa no briesmīgajām sāpēm, kas aizsākās svētajā ciešanu vietā Ģetzemanē un noslēdzās Golgātā.

Lūkas raksta:

„Un Viņš aizgāja no tiem apmēram akmens metiena attālumā un, ceļos nometies, lūdza Dievu

un sacīja: „Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo biķeri no Manis, tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek!”

[Un] eņģelis no debesīm Viņam parādījās un Viņu stiprināja.

Bet [ciešanu] pārņēmts, Viņš Dievu pielūdza jo karsti; [un] Viņa sviedri kā asins lāses pilēja uz zemi”.⁹

Cik es zinu, ir tikai viens pieraksts, kur Glābēja Paša vārdiem paskaidrots, ko Viņš izcietā Ģetzemanes dārzā. Atklāsme vēsta:

„Jo lūk, Es, Dievs, esmu izcietis tās par visiem, lai viņi varētu neciest, ja tie nožēlos grēkus;

bet, ja viņi nenožēlos grēkus, viņiem nāksies ciest tāpat kā Man;

šīs ciešanas lika Man, tieši Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā”.¹⁰

Jūsu dzīvē var gadīties brīži, kad esat devušies tur, kur jums nekad nebūtu vajadzējis nonākt, un darijuši to, ko jums nekad nevajadzētu darīt. Ja novērsīsities no grēka, pienāks diena, kad spēsit iepazīt mieru, ko sniedz sekošana pilnīgas nožēlas ceļam.

Neatkarīgi no tā, kādi pārkāpumi pastrādāti, neatkarīgi no tā, cik ļoti mūsu rīcība sāpinājusi citus, visa mūsu vaina var tikt aizmēzta. Laikam jau pati skaistākā Svēto Rakstu frāze man šķiet tā, kur Tas Kungs saka: „Lūk, tam, kurš nožēlojis savus grēkus, tam tiek piedots, un Es, Tas Kungs, tos vairs nepieminu.”¹¹

Jēzus Kristus evaņģēlija un Izpiršanas solījums ir pieņemt ikvienu, kas nāk, ikvienu, kas pievienosies, un ļaut gūt pieredzi, lai dzīves beigās mēs varētu iziet cauri priekšķaram, nožēlojuši grēkus un mazgāti tīri caur Kristus asinīm.¹²

Tieši to tad arī visā pasaulē dara Pēdējo dienu svētie. Šī ir tā gaisma, ko mēs piedāvājam tiem, kas atrodas tumsā un ir nomaldījušies no ceļa. Lai kur arī dotos mūsu Baznīcas locekļi un misionāri, mūsu vēstījums ir ticība un cerība uz Jēzu Kristu.

Prezidents Džozefs Fildings Smits uzrakstīja vārdus garīgajai dziesmai „Vai šķiet, ka ceļš vēl tāls?”. Viņš man bija dārgs draugs. Tā sniedz uzmundrinājumu un solījumu tiem, kas cenšas sekot Glābēja mācībām:

*Vai šķiet, ka ceļš vēl tāls
Un taka — nelīdzena, stāva?
Vai krūmāji un ērkšķi tavu ceļu klāj?
Kad augstu kalnā kāp,
Vai asās akmens šķembas
Tev svelmē pēdas durstīt nepārstāj?*

Vai jūti — sirds jau gurst
 Un dvēsele slīkst bēdās,
 Kad ej uz priekšu, nastu nesot viens?
 Vai šķiet, ka esi spiests
 Šo rūpju nastu pacelt,
 Ka nav neviena, ar ko tajā dalīties?

„Ak, neļauj sirdij gurt,
 Tavš ceļš tik tikko sācies!”
 Kāds vēl joprojām aicina un sauc.
 Jel augšup paveries
 Un liksmi satver roku,
 Uz jauniem augstumiem lai vada Draugs,

Kur viss ir svēts un šķīsts,
 Kur rimsies dzīves likstas,
 Kur grēks nekad vairs tevi neuzveiks,
 Kur nožūs asaras,
 Un gaisīs visas bēdas.
 Jel satver Viņa roku un tur ienāc reiz!¹³

Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Skat. „Brightly Beams Our Father’s Mercy”, *Hymns*, Nr. 335.
2. Mosijas 3:19.
3. Mozus gr. 6:57.
4. 2. Nefija 2:7.
5. Almas 34:9.
6. Mosijas 16:9.
7. Ticības apliecinājumi 1:3.
8. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998. g.), 99.–100. lpp.
9. Lūkas 22:41–44.
10. Mācība un Derības 19:16–18.
11. Mācība un Derības 58:42.
12. Skat. Jāņa atkl. 1:5.
13. Skat. „Does the Journey Seem Long?”, *Hymns*, Nr. 127.

Vispirms esiet vērīgi un tad kalpojiet!

Linda K. Bērtone

Palīdzības biedrības vispārējā prezidente

Vingrinoties un kalpojot Dieva bērniem, ikviens no mums var kļūt līdzīgāks Glābējam.

Viens no pārliecinošākajiem mūsu rīcībā esošajiem pierādījumiem, ka mūsu mīlais pravietis, prezidents Tomass S. Monsons, ir Tā Kunga izredzēts kalps, ir viņa apgūtā māka sekot Glābēja piemēram — kalpot individuāli, vienam pēc otra. Tie no mums, kas gājuši cauri kristību ūdeņiem, ir noslēguši derību darīt to pašu. Mēs esam noslēguši derību „vienmēr atcerēties [Glābēju], un pildīt Viņa baušļus”¹, un Viņš ir teicis: „Tas ir mans bauslis, lai jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis”.²

Pievērsiet uzmanību, ka Prezidenta Monsona vārdos ietverts tāds pats aicinājums: „Mums visapkārt ir cilvēki, kam nepieciešama mūsu uzmanība, mūsu uzmundrinājums, mūsu atbalsts, mūsu mierinājums, mūsu laipnība. . . . Mēs esam Tā Kunga rokas šeit, uz šīs Zemes, kam uzdots kalpot Viņa bērniem un Viņus uzmundrināt. Viņš paļaujas uz ikvienu no mums”.³

Vai saklausījāt šajos vārdos aicinājumu mīlēt citam citu? Dažiem nav viegli sekot Glābēja piemēram un kalpot jeb palīdzēt individuāli, vienam cilvēkam pēc otra. Taču, vingrinoties un kalpojot Dieva bērniem, ikviens no mums var kļūt līdzīgāks Glābējam. Lai palīdzētu mums izrādīt citam pret citu lielāku mīlestību, iesaku atcerēties šo frāzi: „Esi vērīgs un tad kalpo!”

Teju pirms četrdesmit gadiem mēs ar vīru piektdienas randiņa laikā devāmies uz tempļi. Bijām precējušies pavisam nesen, un es biju uztraukusies, jo šī bija tikai otrā reize, kad devos turp kā jaunlaulātā. Kāda māsa, kura sēdēja man blakus, to

pamanīja. Viņa pieliecās man tuvāk un godbijīgi pačukstēja: „Neuztraucies, es tev palīdzēšu.” Manas bailes noplaka, un es varēju izbaudīt turpmāko tempļa sesijas gaitu. Viņa bija vērīga un tad kalpoja.

Mēs visi esam aicināti sekot Jēzus mācībām un kalpot citiem. Šis aicinājums neaprobežojas ar eņģeļiem līdzīgām māsām. Es dalīšos dažos ikdienišķos piemēros par Baznīcas locekļiem, kas iemācījušies vispirms būt vērīgi un tad kalpot. Ieklausieties Jēzus mācībās, ko tie ilustrē!

Kāds sešgadīgs Sākumskolas puisītis pastāstīja: „Kad tiku izvēlēts par klases audzinātāja palīgu, varēju izvēlēties kādu draugu, ar kuru kopā darboties. Es izvēlējos [kādu zēnu no savas klases, kurš mani apcēla], jo viņu nekad neviens neizvēlas. Es gribēju, lai viņš jūtas labi.”⁴

Ko šis bērns ievēroja? Viņš pamanīja, ka klases kausli nekad neviens neizvēlas. Ko viņš darīja, lai kalpotu? Viņš kā klases audzinātāja palīgs vienkārši izvēlējās viņu par savu draugu. Jēzus mācīja: „Mīliet savus ienaidniekus, [svētījiet tos, kas jūs nolād un dariet labu tiem, kas jūs ienīst].”⁵

Kādā bīskapijā Ārona priesterības nesēji bija vērīgi un tagad veic noderīgu kalpošanu. Ik nedēļu jaunie vīrieši ierodas agrāk un pie sanāsmju nama lietū, sniegā vai saules svelmē sagaida gados vecākus bīskapijas locekļus. Viņi izceļ no mašīnām ratiņkrēslus un staigulīšus, sniedz drošu roku atbalstam un pacietīgi pavada sirmos seniorus uz Baznīcas ēku. Viņi tik tiešām veic savu pienākumu pret Dievu. Esot vērīgi un kalpojot, viņi kļūst par dzīvu piemēru Glābēja mācībai: „Ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši”.⁶ Ar jaunās jauniešu programmas ieviešanu šo jauno vīriešu acis pavisam noteikti atvērsies jaunām iespējām kristīgi kalpot līdzcilvēkiem.

Dažkārt vērīgums un kalpošana prasa lielas pūles. Kāda iedvesmas pilna jaunie, vārdā Aleksandrija, pamanīja, ka viņas māsīca Medisona nespēj izpildīt personības attīstības programmas prasības sava smagā autisma dēļ. Aleksandrija sapulcināja bīskapijas jaunās sievietes, apspriedās ar savām vadītājām un nolēma izdarīt Medijas labā to, ko viņa pati nespēj. Katra no jaunajām sievietēm izpildīja daļu no personības

attīstības programmas uzdevumiem un projektiem Medijas vietā, lai palīdzētu viņai iegūt pašai savu medaljonu.⁷

Šis jaunās sievietes pilnveidosies, uzņemoties mātes lomu un kļūstot par Palīdzības biedrības māsām, jo viņas mācās vispirms būt vērīgas un tad žēlsirdīgi kalpot.

Prezidents Monsons atgādina mums, ka „par žēlsirdību, tīro Kristus mīlestību”⁸ — jeb, citiem vārdiem sakot, vērīgumu un kalpošanu — „liecina tas, ja atceramies par gados vecu atraitni un atvedam viņu uz bīskapijas pasākumu” un „ja aicinām māsu, kas Palīdzības biedrībā sēž viena pati: „Nāc, sēdi pie mums!””⁹ Te ir spēkā zelta likums: „Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums darītu, tāpat dariet arī jūs viņiem, jo šis ir likums un pravieši.”¹⁰

Kāds vērīgs vīrs veica būtisku kalpošanu diviem cilvēkiem. Viņš stāsta:

„Kādu svētdienu es palīdzēju savai sievai mācīt Sākumskolas klasi, kas bija pilna enerģisku septiņgadnieku. Kad sākās Sākumskolas nodarbība „Sanāksim kopā”, ievēroju vienu no klases meitenītēm, kas sarāvusies sēdēja savā krēslā, acīmredzami jūtoties slikti. Gars pačukstēja man, ka viņai nepieciešams mierinājums, tā nu es apsēdos viņai blakām un klusi pavaicāju, kas noticis. Viņa man neatbildēja, tāpēc es sāku viņai klusītēm dziedāt.

Sākumskolas bērni mācījās jaunu dziesmu, un, kad mēs dziedājām: „Ja ieklausos no visas sirds, es Jēzu sadzirdu”, jutu, kā manu dvēseli piepilda brīnumaina gaisma un siltums. . . . Es ieguvu personīgu liecību par mūsu Glābēja mīlestību pret šo meitenīti . . . un pret mani. . . . Es iemācījos, ka, kalpojot kādam personīgi, mēs kļūstam par Glābēja rokām”.¹¹

Šis, Kristum līdzīgs, brālis bija ievērojis ne vien to, ka sievai nepieciešama palīdzība, lai mācītu enerģisku septiņgadnieku pilnu klasi, bet arī personīgi kalpoja bērnam, kuram bija nepieciešama palīdzība. Viņš sekoja Glābējam, kurš mācīja: „Tos darbus, kurus redzējāt Mani darām, jums arī būs darīt.”¹²

Neseno plūdu dēļ Jēzus Kristus mācekļiem pavērās daudz iespēju būt vērīgiem un kalpot. Vīrieši, sievietes, pusaudži un bērni redzēja, kā sagraust iestādes un mājas, un atlika visu citu, lai palīdzētu satīrīt un salabot sapostītās ēkas. Daži ievēroja, ka vajadzīga palīdzība milzīgajā veļas mazgāšanas darbā. Citi rūpīgi

slaucīja fotogrāfijas, dokumentus, vēstules un citus svarīgus papīrus un pēc tam uzmanīgi izkarināja, lai tie žūst, cenšoties saglābt, ko vien iespējams. Būt vērīgiem un kalpot ne vienmēr ir ērti un ne vienmēr tas sakrīt ar mūsu dienaskārtību.

Kur gan vēl labāk būt vērīgam un kalpot kā mājās? To labi parāda piemērs no eldera Ričarda G. Skota dzīves:

„Kādu nakti mūsu mazais dēlens Ričards, kuram bija sirds traucējumi, pamodās raudādams. . . . Parasti rūpēties par raudošo bērnu devās sieva, taču šoreiz es teicu: „Es par viņu parūpēšos.”

Veselības problēmu dēļ, kad Ričards sāka raudāt, viņa sirsniņa sitās ļoti strauji. Viņš vēma un notraipīja gultasveļu. Tonakt turēju viņu cieši klāt, cenšoties nomierināt viņa auļojošo sirdi un apturēt raudas, tajā pat laikā pārgērbjot viņu un uzklājot jaunus palagus. Es turēju viņu, līdz viņš iemīga. Tad vēl nezināju, ka jau pēc dažiem mēnešiem viņš aizies viņšaulē. Es vienmēr atcerēšos, kā turēju viņu savās rokās tajā pusnaktī.”¹³

Jēzus teica: „Kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu sulainis.”¹⁴

Dažkārt mums ir kārdinājums kalpot tā, kā mēs to gribam, bet tas ne vienmēr sakrīt ar to, kas citiem tobrīd nepieciešams. Mācot tālredzīgas dzīvošanas principu, elders Roberts D. Heilzs kā piemēru minēja to, kā pircis sievai dāvanu. Viņa jautājusi: „Vai tu pērc to man vai sev?”¹⁵ Ja attiecināsim šo jautājumu uz savu kalpošanu un jautāsim: „Vai es daru to Glābēja vai sevis dēļ?”, mūsu kalpošana daudz vairāk līdzināsies Glābēja kalpošanai. Glābējs jautāja, un arī mums būtu jājautā: „Ko jūs gribat, lai Es jums daru?”¹⁶

Pirms dažām nedēļām es biju steidzīga un pārgurusi, jo manā sarakstā bija pārāk daudz darāmā. Biju cerējusi todien apmeklēt templi, taču jutu, ka vienkārši esmu pārāk aizņemta. Līdz ko prātā ieašvās doma par pārāk lielu aizņemtību tempļa kalpošanai, tā atmodināja mani apziņai par pašu svarīgāko no maniem uzdevumiem. Es atstāju savu biroju un devos uz Soltleikas Templi, prātojot, kā lai vēlāk atgūstu zaudēto laiku. Par laimi, Tas Kungs ir pacietīgs un žēlsirdīgs, un Viņš man todien deva brīnišķu mācību.

Kad apsēdos sesijas telpā, kāda jauna māsa pieliecās pie manis un godbijīgi pačukstēja: „Esmu ļoti uztraukusies. Šī ir tikai

otrā reize, kad esmu templī. Vai jūs, lūdzu, varētu man palīdzēt?”
Kā viņa varēja zināt, ka man vajadzēja dzirdēt tieši šos vārdus?
Viņa nezināja, taču Debesu Tēvs zināja. Viņš bija pamanījis manu lielāko vajadzību. Man bija nepieciešams kalpot. Viņš pamudināja šo pazemīgo, jauno māsu kalpot man, aicinot mani kalpot viņai. Es apliecinu jums, ka es biju tā, kas guva visvairāk.

Es vēlos izteikt atzinību un dziļu pateicību daudziem Kristum līdzīgiem cilvēkiem, kuri kalpojuši mūsu ģimenei daudzu gadu garumā. Es izsaku sirsnīgu atzinību savam mīļotajam vīram un ģimenes locekļiem, kuri kalpo nesavtīgi un ar lielu mīlestību.

Kaut mēs visi tiektos būt vērīgi un kalpotu! To darot, mēs turam savas derības, un mūsu kalpošana, tāpat kā Prezidenta Monsona kalpošana, kļūs par pierādījumu mūsu mācekļībai. Es zinu, ka Glābējs dzīvo. Viņa Izpirkšana dod mums iespēju dzīvot pēc Viņa mācībām. Es zinu, ka Prezidents Monsons ir mūsu pravietis šodien. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Mācība un Derības 20:77.
2. Jāņa 15:12.
3. Thomas S. Monson, „What Have I Done for Someone Today?”, *Liahona*, 2009. g. nov., 86. lpp.
4. Canyon H., „A Good Choice”, *Friend*, 2012. g. janv., 31. lpp.
5. Mateja 5:44.
6. Mateja 25:40.
7. Skat „For Madison”, lds.org/youth/video/for-madison.
8. Skat. Moronija 7:47.
9. Thomas S. Monson, „Charity Never Faileth”, *Liahona*, 2010. g. nov., 125. lpp.; skat. arī *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011. g.), 101. lpp.
10. 3. Nefijs 14:12.
11. Al VanLeeuwen, „Serving the One”, *Liahona*, 2012. g. aug., 19. lpp.; , 15. lpp.; skat. arī Sally DeFord, „Ja ieklausos no visas sirds”, *2011 Outline for Sharing Time*, 28. lpp.
12. 3. Nefijs 27:21.
13. Richard G. Scott, „The Eternal Blessings of Marriage”, *Liahona*, 2011. g. maijs, 96. lpp.
14. Mateja 20:26.
15. Robert D. Hales, „Becoming Provident Providers Temporally and Spiritually”, *Liahona*, 2009. g. maijs, 9. lpp.
16. Mateja 20:32.

Mācoties ar mūsu sirdīm

Elders Valters F. Gonzales

no Septiņdesmito prezidija

Viens veids, kā nākt pie Kristus, ir censties apgūt pamatpatiesības savā sirdī.

„Nāciet pie Manis, lai jūs varētu sajust un redzēt.”¹ Tā bija pavēle, kuru Glābējs izteica senās Amerikas agrīnajiem iedzīvotājiem. Viņi sajuta ar savām rokām un redzēja savām acīm, ka Jēzus ir Kristus. Šī pavēle ir tikpat svarīga arī mūsdienās, kā tā bija viņiem viņu laikā. Nākot pie Kristus, mēs varam sajust un „droši zināt”² — nevis ar mūsu rokām vai acīm — bet ar visu mūsu sirdi un prātu, ka Jēzus ir Kristus.

Viens veids, kā nākt pie Kristus, ir censties apgūt pamatpatiesības savā sirdī. Tā darot, iedvesmas, kas nāk no Dieva, sniegs mums zināšanas, kuras nevar iegūt nevienā citā veidā. Apustulis Pēteris droši zināja, ka Jēzus ir Kristus, dzīvā Dieva Dēls. Glābējs paskaidroja, ka Pētera zināšanas nav no „miesas un asinīm, . . . bet no Tēva, kas ir debesīs”.³

Pravietis Abinadijs paskaidroja šo Dieva sniegto sajūtu nozīmi, ko mēs sajūtam savā sirdī. Viņš mācīja, ka mēs nevaram pilnībā izprast Svētos Rakstus, ja mēs necenšamies saprast savās sirdīs.⁴

Šī patiesība bija brīnišķīgi izteikta bērnu grāmatā *Mazais princis*, kuru sarakstījis Antuans de Sent-Ekziperī. Šajā stāstā mazais princis sadraudzējās ar lapsu. Pirms došanās prom lapsa padalījās ar mazo princi kādā noslēpumā. Viņa teica: „Lūk, mans noslēpums . . . Īsti mēs redzam tikai ar sirdi. Būtiskais nav acīm saredzams.”⁵

Astoņdesmit astoņus gadus vecais brālis Tomass Koelho ir labs tāda cilvēka piemērs, kurš redz būtisko ar savu sirdi. Viņš bija uzticīgs mūsu augstās padomes loceklis Paisandu, Urugvajā.

Pirms pievienošanās Baznīcai viņš ar savu motociklu bija iekļuvis negadījumā. Kamēr viņš, nespēdams piecelties, gulēja uz zemes, divi mūsu misionāri palīdzēja viņam piecelties un nokļūt mājās. Viņš teica, ka sajuta ko īpašu, kad misionāri viņam palīdzēja. Vēlāk, kad misionāri viņu mācīja, viņš atkal izjuta spēcīgas sajūtas. Šīs sajūtas atstāja uz viņu tādu iespaidu, ka viņš izlasīja Mormona Grāmatu no sākuma līdz beigām tikai dažās dienās. Viņš tika kristīts un no tās dienas nenogurstoši kalpoja. Es atceros, kā viņš braukāja ar savu motociklu pa ielām, pat aukstās un lietainās ziemās, lai aizvestu citus uz Baznīcu, lai viņi varētu sajūst, redzēt un pilnīgi droši zināt — tāpat kā viņš.

Šodien, apņēmti ar lielu daudzumu informācijas, mēs varētu domāt, ka miljoniem mājaslapu pētīšana sniegs mums visu, ko mums vajag zināt. Internetā mēs varam atrast gan labu, gan sliktu informāciju, bet ar informāciju vien nepietiek. Dievs mums ir devis citu veidu, kā iegūt lielākas zināšanas⁶ — zināšanas, kas sūtītas no debesīm. Mūsu Debesu Tēvs var mums sniegt šādas zināšanas, kad mēs tās savās sirdīs un prātos meklējam no debesu resursiem. Praviētis Džozefs Smits teica, ka viņam esot „senākā grāmata [viņa] sirdī, patiesi, Svētā Gara dāvana”.⁷

Mēs pieklūstam šiem debesu resursiem, kad mēs darām tādas lietas, kā lasām Svētos Rakstus, ieklausāmies dzīvajā pravietī un lūdzam. Turklāt, ir svarīgi atvēlēt laiku tam, lai būtu mierā⁸ un sajūstu, un rīkotos atbilstoši celestiāliem pamudinājumiem. To darot, mēs „sajūtīsim un redzēsīm” to, ko nevar izzināt ar modernajām tehnoloģijām. Iegūstot pieredzi orientēties šajā celestiālajā tīklā, mēs saskatīsim patiesību, pat lasot laicīgo vēsturi vai citas tēmas. Tie, kas no sirds meklēs patiesību, ar Svētā Gara spēku zinās patiesību par visu.⁹

Tagad brīdinājums — pieeja celestiālajiem resursiem tiek traucēta netaisnības un Tā Kunga aizmiršanas dēļ. Nefijs teica saviem brāļiem, ka viņi nevarēja „sajust [Tā Kunga] vārdus”, jo viņi bija “ātri uz nekrietnību [un] lēni atcerēties To Kungu”.¹⁰ Nekrietnība mazina mūsu spējas redzēt, sajūst un mīlēt apkārtējos. Esot ātriem atcerēties To Kungu, lūdzot „ar visu savas sirds spēku”¹¹ un atsaucot atmiņā garīgās pieredzes, paplašinās mūsu iespējas redzēt un sajūst Kristus lietas. Tagad es jums jautāju:

- Vai atceraties mieru, ko sajūtāt, kad, pēc lielām grūtībām, piesaucāt Tēvu varenā lūgšanā?
- Vai atceraties, kad esat mainījuši savu darāmo darbu sarakstu, lai sekotu kādam pamudinājumam savā sirdī?

Mormona Grāmatas dižie vīri pastiprināja savas spējas iegūt lielākas zināšanas, atceroties savas svarīgākās garīgās pieredzes. Alma stiprināja un spēcīnāja savus bērnus, atgādinot viņiem savu pievēršanās pieredzi.¹² Helamans mācīja Nefijam un Lehijam atcerēties — atcerēties, ka tas bija uz Kristus klints, kur viņiem bija jāceļ savs pamats, lai velnam nebūtu varas pār viņiem.¹³ Mums jādara tāpat. Dieva atcerēšanās palīdz mums just un dzīvot. Tas piešķir dziļāku nozīmi ķēniņa Benjamīna teiktajiem vārdiem: „Un tad, ak cilvēk, atceries un neaizej bojā”.¹⁴

Vienas no svētākajām atmiņām, kuras es loloju, ir par sajūtām, kuras man bija, kad uzzināju, ka Mormona Grāmata ir Dieva vārds. Es uzzināju, ka mēs varam izjust prieku, ko vārdiem nevar aprakstīt. Tajā pašā dienā, noņemoties ceļos, es sajutu un zināju — pilnīgi droši — to, ko es nevarētu uzzināt nevienā citā veidā. Šādas atmiņas ir mūžīgas pateicības pamats, un tās mani stiprina grūtos brīžos.

Tie, kuri saņem zināšanas ne no miesas un asinīm, bet no mūsu Debesu Tēva, pilnīgi droši zina, ka Jēzus ir Kristus un ka šī ir Viņa Baznīca. Tieši šīs zināšanas sniedz spēku, lai veiktu nepieciešamās pārmaiņas, nākot pie Kristus. Tādēļ mēs aicinām ikvienu cilvēku nožēlot grēkus, kristīties un tapt pievērštiem Viņam.¹⁵

Nākot pie Kristus, ikviens var redzēt, just un nešaubīgi zināt, ka Kristus izcieta un izpirka mūsu grēkus, lai mums varētu būt mūžīgā dzīve. Ja mēs nožēlojam grēkus, mēs varēsim neciest.¹⁶ Pateicoties Viņam, ievainotas dvēseles un salauztas sirdis var tikt izdziedinātas. Nav tādu nastu, kuras Viņš nevarētu atvieglināt vai noņemt. Viņš zina par mūsu vajībām un slimībām. Es jums apsolu un liecinu, ka tad, kad liekas, ka visas durvis ir aizvērtas un nekas neizdodas, Viņš jūs neatstās vienus. Kristus jums palīdzēs, un Viņš ir izeja, neatkarīgi no tā, vai cīnāties ar atkarību, depresiju vai ko citu. Viņš zina, „kā palīdzēt Saviem ļaudīm”.¹⁷ Laulības un ģimenes, kurām kaut kādu iemeslu dēļ ir grūtības —

finansiālas grūtības, slikta ietekme no medijiem vai ģimenes apstākļi — sajūtīs mierinošu ietekmi no debesīm. Tas ir nomierinoši — „just un redzēt”, ka Viņš augšāmcēlās no mirušajiem „ar dziedinājumu Savos spārnos”,¹⁸ ka, pateicoties Viņam, mēs atkal satiksim un apskausim savus mīļotos, kuri ir miruši. Nepārprotami, mūsu pievēršanās Viņam tiek atalgota ar to, ka tiekam dziedināti.¹⁹

Es pilnīgi nešaubīgi zinu, ka šis viss ir patiesība. Šī iemesla dēļ es pievienojos senās Amerikas iedzīvotāju balsīm, iesaucoties: „Ozianna! Svēts lai ir Visuaugstā Dieva Vārds!”²⁰ Viņš mums sniedz glābšanu. Es liecinu, ka Jēzus ir Kristus, svētais Mesija. Viņš ir Kungs Cebaots, mūsu Glābējs un Pestītājs. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. 3. Nefijs 18:25.
2. 3. Nefijs 11:15.
3. Skat. Mateja 16:16–17.
4. Skat. Mosijas 12:27.
5. Skat. Antuans de Sent-Ekziperī, *Mazais princis*, tulk. Ieva Lase (2006), 70.
6. Skat. Etera 4:13.
7. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 131.
8. Skat. Mācība un Derības 101:16.
9. Skat. Moronija 10:3–5.
10. 1. Nefija 17:45.
11. Moronija 7:48.
12. Skat. Almas 36:5–24; 38:6–9.
13. Skat. Helamana 5:12.
14. Mosijas 4:30.
15. Skat. 3. Nefijs 9:13.
16. Skat. Mācība un Derības 19:16.
17. Almas 7:12.
18. 2. Nefija 25:13; skat. arī 3. Nefijs 25:2.
19. Skat. 2. Nefija 16:10; 3. Nefijs 9:13.
20. Skat. 3. Nefijs 11:15–17.

Pirmais un augstākais bauslis

Elders Džefrijs R. Holands

no Divpadsmit apustuļu kворuma

*Mums ir jāizrāda sava mīlestība Tam Kungam, esot
uzticīgiem Viņa mācekļiem visa mūža garumā.*

Atskatoties vēsturē, nav gandrīz nevienas cilvēku grupas, pret kuru es izjūtu lielāku līdzjūtību, kā pret vienpadsmit atlikušajiem apustuļiem uzreiz pēc pasaules Glābēja nāves. Es domāju, ka mēs dažkārt aizmirstam, cik ļoti nepieredzējuši viņi joprojām bija un cik ļoti atkarīgi no Jēzus viņi visādā ziņā bija. Viņiem Viņš bieži teica: „Tik ilgi Es jau esmu pie jums, un [jūs] vēl [neesat] Mani [sapratuši]. . . ?”¹

Bet, protams, viņiem nelikās, ka Jēzus ir bijis ar viņiem pietiekami ilgi. Trīs gadi nav ilgs laiks, lai saaicinātu pilnu Divpadsmit apustuļu kворumu no dažiem jaunpievērstajiem, attīrītu viņus no vecās dzīves paradumiem, mācītu Jēzus Kristus evaņģēlija dziļumus un tad tos pamestu, lai tie turpinātu virzīt uz priekšu darbu līdz laikam, kad tiks nogalināti. Samērā grūti aptverama nākotne nesen ordinētai elderu grupai.

Īpaši grūti bija pieņemt, ka būs jāpaliek vieniem. Jēzus atkārtoti mēģināja viņiem pateikt, ka Viņš *nepaliks* fiziski klātesošs kopā ar viņiem, bet viņi vai nu nevarēja, vai nu atteicās pieņemt šādu skumju domu. Marks raksta:

„Viņš Savus mācekļus mācīja un uz tiem sacīja: Cilvēka Dēlu nodos cilvēku rokās, un tie Viņu nokaus, un nokauts Viņš pēc trim dienām celsies augšām.

Bet tie šo vārdu nesaprata un bijās Viņu jautāt.”²

Tad, pēc tik īsa mācīšanās laika un vēl īsāka laika, lai sagatavotos, notika tas, ko bija visgrūtāk iedomāties, un

neticamais kļuva par realitāti. Viņu Kungs un Mācītājs, viņu Padoma devējs un Ķēniņš tika sist krustā. Viņa laicīgā kalpošana bija beigusies un grūtībās nonākusī, mazā Baznīca, ko Viņš bija nodibinājis, šķita nolemta nicinājumam un izzušanai. Kaut arī viņa apustuļi liecināja par Viņu un to, ka Viņš bija augšāmcēlies, taču tas tikai vairoja viņu apjukumu. Jo viņi noteikti brīnījās un vaicāja: „Ko lai tagad darām?“, un pēc atbildes vērsās pie Pētera, vecākā apustuļa.

Lūdzu, ļaujiet man iztēloties un aprakstīt vārdos, kuri nav atrodamī Svētajos Rakstos, viņu iespējamo sarunas gaitu. Iespējams, Pēteris pārējiem teica: „Brāļi, pēdējie trīs gadi ir bijuši brīnišķīgi. Pirms dažiem mēnešiem neviens no mums nevarēja iedomāties, ka mēs būsīm liecinieki tik lieliem brīnumiem un svētām izpausmēm. Mēs esam runājuši, lūguši un kalpojuši ar pašu Dieva Dēlu. Mēs esam staigājuši ar Viņu un raudājuši ar Viņu, un tajā naktī, šausmu pilnajās beigās, nevienam nelija rūgtākas asaras par mani. Taču tas ir beidzies. Viņš ir pabeidzis Savu darbu un ir augšāmcēlies no kapa. Viņš ir gādājis par Savu un mūsu glābšanu. Jūs vaicājat — ko lai tagad darām? Es neko citu nevaru jums ieteikt, kā tikai ar liksmi atgriezieties pie iepriekšējās dzīves. „Es iešu zvejot.“” Vismaz seši no desmit palikušajiem apustuļiem apstiprinoši teica: „Mēs iesim tev līdzi.” Jānis, kurš bija viens no viņiem, raksta: „Tad tie aizgāja un [nekavējoties] iekāpa laivā.”³

Taču diemžēl zvejošana nebija veiksmīga. Pirmajā naktī, esot atpakaļ uz ūdens, viņi neko nenokāra — nevienu zivi. Atmirdzot pirmajiem rītausmas stariem, viņi neapmierināti stūrēja laivu uz krastu, kur tālumā tie redzēja kādu personu, kas sauca uz tiem: „Bērni, vai esat kaut ko nokāruši?” Par zvejniekiem atkal kļuvušie apustuļi drūmi sniedza atbildi, kādu neviens zvejnieks negrib dot: „Mēs neko neesam nokāruši,” viņi nomurmināja, un, lai visu padarītu vēl nepatīkamāku, viņi tika nosaukti par „bērniem”.⁴

„Izmetiet tīklu laivas labajā malā, tad jūs dabūsit,”⁵ svešinieks uzsauca. Pateicoties šiem vienkāršajiem vārdiem, viņi ātri atpazīna runātāju. Tikai pirms trīs gadiem šie paši zvejnieki zvejoja šajā pašā jūrā. Svētajos Rakstos teikts, ka arī tajā reizē viņi bija „cauru nakti strādājuši un nenieka [nebija] dabūjuši”.⁶ Taču

kāds galilejietis no krasta tiem uzsauca un norādīja, kurp tiem jāizmet tīkli, un, to darījuši, „tie saņēma lielu pulku zivju”⁷ — tik daudz, ka plīsa viņu tīkli. Abas laivas bija tik ļoti piepildītas ar zivīm, ka tās sāka grimt.

Tagad notika tas pats. Šie „bērni”, kā tie pareizi tika saukti, ātri izmeta savu tīklu, un „tie vairs nevarēja viņu izvilkst aiz zivju daudzuma”.⁸ Jānis apstiprināja acīmredzamo: „Tas ir Kungs.”⁹ Un Pēteris, nespēdams nociesties, lēca pāri laivas malai.

Pēc priecīgas atkalsatikšanās ar augšāmcelto Jēzu, Pēterim bija saruna ar Pestītāju, ko es uzskatu par būtisku pagrieziena punktu gan apustuliskajā kalpošanā vispār, gan, pavisam noteikti, Pēterim personīgi, iedvesmojot šo cilvēku — klinti — dižēnai dzīvei, kas piepildīta ar uzticīgu kalpošanu un vadīšanu. Skatoties uz viņu apbružātajām, mazajām laivām, izdilušajiem tīkliem un iespaidīgo kaudzi ar 153 zivīm, Jēzus vaicāja Savam vecākajam apustulim: „Pēteri, vai tu Mani mīli vairāk nekā šo?” Pēteris atbildēja: „Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu.”¹⁰

Pestītājs atbild uz teikto, taču turpina skatīties Sava mācekļa acīs un vaicā vēlreiz: „Pēteri, vai tu Mani mīli?” Bez šaubām, nedaudz pārsteigts par atkārtotu jautājumu, varenais zvejnieks atbildēja otro reizi: „Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu.”¹¹

Pestītājs vēlreiz īsi atbild uz sacīto, bet ar nerimstošu ieinteresētību Viņš vaicā trešo reizi: „Pēteri, vai Tu Mani mīli?” Šajā brīdī Pēteris noteikti jūtas patiesi neērti. Iespējams, viņš atminas iepriekšējo dienu pieredzi, kad viņam tika trīs reizes uzdots cits jautājums un viņš atbildēja ar līdzīgu pārlicību — tikai ar noliegumu. Vai arī, iespējams, viņš sāka domāt par to, vai nav pārpratis lielā Skolotāja jautājumu. Vai, iespējams, viņš ieskatījās savā sirdī, vēlēdamies atrast patiesu apstiprinājumu atbildei, kuru viņš tika ātri, gandrīz automātiski, bija sniedzis. Lai arī ko viņš juta, Pēteris atbildēja trešo reizi: „Kungs, . . . Tu zini, ka Es Tevi mīlu.”¹²

Uz to Jēzus atbildēja, (un šeit es atkal atzīstu, ka esmu pārveidojis Svēto Rakstu tekstu), iespējams, sakot ko līdzīgu: „Pēteri, tad kāpēc tu esi šeit? Kāpēc mēs esam atpakaļ pie šī paša krasta, pie šiem pašiem tīkliem, un noturam to pašu sarunu? Vai tad tas nebija skaidrs toreiz un vai tas nav skaidrs tagad, ka, ja Es vēlos zivis, Es varu tās dabūt? Man ir nepieciešami mācekļi,

Pēteri, — un Man tie ir pastāvīgi nepieciešami. Man ir vajadzīgs kāds, kurš ganītu Manas avis un izglābtu Manus jērus. Man ir nepieciešams kāds, kurš sludinātu Manu evaņģēliju un aizstāvētu Manu ticību. Man ir vajadzīgs kāds, kurš Mani mīl, patiesi, patiesi mīl, un mīl to, ko Debesu Tēvs ir Man uzdevis darīt. Mūsu vēstījums nav niecīgs. Mūsu uzdevums nav īslaicīgs. Tas nav ne nelaimīgs; tas nav bezcerīgs; tam nav lemts kļūt par vēstures „pelnu čupiņu”. Tas ir Visuvarenā Dieva darbs, un tam ir lemts izmainīt pasauli. Tādēļ, Pēteri, otro un, jādomā, pēdējo reizi, Es tevi lūdzu atstāt šo visu un iet, un būt uzticamam, un mācīt, liecināt, strādāt un kalpot līdz dienai, kad viņi ar tevi izdarīs tieši to pašu, ko izdarīja ar mani.”

Vēlāk, uzrunājot visus apustuļus, Pestītājs, iespējams, teica ko līdzīgu šim: „Vai jūs bijāt tikpat pārsteidzīgi kā rakstu mācītāji un farizeji? Vai kā Hērods un Pilāts? Vai jūs, tāpat kā viņi, domājāt, ka šo darbu var pārtraukt, vienkārši Mani nogalinot? Vai jūs, tāpat kā viņi, domājāt, ka krusts un naglas, un kaps bija visa beigas un ka katrs var svētīlaimīgi atgriezties pie sava iepriekšējā dzīvesveida? Bērni, vai Mana dzīve un Mana mīlestība neaizskāra jūsu sirdis daudz dziļāk?”

Mani dārgie brāļi un māsas, es neesmu pārliecināts, ar ko tieši mēs saskarsimies Tiesas dienā, taču es būšu ļoti pārsteigts, ja kādā mūsu sarunas brīdī Dievs mums nepajautātu tieši to, ko Kristus pajautāja Pēterim: „Vai tu Mani mīlēji?” Es domāju, ka Viņš vēlēties zināt, vai mēs savā ļoti mirstīgajā, ļoti nepilnīgajā un dažreiz bērnišķīgajā pasaules izpratnē sapratām vismaz *vienu* bausli, pirmo un augstāko bausli no visiem: „Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, [un no visa sava spēka,] un no visa sava prāta.”¹³ Un, ja šādā situācijā mēs būsim spējīgi pateikt: „Jā, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu,” tad, iespējams, Viņš mums atgādinās, ka mīlestības būtība ir vienmēr bijusi uzticība.

Jēzus teica: „Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles.”¹⁴ Tādējādi mums ir līdzcilvēki, kurus jāsvēta, bērni, kurus jāaizsargā, nabadzīgie, kurus jāiedrošina, un patiesība, kas jāaizstāv. Ir netaisnība, kura ir jānovērš, patiesība, ar ko jādalās, labais, kas ir jādara. Īsumā — mums ir jāizrāda sava mīlestība Tam Kungam, esot uzticīgiem Viņa mācekļiem visa mūža

garumā. Mēs nevaram pārtraukt, un nav arī atpakaļceļa. Pēc sastapšanās ar dzīvē Dieva dzīvo Dēlu nekad nekas vairs nebūs tā, kā iepriekš. Krustā sišana, Izpirkšana un Jēzus Kristus Augšāmcelšanās iezīmē kristīgās dzīves sākumposmu, nevis tās beigas. Tieši šī patiesība un īstenība ļāva nelielam skaitam Galilejas zvejnieku, kas atkal bija kļuvuši par apustuļiem, „bez nevienas sinagogas vai zobena”¹⁵ pamest savus tīklus otro reizi un turpināt darbu, kas izmainīja pasaules, kurā mēs tagad dzīvojam, vēsturi.

Es no visas sirds un savas dvēseles dedzībā liecinu visiem, kas dzird manu balsi, ka senās apustuļu atslēgas ir atjaunotas uz Zemes, un tās ir atrodamas Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā. Tiem, kuri vēl nav mums pievienojušies šajā brīnišķīgajā un beidzamajā Kristus lietā, mēs sakām: „Lūdzu, nāciet.” Tiem, kuri agrāk bija kopā ar mums, bet ir atkāpušies, izvēloties nobaudīt tikai dažas uzkodas no Atjaunošanas sortimenta, un ir pametuši pārējo mielastu, es saku, ka baiļojos par jums, ka jums priekšā ir garas naktis un tukši tīkli. Aicinājums ir nākt atpakaļ, palikt patiesiem, mīlēt Dievu un sniegt palīdzīgu roku. Šajā aicinājumā — nelokāmībai uzticībā — es iekļauju katru bijušo misionāru, kurš jebkad ir stāvējis kristību baseinā un, turot roku taisnā leņķī, ir teicis: „Būdam pilnvarots no Jēzus Kristus.”¹⁶ Šīm pilnvarām vajadzēja uz mūžu izmainīt jaunpievērsto, turklāt, tām noteikti vajadzēja uz mūžu izmainīt arī jūs. Baznīcas jauniešiem, kuri gatavojas misijām, tempļiem un laulībām, mēs sakām: „Mīliet Dievu un palieciet tīri no šīs paaudzes asinīm un grēkiem. Jums ir jāveic milzīgs darbs, ko vakar no rīta uzsvēra prezidents Tomass S. Monsons savā brīnišķīgajā paziņojumā. Jūsu Debesu Tēvs vēlas, lai jūs izrādītu uzticību un mīlestību katrā savas dzīves posmā.”

Visiem, kas dzird manu vēstījumu, es saku, ka Kristus balss atskan skaļi un skaidri pa laika koridoriem, jautājot katram no mums, kamēr vēl ir laiks: „Vai tu mani mīli?” Ar godu un no visas sirds es atbildu par katru no mums: „Jā, Kungs, mēs Tevi mīlam.” Un, „savu roku [likuši] pie arkla”¹⁷, mēs nekad neskatīsimies atpakaļ, līdz šis darbs būs pabeigts, un mīlestība pret Dievu un līdzcilvēkiem valdīs pār pasauli. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Jāņa 14:9.
2. Marka 9:31–32.
3. Jāņa 21:3.
4. Skat. Jāņa 21:5.
5. Jāņa 21:6.
6. Lūkas 5:5.
7. Lūkas 5:6.
8. Jāņa 21:6.
9. Jāņa 21:7.
10. Jāņa 21:15.
11. Jāņa 21:16.
12. Jāņa 21:17.
13. Lūkas 10:27; skat. arī Mateja 22:37–38.
14. Jāņa 14:15.
15. Frederiks V. Farārs, *The Life of Christ* (1994), 656; skat. 62. nodaļu, lai atrastu vairāk informācijas par šīs jaundibinātās Baznīcas bēdīgo stāvokli.
16. Mācība un Derības 20:73.
17. Lūkas 9:62.

Apdomāsim svētības

Prezidents Tomass S. Monsons

Mūsu Debesu Tēvs apzinās mūsu vajadzības un mums palīdzēs, kad mēs Viņu lūgsim pēc palīdzības.

Mani dārgie brāļi un māsas, šajā konferencē paliek 49 gadi, kopš es 1963. gada 4. oktobrī tiku atbalstīts par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli. Četrdesmit deviņi gadi ir ilgs laiks. Tomēr daudzējādā ziņā šis laiks šķiet ļoti īss — kopš es pirmoreiz stāvēju pie kanceles Tabernaklā un sniedzu savu Vispārējās konferences runu.

Kopš 1963. gada 4. oktobra daudz kas ir mainījies. Mēs dzīvojam unikālā laikā pasaules vēsturē. Mēs esam ar tik daudz ko svētīti. Un tomēr dažreiz ir grūti skatīties uz problēmām un visatļautību mums visapkārt un nezaudēt drosmi. Es esmu atklājis, ka, ja mēs, tā vietā, lai kavētos pie negatīvā, pakāpsimies soli atpakaļ un apdomāsim savas svētības, ieskaitot šķietami mazas, dažreiz nepamanītas svētības, mēs varēsim rast lielāku laimi.

Pārdomājot pēdējos 49 gadus, esmu izdarījis dažus atklājumus. Viens no tiem ir tāds, ka neskaitāmās pieredzes, kas man ir bijušas, nebūt nebija tādas, ko cilvēki uzskatītu par neparastām. Patiesībā, tad, kad tās notika, tās bieži šķita neievērojamas un pat parastas. Un tomēr, atskatoties pagātnē, tās bagātināja un svētīja cilvēku dzīvi, un mana dzīve nebija nekāds izņēmums. Es iesaku šo pašu vingrinājumu arī jums — proti, veiciet savas dzīves inventarizāciju, it īpaši meklējot saņemtās svētības, lielas un mazas.

Man veicot savas dzīves pārskatu, pastāvīgi tika nostiprinātas manas zināšanas par to, ka mūsu lūgšanas tiek sadzirdētas un atbildētas. Mēs pazīstam patiesību, kas atrodama

2. Nefijā Mormona Grāmatā: „Cilvēki ir, lai viņi varētu gūt prieku.”¹ Es liecinu, ka liela daļa šī prieka nāk no tā, ka mēs atzīstam, ka varam sazināties ar savu Debesu Tēvu lūgšanā un ka mūsu lūgšanas tiks sadzirdētas un uzklaustas — varbūt ne tādā veidā un ne tad, kā mēs to sagaidām, taču tās *tiks atbildētas*, un atbildes sniegs Debesu Tēvs, kurš pazīst un mīl mūs pilnīgi, un vēlas, lai mēs būtu laimīgi. Vai Viņš mums nav apsolījis: „Esi pazemīgs; un Tas Kungs, tavš Dievs, vedīs tevi aiz rokas un dos tev atbildes uz tavām lūgšanām?”²

Nākamo dažu minūšu laikā, kas man ir atvēlētas, es vēlētos dalīties ar jums tikai niecīgā savu pieredžu izlasē, kurās lūgšanas tika uzklaustas un atbildētas un kas, atskatoties pagātnē, nesa svētības gan man, gan citiem cilvēkiem. Mana dienasgrāmata, ko es katru dienu rakstīju visu šo gadu laikā, ir palīdzējusi sniegt detalizētu informāciju, ko pretējā gadījumā es visdrīzāk nebūtu varējis atcerēties.

1965. gada sākumā man tika dots uzdevums — apmeklēt staba konferences un noturēt citas sapulces visā Klusā okeāna dienvidu daļā. Tas bija mans pirmais šīs pasaules daļas apmeklējums, un tur pavadīto laiku es nekad neaizmirsīšu. Šī apmeklējuma laikā, man tīkoties ar Baznīcas vadītājiem, locekļiem un misionāriem, piedzīvoju daudzas garīgas pieredzes.

Nedēļas nogalē, sestdien un svētdien, 20. un 21. februārī, mēs bijām Brisbenā, Austrālijā, lai noturētu Brisbenas staba regulāro konferenču sesijas. Sapulču laikā, sestdien, mani iepazīstināja ar blakus apgabala prezidentu. Spiežot viņa roku, man bija spēcīgs iespaids, ka man jāaprunājas ar viņu un jādod padoms, tādēļ es palūdzu viņam apmeklēt svētdienas rīta sesiju nākamajā dienā kopā ar mani, lai pēc tās varētu ar viņu aprunāties.

Pēc svētdienas sesijas mums bija iespēja aprunāties. Mēs runājām par viņa kā apgabala prezidenta daudzajiem pienākumiem. Mūsu sarunas laikā es sajutu iedvesmu sniegt viņam konkrētus ieteikumus par misionāru darbu un to, kā viņš un viņa apgabala Baznīcas locekļi varētu palīdzēt pilnlaika misionāriem viņu darbā viņa apgabalā. Vēlāk es uzzināju, ka šis vīrs bija lūdzis Dievu, lai saņemtu vadību šai lietā. Mūsu tikšanās viņam bija īpaša liecība tam, ka viņa lūgšanas tika uzklaustas un atbildētas. Tā bija šķietami neievērojama sapulce, taču es esmu

pārliecināts, ka to vadīja Svētais Gars, un tā vērsa par labu šī apgabala prezidenta dzīvi un vadības pienākumus, viņa apgabala locekļu dzīvi un vairoja šī apgabala misionāru panākumus.

Mani brāļi un māsas, Tā Kunga nodomi bieži vien tiek piepildīti tad, kad mēs uzklausām Gara vadību. Es ticu, ka, jo vairāk mēs rīkosimies pēc iedvesmas un iespaidiem, ko saņemam, jo vairāk Tas Kungs mums uzticēs Savus uzdevumus.

Es esmu iemācījies, kā jau esmu minējis savos iepriekšējos vēstījumos, nekad neatlikt pamudinājumu. Kādā reizē pirms daudziem gadiem es peldēju vecās „Deseret Gym” sporta zāles peldbaseinā Soltleiksitijā, kad sajutu rosinājumu doties uz universitātes slimnīcu, lai apmeklētu kādu labu draugu, kurš bija zaudējis savu kāju funkcionalitāti ļaundabīga audzēja un ķirurģiskas iejaukšanās rezultātā. Es nekavējoties pametu peldbaseinu, apgērbos un drīz vien devos apciemot šo labo cilvēku.

Kad ierados viņa palātā, tad atklāju, ka tā ir tukša. Apjautājies es uzzināju, ka droši vien atradīšu viņu slimnīcas peldbaseina telpās, kurās tika veikta fizikālā terapija. Tā arī bija. Viņš tur bija atbraucis ratiņkrēslā un bija vienīgais cilvēks tajā telpā. Viņš atradās peldbaseina tālajā, dziļajā galā. Es uzsaucu viņam, un viņš brauca man pretī, lai sasveicinātos. Mums bija patīkama tikšanās, un es pavadīju viņu atpakaļ uz palātu, kur devu viņam svētību.

Vēlāk no sava drauga es uzzināju, ka todien viņš jutās pavisam nomākts un grasījās izdarīt pašnāvību. Viņš bija lūdzis pēc palīdzības, taču sajūtās tā, ka viņa lūgšanas ir palikušas nesadzirdētas. Viņš devās uz peldbaseinu ar domu pārtraukt savas ciešanas — iebraukt ar ratiņkrēslu peldbaseina dziļākajā vietā. Es ierados kritiskā brīdī, atsaucies, esmu pārliecināts, uz iedvesmu no augšienes.

Mans draugs spēja vēl nodzīvot daudz gadu — laimes un pateicības piepildītus gadus. Cik ļoti apmierināts es jutos, ka varēju būt darbarīks Tā Kunga rokās tajā kritiskajā dienā peldbaseinā!

Kādā citā reizē, kad Māsa Monsone un es ar automašīnu braucām mājās pēc draugu apciemojuma, es sajutu iedvesmu iebraukt pilsētā, kas bija daudzu jūdžu brauciens, lai apciemotu

padzīvojušu atraitni, kas reiz dzīvoja mūsu bīskapijā. Viņu sauca Zella Tomasa. Toreiz viņa bija kāda aprūpes centra iemītniece. Tajā agrajā pēcpusdienā mēs atradām viņu ārkārtīgi vārgu mierīgi guļam savā gultā.

Zella jau ilgu laiku bija akla, taču viņa uzreiz atpazīna mūsu balsis. Viņa palūdza, vai es varētu viņai dot svētību, piebilstot, ka viņa bija gatava mirt, ja Tas Kungs vēlējas, lai viņa atgrieztos mājās. Istabā valdīja patīkams un mierīgs gars, un mēs visi zinājām, ka mirstīgajai dzīvē viņai ir atlicis īss laiks. Zella paņēma mani aiz rokas un teica, ka bija dedzīgi lūgusi Dievu, lai es atbrauktu viņu apciemot un dotu viņai svētību. Es viņai pateicu, ka mēs ieradāties, pateicoties tiešai iedvesmai no Debesu Tēva. Es noskūpstīju viņu uz pieres, apzinoties, ka, iespējams, vairs viņu neredzēšu mirstīgajā dzīvē. Tā arī notika, jo viņa nomira nākamajā dienā. Tas, ka spēju sniegt mūsu mīļajai Zellai zināmu mierinājumu un mieru, bija svētība viņai un man.

Iespēja būt par svētību cita cilvēka dzīvē bieži nāk negaidīti. Kādā ļoti aukstā sestdienas vakarā, 1983.–1984. gada ziemā, Māsa Monsonē un es ar automašīnu braucām vairākas jūdzes uz pilsētiņu Midveju, Jūtā, kas atrodas kalnu ielejā un kur mums ir māja. Temperatūra tajā vakarā bija noslidējusi līdz mīnus 24 grādiem pēc Fārenheita skalas (−31°C), un mēs vēlējāmies pārlicināties, ka ar mūsu māju viss bija kārtībā. Mēs to pārbaudījām un neatklājām nekādas problēmas, tāpēc devāmies atpakaļ uz Soltleiksitiju. Līdz lielceļam bija atlikušas pāris jūdzes, kad mūsu automašīna pārstāja darboties. Mēs bijām grūtā situācijā. Man reti, ja vispār, ir bijis tik auksti, kā mums bija tajā naktī.

Negribīgi mēs sākām iet uz tuvāko pilsētu, automašīnām brāžoties mums garām. Beidzot viena automašīna apstājās, un kāds jauns vīrietis piedāvāja palīdzību. Mēs galu galā noskaidrojām, ka dīzeļdegviela mūsu automašīnas bākā no aukstuma bija sabiezējusi, padarot neiespējamu dzinēja darbināšanu. Šis jaunais vīrietis laipni mūs aizveda atpakaļ uz mūsu māju Midvejā. Es mēģināju viņam atlīdzināt par viņa pakalpojumu, taču viņš laipni atteicās. Viņš pateica, ka ir skauts un vēlējas mums pakalpot. Es viņu iepazīstināju ar sevi, un viņš pauda savu pateicību par privilēģiju mums palīdzēt. Pieņemot,

ka viņš bija aptuveni misionāra vecumā, es pajautāju, vai viņš plānoja kalpot misijā. Viņš atbildēja, ka nebija pārliecināts, ko tieši vēlējās darīt.

Nākamajā rītā, pirmdien, es šim jaunajam vīrietim uzrakstīju vēstuli un pateicos par viņa laipnību. Savā vēstulē es mudināju viņu kalpot pilna laika misijā. Es pievienoju vienas savas grāmatas eksemplāru un pasvītroju nodaļas par misionāru kalpošanu.

Aptuveni pēc nedēļas jaunā vīrieša māte man piezvanīja un pateica, ka viņas dēls bija izcils jauns vīrietis, taču zināmu ietekmju rezultātā viņa dzīvē — ilgi lolotā vēlme kalpot misijā bija mazinājusies. Viņa norādīja, ka viņa un vīrs bija gavējuši un lūguši, lai viņa sirds vēlmes mainītos. Viņi bija ierakstījuši viņa vārdu lūgšanu sarakstā Provo Templī. Viņi cerēja, ka kaut kādā veidā viņa sirds tiks aizskarta uz labu un ka viņš atgriezīsies pie savas vēlmes — kalpot misijā un uzticīgi kalpot Tam Kungam. Viņa māte vēlējās man darīt zināmu, ka tajā aukstajā vakarā notikušo uzskatīja par atbildi uz savām lūgšanām viņa labā. Es teicu: „Es jums piekrītu.”

Pēc vairākiem mēnešiem un vairākkārtējas sazināšanās ar šo jauno vīrieti Māsa Monsonē un es bijām ārkārtīgi priecīgi par iespēju apmeklēt viņa atvadu pasākumu, pirms viņš devās uz Kanādas Vankūveras misiju.

Vai tā bija sagādīšanās, ka mūsu ceļi satikās tajā aukstajā decembra vakarā? Es tam neticu ne mirkli. Drīzāk es ticu, ka mūsu tikšanās bija atbilde uz mātes un tēva dziļi izjustajām lūgšanām par savu dēlu, ko viņi ļoti mīlēja.

Es vēlreiz uzsveru, mani brāļi un māsas, Debesu Tēvs apzinās mūsu vajadzības un mums palīdzēs, kad mēs Viņu lūgsim pēc palīdzības. Es uzskatu, ka nekādas mūsu bažas nav par mazu vai pārāk nenozīmīgas. Tas Kungs rūpējas pat par mūsu dzīves sīkumiem.

Es vēlētos nobeigt, atstāstot jums kādu nesenu pieredzi, kas ietekmēja simtiem cilvēku. Tā notika Kanzassitijas Tempļa iesvētīšanas kultūras pasākuma laikā tikai pirms pieciem mēnešiem. Līdzīgi tik daudz kam citam, kas notiek mūsu dzīvē, toreiz šķita, ka tā vienkārši bija vēl viena pieredze, kur viss noritēja, kā nākas. Tomēr, kad uzzināju par kultūras pasākuma

apstākļiem, kādi bija iepriekšējā vakarā pirms tempļa iesvētīšanas, es atskārtu, ka tā vakara priekšnesums nebija parasts. Drīzāk tas bija patiešām ievērojams.

Līdzīgi pārējiem kultūras pasākumiem, kas notiek kopā ar tempļu iesvētīšanām, Kanzassitijas Misūri Tempļa apgabala jaunieši bija izmēģinājuši priekšnesumu atsevišķās grupās katrs savā apgabalā. Pēc plāna viņiem visiem vajadzēja satīties lielā, īrētā sabiedriskā centrā sestdienas rītā, lai nepilnas dienas laikā iemācītos, kad un kur uznākt uz skatuves, kur stāvēt, cik lielam attālumam jābūt starp dalībniekiem, kā pamest pirmo stāvu un tā tālāk — daudz sīkumu, kas viņiem bija jāsaprot, kamēr organizatori lika kopā atsevišķās ainas, lai priekšnesums būtu spilgts un profesionāls.

Tajā dienā bija tikai viena būtiska problēma. Viss uzvedums bija atkarīgs no iepriekš ierakstītiem segmentiem, kam bija jātiek rādītiem uz milzu ekrāna, ko sauc par „džambotronu”. Šie ierakstītie segmenti bija izšķiroši visam uzvedumam. Tie ne tikai saistīja kopā atsevišķās ainas, bet arī katrs pārraidītais segments pieteica nākamo priekšnesumu. Video segmenti bija kā karkass, uz kura balstījās viss uzvedums. Un „džambotrons” nedarbojās.

Tehniķi izmisīgi centās atrisināt problēmu, kamēr simtiem jauniešu gaidīja, zaudējot dārgo mēģinājuma laiku. Situācija sāka vairot izmisumu.

Svinību autore un vadītāja Sūzana Kūpere vēlāk paskaidroja: „Kad mēs no plāna A ķērāmies pie plāna B un pat Z, tad sapratām, ka tas nedarbojās. . . . Skatoties grafikā, mēs apzinājāmies, ka tas būs pāri mūsu spējām, taču zinājām, ka mums stāvu zemāk bija viens no lielākajiem spēkiem — 3000 jauniešu. Mums bija jāiet lejā un jāpasaka [viņiem], kas notika, un jāpielieto viņu ticība.”³

Tikai stundu pirms publika sāka pulcēties ēkā, 3000 jauniešu noietās ceļos uz grīdas un kopā lūdza Dievu. Viņi lūdza, lai tie, kas laboja „džambotronu”, tiktu iedvesmoti, lai zinātu, kā to salabot; viņi lūdza Debesu Tēvu paveikt to, ko paši nevarēja paveikt laika trūkuma dēļ.

Viens no dalībniekiem vēlāk rakstīja: „Tā bija lūgšana, ko jaunieši nekad neizmirsīs, — nevis tāpēc, ka grīda bija cieta, bet tāpēc, ka Gars „izkausēja” viņu kaulus.”⁴

Drīz vien viens no tehniķiem atnāca un pateica, ka problēma bija atklāta un novērsta. Viņš piedēvēja atrisinājumu veiksmei, taču visi jaunieši zināja labāk, kāds bija patiesais iemesls.

Kad mēs tajā vakarā ienācām sabiedriskajā centrā, mums nebija ne jausmas par tās dienas sarežģījumiem. Mēs par tiem uzzinājām tikai vēlāk. Taču mēs redzējām skaistu, labi sagatavotu priekšnesumu — vienu no vislabākajiem, ko esmu redzējis. Jaunieši izstaroja brīnišķīgu, spēcīgu garu, ko sajuta visi klātesošie. Šķita, ka viņi precīzi zināja, kur ienākt, kur stāvēt un kā mijiedarboties ar citiem — apkārt esošajiem dalībniekiem. Kad es uzzināju, ka viņu mēģinājumi tika saīsināti un ka daudzi priekšnesumi netika izmēģināti kopā, es biju pārsteigts. Nevienam nebūtu zinājis. Tas Kungs tik tiešām bija paveicis trūkstošo.

Es nekad nepārstāju brīnīties par to, kā Tas Kungs spēj motivēt un vadīt Savas valstības plašumus un tajā pašā laikā sniegt iedvesmu vienam cilvēkam par kāda kultūras pasākuma vajadzībām, vai par vienu „džambotronu”. Tas, ka Viņš to spēj un to dara, ir liecība man.

Mani brāļi un māsas, Tas Kungs ir mūsu dzīvēs it visā. Viņš mūs mīl. Viņš vēlas mūs svētīt. Viņš vēlas, lai meklējam Viņa palīdzību. Viņam vadot un virzot mūs, un Viņam uzklausot mūsu lūgšanas un atbildot uz tām, mēs atradīsim laimi šeit un tagad, ko Viņš vēlas mums dot. Kaut mēs apzinātos Viņa svētības savā dzīvē, es lūdzu Jēzus Kristus, mūsu Glābēja, Vārdā, āmen.

Atsauces

1. 2. Nefija 2:25.
2. Mācība un Derības 112:10.
3. Maurīna Proktora, „Nothing’s Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration”, *Meridian Magazine*, 2012. g. 9. maijs, ldsmag.com.
4. Proktora, *Meridian Magazine*, 2012. g. 9. maijs.

Būt Kristum līdzīgākam kristietim

Elders Roberts D. Heilzs

no Diopadsmīti apustuļu kooruma

*Tas ir Kristus aicinājums ikvienam kristietim šodien:
„Gani Manus jērus. . . . Gani Manas avis”.*

Ko nozīmē būt kristietim?

Kristietim ir ticība Tam Kungam, Jēzum Kristum, — tam, ka Viņš burtiski ir Dieva Dēls, kuru Viņa Tēvs ir sūtījis izciest mūsu grēkus augstākās mīlestības rīcībā, ko mēs pazīstam kā Izpiršanu.

Kristietis tic, ka caur Dieva Tēva un Viņa Dēla, Jēzus Kristus, žēlastību mēs varam nožēlot grēkus, piedot citiem, ievērot baušļus un iemantot mūžīgo dzīvi.

Vārds *kristietis* norāda uz Kristus Vārda uzņemšanos. Mēs to darām, tiekot kristīti un saņemot Svētā Gara dāvanu ar roku uzlikšanu, ko dara tie, kam ir Viņa priesterības pilnvaras.

Kristietis zina, ka visos vēstures posmos Dieva pravieši vienmēr ir liecinājuši par Jēzu Kristu. Tas pats Jēzus kopā ar Debesu Tēvu 1820. gadā parādījās pravietim Džozefam Smitam un atjaunoja evaņģēliju un Viņa sākotnējās Baznīcas organizāciju.

No Svētajiem Rakstiem un Džozefa Smita liecības mēs zinām, ka Dievam, mūsu Debesu Tēvam, ir slavas pilns un nevainojams ķermenis no miesas un kauliem. Jēzus Kristus ir Viņa Vienpiedzimušais Dēls miesā. Svētais Gars ir garīga būtne, kuras darbs ir liecināt par Tēvu un Dēlu. Dievība (Trīsvienība) ir trīs atsevišķas un atšķirīgas būtnes, kuras ir vienotas mērķī.

Pamatojoties uz šīm mācībām, kas ir mūsu ticības pamats, vai var būt kādas šaubas vai strīdi par to, ka mēs kā Pēdējo Dienu

Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļi esam kristieši? Tomēr katram kristietim paliek vienkāršs jautājums — kādi kristieši mēs esam? Citiem vārdiem, kā mums sokas mūsu centienos sekot Kristum?

Pārskatiet kopā ar mani divu kristiešu mācekļu pieredzi:

„Staigādams gar Galilejas jūru, Jēzus ieraudzīja divi brāļus, Sīmani, sauktu Pēteri, un Andreju, viņa brāli, tīklu jūrā izmetam, jo tie bija zvejnieki.

Un Viņš uz tiem saka: „Nāciet Man līdzi, Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.”

Un tie tūdaļ atstāja savus tīklus un sekoja Viņam”.¹

Mums kā kristiešiem mūsdienās ir iespēja rīkoties nevilcinoties, nekavējoties un apņēmīgi, tā, kā to darīja Pēteris un Andrejs: „Viņi, savus tīklus atstājuši, sekoja Viņam”.² Arī mēs esam aicināti atstāt savus tīklus, atteikties no pasaulīgiem ieradumiem, paražām un tradīcijām. Mēs esam arī aicināti atteikties no saviem grēkiem. „Kad [Jēzus] bija pieaicinājis ļaudis . . . Viņš uz tiem sacīja: „Kas Man grib nākt pakaļ, tas lai aizliedz pats sevi, lai ņem savu krustu un lai staigā Man pakaļ.”³ Paši sev aizliedzot bezdievīgu uzvedību, mēs sākam grēku nožēlošanu, kas sniedz varenu sirds pārmaiņu, līdz „mūsos vairs nav tieksmes darīt ļaunu”.⁴

Šī pārmaiņa, kas tiek saukta par pievēršanu, ir iespējama tikai caur Glābēju. Jēzus apsoliņa: „Ja cilvēki nāks pie Manis, Es parādīšu tiem viņu vājības . . .; un Mana labvēlība ir pietiekama visiem cilvēkiem, kas pazemojas Manā priekšā; jo, ja tie pazemojas Manā priekšā un tiem ir ticība Manī, tad *Es darīšu, ka vājības kļūs tiem par spēku.*”⁵ Kad mēs *kļūstam labāki* Kristū, mainās mūsu būtība, un mēs vairāk nevēlamies atgriezties pie vecajiem ieradumiem.

Tomēr ticīgi kristieši vienmēr tiks svētīti piedzīvot grūtības un vilšanos. Kad nāk šādi bagātinoši izaicinājumi, mēs varam tikt kārdināti atgriezties savos vecajos ceļos. Pēc Glābēja sišanas krustā Viņš parādījās sievietēm un teica viņām, ka brāļi Viņu atradīs Galilejā. Kad Pēteris, vecākais apustulis, atgriezās Galilejā, viņš arī atgriezās pie tā, ko viņš prata, — ko darot, jutās ērti. „Es iešu zvejot,”⁶ viņš paskaidroja, un ņēma sev līdzi vairākus mācekļus.

Patiesi Pēteris un pārējie zvejoja visu nakti, nenokērot nevienu zivi. Nākamajā rītā Jēzus parādījās krastā un uzsauca tiem, kas atradās ūdenī: „Izmetiet tīklus labajā pusē.” Mācekļi, kas bija laivā, sekoja Viņa norādījumiem un drīz vien atklāja, ka brīnumainā veidā viņu tīkli bija pārpārēm piepildīti. Jānis atpazīna Glābēja balsi, un Pēteris tajā pašā mirklī ielēca ūdenī un peldēja uz krastu.⁷

Kristieši, kas esat atgriezušies pie saviem vecajiem, mazāk uzticīgajiem ceļiem, pārdomājiet Pētera uzticīgo piemēru. Nevilcinieties. Uzklusiet un atpazīstiet Skolotāja balss aicinājumu. Tad tūlīt atgriezieties pie Viņa un no jauna saņemiet Viņa bagātīgās svētības.

Kad brāļi atgriezās krastā, viņa atrada maltīti no zivs un maizes. „Nāciet un turiet aizaidu,”⁸ Glābējs aicināja. Viņus ēdinādams, Viņš Pēterim jautāja trīs reizes: „Simani, Jāņa dēls, vai Tu mani mīli?” Kad Pēteris bija apliecinājis savu mīlestību, Glābējs viņam lūdza: „Gani Manus jērus. . . . Gani Manas avis.”⁹

Tas ir Kristus aicinājums ikvienam kristietim šodien: „Gani Manus jērus. . . . Gani Manas avis” — dalieties Manā evaņģēlijā gan ar veciem, gan ar jauniem, iedvesmojot, svētot, mierinot, iedrošinot un stiprinot tos, it īpaši tos cilvēkus, kuri domā un tic citādi, nekā mēs to darām. Mēs ganām Viņa jērus savās mājās, dzīvojot saskaņā ar evaņģēliju — ievērojām baušļus, lūdzam, studējam Svētos Rakstus un izrādām Viņa mīlestību. Mēs ganām Viņa avis Baznīcā, kad mēs kalpojam priesterības kvorumos un palīgorganizācijās. Un mēs ganām Viņa avis visā pasaulē, būdami labi līdzcilvēki — kristieši, kuri veic tīru un neapgānītu kalpošanu, apmeklējot un kalpojot atraitnēm, bez tēva augošajiem, nabadzīgajiem un trūkumā nonākušajiem.

Daudziem aicinājums būt kristietim var šķist prasīgs, pat nomācošs. Taču mums nav jābaidās vai jājūtas nepiemērotiem. Glābējs ir apsolījis, ka Viņš mūs sagatavos Viņa darbam. „Nāciet Man līdzi,” Viņš teica, „un *Es* jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.”¹⁰ Kad mēs Viņam sekojam, Viņš mūs svēta ar dāvanām, talantiem un spēku darīt Viņa gribu, ļaujot mums darīt ko vairāk ārpus mūsu komforta zonas, un darīt to, ko mēs agrāk uzskatījām par neiespējamu. Tas var nozīmēt dalīšanos evaņģēlijā ar saviem tuvākajiem, to cilvēku glābšanu, kuri ir

garīgi pazuduši, kalpošanu pilnlaika misijā, strādāšanu templī, bērnu ar īpašām vajadzībām audzināšanu, pazudušā dēla mīlēšanu, kalpošanu par slima cilvēka pavadoni, pārpratumu izturēšanu vai sāpju izciešanu. Tas nozīmē sevis sagatavošanu atbildēt uz Viņa aicinājumu, sakot: „Es iešu, kur vēlies Tu; Es teikšu, ko vēliesies; Es darišu visu, ko vēlies Tu; Tāds būšu, kā vēlies Tu!”¹¹

Lai būtu tādi, kādus mūs vēlas redzēt Debesu Tēvs, mēs sekojam Jēzum Kristum. Es liecinu, ka Viņš nemītīgi aicina mūs sekot Viņam. Ja jūs tikai mācāties, ka Pēdējo dienu svētie ir uzticīgi kristieši, vai ja jūs pilnībā nepiedalāties Baznīcas aktivitātēs un vēlaties atkal Viņam sekot — nebaidieties! Visi Glābēja pirmie mācekļi bija jauni Baznīcas locekļi, jaunpievērstie Viņa evaņģēlijam. Jēzus pacietīgi katru mācīja. Viņš palīdzēja viņiem izpildīt viņu pienākumus. Viņš sauca tos par Saviem draugiem un atdeva Savu dzīvību par tiem. Un Viņš jau to ir izdarījis jūsu un manis dēļ.

Es liecinu, ka caur Viņa bezgalīgo mīlestību un labvēlību mēs varam kļūt Kristum līdzīgāki kristieši. Pārdomājiet šādas Kristum līdzīgās īpašības. Kā mums sokas, stiprinot tās mūsos?

Kristieša mīlestība. Glābējs augstu vērtēja ikvienu. Laipnībā un līdzjūtībā pret visiem Viņš atstāja deviņdesmit un deviņus, lai atrastu vienu,¹² jo Viņam pat „visi [mūsu] galvas mati ir skaitīti”.¹³

Kristieša ticība. Par spīti kārdinājumiem, grūtībām un vajāšanām, Glābējs uzticējās mūsu Debesu Tēvam un izvēlējās būt uzticīgs un paklausīgs Viņa baušļiem.

Kristieša upuris. Savas dzīves laikā Glābējs atdeva Savu laiku, Savu enerģiju un galu galā caur Izpirkšanu atdeva Pats Sevi, lai visi Dieva bērni varētu tikt augšāmcelti un viņiem būtu iespēja iemantot mūžīgo dzīvi.

Kristieša rūpes. Tāpat kā žēlsirdīgais samarietis, Glābējs pastāvīgi tiecās glābt, mīlēt un rūpēties par cilvēkiem, kas atradās Viņam apkārt, neatkarīgi no viņu kultūras, ticības vai apstākļiem.

Kristieša kalpošana. Vai tā būtu ūdens smelšana no akas, zivs ēdiena gatavošana vai putekļainu kāju mazgāšana, Glābējs pavadīja Savas dienas, kalpojot citiem — palīdzot nogurušajam un stiprinot vājo.

Kristieša pacietība. Pats Savās ciešanās un bēdās, Glābējs gaidīja Savu Tēvu. Pacietībā pret mums Viņš gaida, lai mēs saprastu, kas ir pareizi, un atgrieztos mājās.

Kristieša miers. Savas kalpošanas laikā Viņš mudināja uz izpratni un veicināja mieru. It īpaši starp Saviem mācekļiem Viņš mācīja, ka kristieši nevar strīdēties ar citiem kristiešiem, neskatoties uz viņu atšķirībām.

Kristieša piedošana. Viņš mācīja mūs svētīt tos, kas mūs nolād, un parādīja mums piemēru, lūdzot, lai tiem, kas Viņu sita krustā, tiktu piedots.

Kristieša pievēršana. Līdzīgi kā Pēteris un Andrejs, daudzi atpazīst evaņģēlija patiesumu, tiklīdz viņi dzird par to. Viņi tiek pievērsti acumirkļi. Citiem ir nepieciešams ilgāks laiks. Atklāsmē, kas dota caur Džozefu Smitu, Pestītājs mācīja: „Tas, kas ir no Dieva, ir gaisma; un tas, kas saņem gaismu un turpina Dievā, saņem vairāk gaismas; un šī gaisma kļūs spožāka un spožāka, līdz iestājas pilnīga diena”,¹⁴ pilnīga mūsu pievēršanās diena. Jēzus Kristus ir „gaisma un pasaules Pestītājs; patiesības Gars”.¹⁵

Kristieša izturība līdz galam. Visas Savas dzīves laikā Glābējs nekad nepadevās pildīt Sava Tēva gribu, bet turpināja taisnīgumā, labestībā, žēlsirdībā un patiesībā līdz Savas mirstīgās dzīves beigām.

Šis ir dažas no to cilvēku īpašībām, kuri dzird un uzklausa Glābēja balsi. Būdam vieni no Viņa īpašajiem lieciniekiem šeit, uz Zemes, es sniedzu savu kristieša liecību, ka Viņš aicina jūs šodien: „Nāc Man līdzi!”¹⁶ Nāciet, lai ietu pa ceļu, kas ved uz nebeidzamu laimi, prieku un mūžīgu dzīvi mūsu Debesu Tēva valstībā. Jēzus Kristus, mūsu Glābēja un Pestītāja, Vārdā āmen.

Atsauces

1. Mateja 4:18–20.
2. Marka 1:18.
3. Marka 8:34.
4. Mosijas 5:2.
5. Etera 12:27; slīpraksts pievienots.
6. Jāņa 21:3.
7. Skat. Jāņa 21:3–8.
8. Jāņa 21:12.
9. Skat. Jāņa 21:15–17.
10. Mateja 4:19; slīpraksts pievienots.
11. Skat. „Es iešu, kur Tu vēlies”, *Baznīcas dziesmas pieaugušajiem un bērniem*, 46.–47. lpp.
12. Skat. Mateja 18:12–14.
13. Lūkas 12:7.
14. Mācība un Derības 50:24.
15. Mācība un Derības 93:9.
16. Lūkas 18:22.

Mirušo pestīšanas prieks

Elders Ričards G. Skots

no Diopadsmī apustuļu kooruma

*„Viņš iedēstīs bērnu sirdīs solījumus, kas doti tēviem,
un bērnu sirdīs pievērsīsies saviem tēviem.”*

Tas Kungs atklāja pravietim Džozefam Smitam diženo doktrīnu par kristīšanas svēto priekšrakstu. Šī gaisma nāca laikā, kad citas kristīgās baznīcas mācīja, ka dvēseles likteni — neatsaucami un mūžīgi — nosaka nāves brīdis. Tās mācīja, ka kristītie cilvēki gūst bezgalīga prieka atlīdzību, turpretim visi pārējie nokļūst mūžīgās mocībās — bez cerības uz pestīšanu.

Tā Kunga atklāsme par to, ka ar atbilstošām priesterības pilnvarām var veikt aizstājošas kristības mirušo labā, saglabāja Viņa izteikuma taisnīgumu: „Ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā!”¹ Aizstājošas kristības var žēlsirdīgi nodrošināt šo būtiski svarīgo priekšrakstu visiem cienīgiem mirušajiem, kuri to nesaņēma mirstīgās dzīves laikā.

Šī brīnišķīgā doktrīna ir vēl viena liecība par Jēzus Kristus veiktās Izpirkšanas visaptverošo būtību. Viņš padarīja glābšanu iespējamu katrai dvēselei, kas nožēlojusi grēkus. Viņa veiktā Izpirkšana pārvarēja nāvi, un Viņš ļauj visiem cienīgiem mirušajiem saņemt visus glābšanas priekšrakstus aizstājošā veidā.

Pirms vairāk nekā 150 gadiem rakstītā vēstulē Džozefs Smits paziņoja: „Svētajiem ir dota privilēģija kristīties par . . . saviem mirušajiem radniekiem, . . . kuri ir pieņēmuši evaņģēliju garu pasaulē . . . no tiem, . . . kuri ir pilnvaroti sludināt viņiem”.² „Tie svētie, kuri to neizdara savu mirušo radnieku labā, apdraud paši savu glābšanu.”³

Pravietis Elija piešķīra aizstājošā darba atslēgas Džozefam Smitam Kērtlandes Templī,⁴ lai piepildītu Tā Kunga solījumu, ka

„viņš iedēstīs bērnu sirdīs solījumus, kas doti tēviem, un bērnu sirdīs pievērsīsies *saviem tēviem*”.⁵

Caur turpmākām atklāsmēm Džozefam Smitam un vēlākiem praviešiem tika dota izpratne par tempļa darbu un ģimenes vēstures atbalsta centieniem, kā arī šī darba nodrošināšana. Ikviens pravietis kopš Džozefa Smita ir uzsvēris kategorisko vajadzību saņemt visus priekšrakstus sev un savu mirušo priekšteču labā.

Tempļa un ģimenes vēstures darbs ir viens darbs, kas iedalīts divās daļās. Tie ir savstarpēji saistīti, līdzīgi kā kristīšanas un Svētā Gara dāvanas priekšraksti. Iespējams, daži Baznīcas locekļi nevar veikt abus darbus savas veselības dēļ vai tādēļ, ka dzīvo tālu no tempļa.

Prezidents Hovards V. Hanters mācīja:

„Mums ir jāpaveic tempļa priekšrakstu priesterības darbs, kas nepieciešams mūsu pašu paaugstināšanai; pēc tam mums ir jāveic nepieciešamais darbs to labā, kuriem nebija iespējas pieņemt evaņģēliju dzīves laikā. Darbs citu labā tiek paveikts divos posmos: pirmais — veicot ģimenes vēstures izpēti, lai noskaidrotu mūsu senčus, un otrais — izpildot tempļa priekšrakstus, lai dotu viņiem tādas pat iespējas, kas tiek dotas dzīvajiem.

Tomēr ir daudz Baznīcas locekļu, kuriem ir ierobežotas iespējas apmeklēt tempļus. Viņi dara to labāko, ko var. Viņi nodarbojas ar ģimenes vēstures izpēti, un tempļa priekšrakstu darbu izpilda citi. Un pretēji — ir daži Baznīcas locekļi, kuri veic tempļa darbu, taču neveic savas ģimenes vēstures izpēti. Kaut arī viņi veic brīnišķīgu kalpošanu, palīdzot citiem, viņi zaudē svētību, jo nemeklē savus mirušos radniekus, kā to dievišķi norādījuši pēdējo dienu pravieši. . . .

Es esmu mācījis, ka tie, kuri nodarbojas ar ģimenes vēstures izpēti un pēc tam veic tempļa priekšrakstu darbu to labā, kuru vārdus viņi ir atraduši, iegūs papildus prieku, saņemot abas svētības daļas.”⁶

Debesu Tēvs vēlas, lai ikviens no mums saņemtu abas šī svarīgā aizstājošā darba svētības daļas. Viņš ir vadījis citus, lai mums parādītu, kā sagatavoties. Šo svētību saņemšana ir atkarīga no jums un manis.

Ikviens darbs, ko jūs veicat templī, ir lietderīgi pavadīts laiks, taču aizstājošo priekšrakstu saņemšana par kādu no jūsu pašu priekštečiem padaris laiku templī vēl svētāku un tiks saņemtas vēl lielākas svētības. Augstākais Prezidijs ir paziņojis: „Mūsu galvenais pienākums ir sameklēt un noteikt *savu pašu* priekšteču vārdus.”⁷

Vai jūs, jaunie cilvēki, vēlaties drošu veidu, kā novērst pretinieka ietekmi savā dzīvē? Iedziļinieties savu priekšteču meklēšanā, sagatavojiet viņu vārdus svētajiem, aizstājošajiem priekšrakstiem, kas tiek veikti templī, un tad dodieties uz templi un stāviet viņu vietā, lai saņemtu kristīšanas un Svētā Gara dāvanas priekšrakstus. Sasniedzot noteiktu gatavību, jūs varēsiet piedalīties arī citu priekšrakstu izpildīšanā. Es nevaru iedomāties lielāku aizsardzību no pretinieka ietekmes jūsu dzīvē.

Krievijas Rostovas pie Donas misijā jaunieši tika uzaicināti indeksēt 2000 vārdus un sagatavot vismaz vienu savas ģimenes vārdu tempļa priekšrakstiem. Tie, kuri paveica šo uzdevumu, tika uzaicināti doties garā ceļojumā uz jauno Kijevas Ukrainas Templi. Viens jauns vīrietis dalījās savā pieredzē: „Es pavadīju daudz laika, spēlējot datorspēles. Kad es sāku indeksēt, man nebija laika spēlēt spēles. No sākuma es domāju: „Ak, nē! Kā tas var būt!” Kad projekts bija pabeigts, man pat pazuda interese par spēlēm. . . . Ģenealoģijas darbs ir kaut kas, ko mēs varam veikt šeit, uz Zemes, un tas saglabāsies Debesīs.”

Daudzi uzticīgi svētie ir paveikuši savas ģimenes radurakstu izpēti un programmā FamilySearch izmanto priekšrakstu rezervēšanas funkciju, lai aizturētu priekšrakstus savas ģimenes locekļiem — lai paši kalpotu kā pilnvaroti pārstāvji. Vārdu rezervēšanas nolūks ir ļaut cilvēkiem veikt priekšrakstus pašiem par saviem priekštečiem un attālākiem radiniekiem, atvēlot tam attiecīgu laika periodu. Pašlaik ir rezervēti 12 miljoni vārdu un miljoniem attiecīgu priekšrakstu. Daudzi vārdi ir rezervēti gadiem ilgi. Sameklētie priekšteči bez šaubām dedzīgi gaida un ir saviļņoti, kad viņu vārdi tika sagatavoti priekšrakstiem. Tomēr viņi, iespējams, nav sevišķi laimīgi, ja viņiem jāturpina gaidīt, līdz tiks izpildīti viņu priekšraksti.

Mēs mudinām tos no jums, kuriem ir daudz rezervētu vārdu, dalīties tajos, lai jūsu radinieki vai bīskapijas un staba locekļi

varētu jums palīdzēt šī darba paveikšanā. Jūs to varat darīt, izdalot templā kartiņas tiem bīskapijas un staba locekļiem, kuri vēlas palīdzēt, vai caur FamilySearch datorsistēmu iesniedzot vārdus tieši templim. Šo pēdējo minēto variantu Sindija Blevinsa no Kasperas, Vaiomingas, izmanto jau gadiem ilgi.

Māsa Blevinsa tika kristīta pusaudzes gados, būdama vienīgā ģimenes locekle, kura pievienojās Baznīcai. Viņa ir paveikusi milzīga apjoma ģealoģisko darbu. Taču viņai un viņas tuviniekiem ir pārāk daudz vārdu, lai visu paveiktu. Tādēļ māsa Blevinsa ir iesniegusi vārdus templim, kurā, pēc viņas teiktā, darbs tiek paveikts dažu nedēļu laikā, parasti vienā no diviem templiem, kas atrodas vistuvāk viņas mājām. Viņa saka, ka viņai patīk doma, ka viņas pašas bīskapijas vai staba locekļi varētu būt to starpā, kuri paveic darbu viņas priekšteču labā. Viņa ir pateicīga par viņu veikumu.

Manai mīļotajai sievai Dženīnai patika veikt ģimenes vēstures izpēti. Kad mūsu bērni bija mazi, viņa mēdza mainīties ar savām draudzenēm bērnu pieskatīšanā, lai viņai ik pēc pāris nedēļām būtu dažas stundas, ko veltīt mūsu radurakstu izpētei. Kad mūsu jaunākais bērns atstāja mājas, viņa ierakstīja savā dienasgrāmatā: „Es nupat kā pieņēmu lēmumu, un es vēlos piecelties un skaļi izsaukties. Maika bijusi guļamistaba ir kļuvusi par manu ģealoģijas darbistabu! Tā ir labi iekārtota, lai tajā organizētu pierakstus un strādātu. Tagad es koncentrēšu savu dzīvi uz radurakstu būtisko izpēti un vārdu iesniegšanu templim. Es esmu tik ļoti priecīga un satraukta, ka varu to uzsākt.”⁸

Kādā citā dienasgrāmatas ierakstā teikts: „Ar mani notika brīnums Mela Olsena Ģimenes vēstures birojā, kurš man pasniedza visu man zināmo priekšteču ciltskoku izdrukā, kas ņemti no Ancestral File datorizēto pierakstu atjauninājuma, kas nosūtīts ģealoģijas biedrībai. Pārsvārā tie bija no četrus paaudžu programmas pierakstiem, ko Baznīca mudināja veikt pirms daudziem gadiem. Es biju pārņemta ar domu par milzīgo, priekšā esošo uzdevumu — apkopot visu manu ģimenes grupu priekšteču izpētes pierakstus, lai ievadītu tos visus datorā, pirmajai datorizētajai Ancestral File izplatīšanai. Un tur tie visi bija — skaisti, sakārtoti, lāzerizdrukā — uz galda manā priekšā. Es biju tik sajūsmināta un tik satraukta, ka tur vienkārši

pārsteigta sēdēju un sāku raudāt, es biju tik ļoti laimīga. . . . Cilvēkam, kurš ir neatlaidīgi un rūpīgi pētījis radurakstus trīsdesmit gadu garumā, visu šo pierakstu datorizācija likās patiesi aizraujoša. Un, kad es domāju par simtiem tūkstošu cilvēku, kuri tagad vai drīzumā datorizēs tautas skaitīšanas apjomīgos datus un personīgos izpētes materiālus, . . . es jutos ļoti laimīga. Tas patiesi ir Tā Kunga darbs, un Viņš to vada.”⁹

Es esmu pietiekami daudz nobaudījis šī diženā darba augļus, lai zinātu, ka atslēgas, ko Elija piešķīra Džozefam Smitam, ļauj mūsu sirdīm tapt saistītām un katram no mums tikt pievienotam tiem mūsu priekštečiem, kuri gaida mūsu palīdzību. Caur mūsu centieniem svētajos tempļos šeit, uz Zemes, izmantojot Glābēja piešķirtās pilnvaras, mūsu priekšgājēji saņem glābšanas priekšrakstus, kas viņiem ļauj baudīt mūžīgu laimi.

Agrāk cilvēki, kurus motivēja dziļa pārliecība par darba svētumu, drosmīgi stājās pretī izaicinājumam, kas šķita līdzīgs centieniem ar rokām ievākt visu Nebraskas labību. Tagad darbā ir laisti daudzi lieli kombaini. Kopā mēs varam un mēs paveiksim vajadzīgo darbu.

Es liecinu, ka Elijas Gars aizskar daudzu Tēva bērnu sirdis visā pasaulē, liekot darbam mirušo labā paātrināties nepieredzēti straujā tempā.

Taču kā ir ar jums? Vai jūs esat lūguši par darbu savu priekšteču labā? Nolieciet malā to jūsu dzīvē, kam nav lielas nozīmes. Nolemiet darīt kaut ko tādu, kam būs mūžības augļi. Iespējams, jūs esat jutuši pamudinājumu meklēt senčus, taču domājat, ka neesat speciālisti ģealoģijā. Vai jūs spējat saprast, ka jums tādiem vairs nav jābūt? Viss sākas ar mīlestību un patiesu vēlmi palīdzēt tiem aiz priekškara, kuri nespēj palīdzēt paši sev. Palūkojieties apkārt. Gan būs kāds cilvēks jūsu apkārtņē, kurš varēs palīdzēt gūt sekmes.

Šis darbs ir garīgs darbs, milzu sadarbības pūles abās priekškara pusēs, kur palīdzība tiek sniegta abpusēji. Lai kur jūs būtu pasaulē — ar lūgšanu, ticību, apņēmību, uzcītību un zināmiem upuriem — jūs varat sniegt varenu ieguldījumu. Sāciet jau tagad. Es apsolu, ka Tas Kungs jums palīdzēs rast iespēju. Un tas jums liks justies brīnišķīgi. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Jāņa 3:5.
2. *History of the Church*, 4:231.
3. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2007), 471–473.
4. Skat. Mācība un Derības 110:13–16.
5. Mācība un Derības 2:2; izcēlums pievienots.
6. Howard W. Hunter, „A Temple-Motivated People”, *Liahona*, 1995. g. maijs, 5–6.
7. Augstākā Prezidija vēstule, 2012. g. 29. febr., izcēlums pievienots.
8. Dženīnas Vatkinsas Skotas personīgā dienasgrāmata, 1988. g. apr.
9. Dženīnas Vatkinsas Skotas personīgā dienasgrāmata, 1989. g. 23. sept.

Pa solim tuvāk Glābējam

Rasels T. Osgutorps

Svētdienas skolas vispārējais prezidents

Visas evaņģēlija mācīšanās un mācīšanas mērķis ir pievēršana. Pievēršana nav vienreizējs notikums. Tie ir meklējumi visas dzīves garumā, lai kļūtu līdzīgāki Glābējam.

Pagājušajā vasarā žurnālos *Liahona* un *Ensign* bija publicēts īss manis veidots rakstiņš. Mans dēls man atrakstīja e-pastu, sakot: „Tēti, varbūt Tu varēji mums pateikt, kad Tavš raksts tiks publicēts.” Es atbildēju: „Es tikai vēlos būt drošs, ka Tu lasi Baznīcas žurnālus.” Viņš man atbildēja, paskaidrodams, ka viņa 10 gadus vecā meita ir „izturējusi pārbaudi”. Viņa izņēma žurnālu *Ensign* no pastkastītes, ienāca mājā un izlasīja to. Tad viņa ienāca mūsu istabā un parādīja Tavu rakstu.”

Mana mazmeita izlasīja žurnālu *Ensign*, jo viņa gribēja mācīties. Viņa rikojās pati, pielietojot savu izvēles brīvību. Augstākais Prezidijs nesēn apstiprināja jaunu mācību līdzekli jauniešiem, kas atbalstīs jauno cilvēku dabisko vēlmi mācīties, dzīvot saskaņā ar evaņģēliju un dalīties tajā. Šie jaunie mācību līdzekļi tagad ir pieejami pārskatīšanai tiešsaistē. Janvārī mēs tos sāksim izmantot nodarbībās. (Vairāk par jaunajiem mācību līdzekļiem jauniešiem uzziniet: lds.org/youth/learn.)

Kad Glābējs mācīja, ļoti svarīga bija mācekļu izvēles brīvība. Viņš mums parādīja ne tikai to, ko mācīt, bet arī — kā mācīt. Viņš koncentrējās uz mācekļu vajadzībām. Viņš palīdzēja katram cilvēkam pašam sev atklāt patiesību.¹ Viņš vienmēr uzklauzīja viņu jautājumus.²

Šie jauni mācību materiāli palīdzēs mums mācīties un mācīt mūsu mājās un mūsu nodarbībās tā, kā to darīja Glābējs.³ To darot, mēs atbildēsim uz Viņa aicinājumu: „Nāc, seko Man”⁴, kā

mūs tik brīnišķīgi mācīja elders Roberts D. Heilzs. Kamēr šie jaunie mācību materiāli tika izstrādāti, es redzēju, kā vadītāji un skolotāji palīgorganizācijās un seminārā apspriedās ar vecākiem, lai viņi varētu apmierināt savu skolēnu vajadzības. Es esmu redzējis, kā jaunas sievietes savās stundās, jauni vīrieši Ārona priesterības kvorumos un jaunieši Svētdienās skolā mācās pielietot savu izvēles brīvību un rīkoties paši.

Kāda jauniešu Svētdienas skolas skolotāja domāja, kā palīdzēt diviem autiskiem jauniešiem rīkoties pašiem. Kad viņa aicināja stundas dalībniekus dalīties, ko viņi ir iemācījušies, viņa uztraucās, ka šie divi jaunieši varētu noraidīt viņas aicinājumu. Taču viņi to nedarīja. Viens no tiem piecēlās, lai mācītu to, ko viņš ir iemācījis, un tad aicināja savu autisko klasesbiedru palīdzēt viņam. Kad pirmajam palika grūti, viņa klasesbiedrs stāvēja tam blakus un čukstēja viņam ausī, lai viņš sajostos atbalstīts. Tajā dienā mācīja viņi abi. Viņi mācīja to, *ko* Glābējs mācīja, bet viņi arī mācīja to, *kā* Glābējs mācīja. Kad Glābējs mācīja, Viņš rīkojās, Savas mīlestības vadīts, pret to cilvēku, kuru Viņš mācīja, tieši tāpat kā šis klasesbiedrs darīja attiecībā pret savu draugu.⁵

Kad mēs mācāmies un mācām Viņa vārdus tā, kā to darīja Viņš, mēs pieņemam Viņa aicinājumu — „nāc, seko Man”. Mēs sekojam Viņam, sperot soli pa solim. Ar katru soli mēs tuvojamies Glābējam. Mēs maināmies. Tas Kungs zina, ka garīgā izaugsme nenotiek vienā mirklī. Tā notiek pakāpeniski. Katru reizi, kad mēs pieņemam Viņa uzaicinājumu un izvēlamies sekot Viņam, mēs virzāmies tālāk pa ceļu līdz pilnīgai pievēršanai.

Pievēršana ir visas evaņģēlija mācīšanās un mācīšanas mērķis. Pievēršana nav vienreizējs notikums. Tas ir meklējums dzīves garumā, lai kļūtu līdzīgāki Glābējam. Elders Dalins H. Oukss ir mums atgādinājis, ka *zināt* nav pietiekami. „Tikt „pievērstam” . . . no mums prasa *darīt* un *kļūt*.”⁶ Tādējādi mācīšanās, lai taptu pievērsts, ir nemītīgs zināšanu, darīšanas un kļūšanas process. Līdzīgi — mācīšanai, lai taptu pievērsts, nepieciešama galvenā doktrīna, aicinājums rīkoties un apsolītās svētības.⁷ Kad mēs mācām patiesu doktrīnu, mēs palīdzam audzēknim zināt. Kad mēs aicinām citus rīkoties, mēs palīdzam viņiem rīkoties vai dzīvot saskaņā ar doktrīnu. Un, kad nāk tās

svētības, kuras Tas Kungs ir apsolījis, mēs sajūtam pārmaiņas. Tāpat kā Alma, mēs kļūstam par jaunām radībām.⁸

Jaunajiem mācīšanās materiāliem jauniešiem ir viens galvenais mērķis — palīdzēt jauniešiem kļūt pievērstiem Jēzus Kristus evaņģēlijam. Nesen es redzēju, kā jauns vīrietis jauniešu Svētdienas skolā atklāja patiesību. Kad es pamanīju, ka viņam ir grūtības saistīt Izpirkšanu ar savu dzīvi, es viņam pajautāju, vai viņš kādreiz ir sajutis piedošanu. Viņš atbildēja: „Jā, piemēram, tajā reizē, kad es salauzu degunu vienam puisim, ar kuru mēs spēlējām futbolu. Es jutos slikti. Es domāju, kas man ir jādara, lai justos labāk. Tad es devos uz viņa mājām un lūdzu piedošanu, taču es zināju, ka man jādara kas vairāk, tādēļ es lūdzu, un tad es sajutu, ka Debesu Tēvs arī man ir piedēvis. To man nozīmē Izpirkšana.”

Kad viņš tās dienas stundā dalījās ar šo pieredzi, viņš nolasīja Jāņa 3:16: „Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu” — un tad liecināja par Izpirkšanas spēku. Šim jaunajam cilvēkam šī mācība vairāk nebija tikai abstrakts jēdziens. Tā kļuva par daļu no viņa dzīves, jo viņš uzdeva pats savu jautājumu un tad pielietoja savu izvēles brīvību, lai rīkotos.⁹

Šis jaunais cilvēks tapa pilnīgāk pievērst, un tas pats notika ar viņa klasesbiedriem. Viņi koncentrējās uz galveno mācību, studējot Svētos Rakstus. Viņi attiecināja šos svētos vārdus uz savu pašu dzīvi un tad liecināja par svētībām, kas nāca pār viņiem, dzīvojot saskaņā ar šo doktrīnu. Kad mēs mācām Jēzus Kristus evaņģēliju, mēs koncentrējamies uz Svētajiem Rakstiem un mūsdienu praviešu vārdiem. Mēs ļaujamies uz svēto tekstu, lai palīdzētu stiprināt ticību, veidot liecības un palīdzētu ikvienam kļūt pilnībā pievērstam. Jaunie mācību materiāli jaunatnei palīdzēs visiem, kas tos lieto, saprast Dieva vārdu un dzīvot saskaņā ar to.

Mācot svētos Kostarikā, es pacēlu grāmatas *Mācīšana, nav cēlāka aicinājuma* (*Teaching, No Greater Call*) eksemplāru un pajautāju: „Cik daudziem no jums ir šīs rokasgrāmatas eksemplārs?” Gandrīz ikviens pacēla roku. Ar smaidu sejā es teicu: „Un es pieņemu, ka jūs to lasāt katru dienu.” Man par pārsteigumu kāda māsa priekšējā rindā pacēla savu roku, norādot, ka viņa lasa to katru dienu. Es lūdzu viņu iznākt uz

paaugstinājuma un paskaidrot. Viņa atbildēja: „Es lasu Mormona Grāmatu katru rītu. Tad es lasu kaut ko no *Mācīšana, nav cēlāka aicinājuma*, lai es vislabākajā veidā varētu mācīt saviem bērniem to, ko es pati tikko esmu iemācījusies.”

Viņa vēlējās mācīties un mācīt Viņa vārdus tā, kā Viņš to darīja, tādēļ viņa studēja Viņa vārdus Svētajos Rakstos un tad studēja, kā mācīt Viņa vārdus tā, lai viņas bērni varētu tikt pievērsti. Sistēma, kādā viņa studēja un mācīja evaņģēliju, manuprāt, neradās vienā mirklī. Viņa pieņēma lēmumu kaut ko darīt. Un, jo vairāk viņa darīja to, kas, viņasprāt, bija jādara, jo vairāk Tas Kungs stiprināja viņu iet Viņa ceļu.

Dažreiz pievērsšanas ceļš var būt garš un grūts. Manas sievas brālis bija mazaktīvs Baznīcā vairāk nekā 50 gadus. Tikai sasniedzot 60 gadu vecumu, viņš sāka pieņemt Glābēja aicinājumu atgriezties. Daudzi palīdzēja viņam šajā ceļā. Kāds mājskolotājs viņam sūtīja pastkarti katru mēnesi 22 gadu garumā. Taču viņam vajadzēja nolemt, ka viņš vēlas atgriezties. Viņam vajadzēja pielietot savu izvēles brīvību. Viņam vajadzēja spert pirmo soli un pēc tam vēl vienu, un pēc tam vēl vienu. Tagad viņš un viņa sieva ir saistīti kopā, un viņš kalpo bīskapijā.

Nesen mēs viņam parādījām video, kas tikuši izveidoti, lai palīdzētu vadītājiem un skolotājiem ieviest jaunos mācību materiālus. Pēc šo video noskatīšanās mans sievas brālis atslīga krēslā un emocionāli noteica: „Varbūt, ja man tas būtu bijis tad, kad es biju jauns, es nebūtu kļuvis neaktīvs.”

Pirms vairākām nedēļām es satiku kādu jaunu vīrieti, kuram bija grūtības. Es pajautāju, vai viņš ir Baznīcas loceklis. Viņš man pateica, ka viņš netic Dieva esamībai, bet agrāk viņš ir zinājis par Baznīcu. Kad es viņam pastāstīju par savu aicinājumu Svētdienas skolā un ka es uzstāšos Vispārējā konferencē, viņš teica: „Hei, ja jūs runāsi, es skatīšos to sesiju.” Es ceru, ka viņš šodien skatās. Es zinu, ka, ja viņš skatās, viņš ir kaut ko iemācījies. Šis Konferenču centrs ir unikāla vieta, lai mācītos un mācītu par pievērsanos.

Kad mēs dzīvojam saskaņā ar principiem, kurus māca tie, kas ir atbalstīti kā pravieši, gaišreģi un atklājēji, mēs mācāmies tā, kā to dara Glābējs.¹⁰ Mēs speram soli tuvāk Viņam. Šai konferencē tuvojoties noslēgumam, es aicinu ikvienu, kas mani dzird, spert

šo soli. Kā nefijieši senatnē, mēs varam atgriezties savās „mājās, un apdomāt to, [kas ir ticis teikts] un vaicāt Tēvam [Kristus] Vārdā, lai [mēs] varētu saprast”.¹¹

Mēs vēlamies, lai ikviens jaunais cilvēks saprot. Mēs vēlamies, lai viņi mācās, māca un dzīvo saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēliju katru dienu. To Tas Kungs vēlas visiem Saviem bērniem. Vienaļga, vai jūs esat bērns, jaunietis vai pieaugušais, es aicinu jūs nākt un sekot Viņa pēdās. Es liecinu, ka Tas Kungs mūs stiprinās ar katru soli, kuru mēs speram. Viņš palīdzēs mums noiet atlikušo ceļu. Tad, kad radīsies šķēršļi, mēs turpināsim iet. Kad radīsies šaubas, mēs turpināsim iet. Mēs nekad negriezīsimies atpakaļ. Mēs nekad nenoklīdīsim.

Es liecinu, ka Dievs Tēvs un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, dzīvo. Es liecinu, ka Glābējs turpina aicināt mūs gluži tāpat kā agrākajos laikos: „Nāc, seko Man.” Mēs visi varam pieņemt Viņa aicinājumu. Mēs visi varam mācīties, mācīt un dzīvot saskaņā ar Viņa Vārdu pēc Viņa parauga, sperot ik soli tuvāk Glābējam. To darot, mēs kļūsim patiesi pievērsti. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Skat. Jāņa 3:1–7. Šajā rakstvietā Glābējs atbildēja uz jautājumu, kuru Viņam uzdeva Nikodēms. Viņš mācīja atbilstoši Nikodēma vajadzībām. Viņš atļāva Nikodēmam pielietot viņa izvēles brīvību, lai mācītos. Viņš palīdzēja Nikodēmam pašam gūt atbildi.
2. Skat. Jāņa 3:4; Džozefs Smits — Vēsture 1:18.
3. Skat. „Teaching the Gospel in the Savior’s Way”, lds.org/youth/learn/guidebook/teaching.
4. Skat. Lūkas 18:18–22.
5. Skat. 1. Jāņa 4:19.
6. Dalins H. Oukss „The Challenge to Become”, *Liahona*, 2001. g. janv., 41: „Liecīnāt ir zināt un paskaidrot. Evaņģēlijs mūs izaicina kļūt „pievērstiem”, kas pieprasa no mums darīt un kļūt. Ja kāds no mums paļaujas tikai uz savām zināšanām un liecību par evaņģēliju, mēs esam tādā pašā stāvoklī kā svētie, bet vēl ne līdz galam pievērstie apustuļi, kurus Jēzus izaicināja kļūt „pievērstiem”. Mēs visi pazīstam kādu, kuram ir stipra liecība, bet kurš nestrādā ar to tā, lai kļūtu pievērsts.”
7. Skat. Abrahāma 2:11.
8. Skat. Mosijas 27:24–26; 2. korintiešiem 5:17.
9. Skat. Deivids A. Bednārs, „Watching with All Perseverance”, *Liahona*, 2010. g. maijs, 43: „Vai mēs palīdzam mūsu bērniem kļūt tādiem, kas rīkojas paši un meklē zināšanas, studējot un pielietojot ticību, vai arī mēs esam mācījuši savus bērnus gaidīt, lai tiktu mācīti? Vai mēs kā vecāki galvenokārt dodam mūsu bērniem ēst ko līdzīgu „garīgai zivij”, vai arī mēs pastāvīgi palīdzam viņiem rīkoties, mācīties pašiem un stāvēt nelokāmiem un nesatricināmiem? Vai mēs palīdzam saviem bērniem

dedzīgi nodoties lūgšanām,
meklēšanai un klauvēšanai?”
10. Skat. Deniss B. Noinšvanders,
„Living Prophets, Seers, and

Revelators”, *Liahona*, 2001. g. janv.,
49–51.
11. 3. Nefijs 17:3.

Ar ticību viss tiek piepildīts

Elders Markus B. Nešs

no *Septiņdesmitajiem*

Ticība mums palīdzēs doties pa evaņģēlija ceļu un pārvarēt katru dzīves izaicinājumu, un atgriezties mūsu Debesu Tēva majestātiskajā klātbūtnē.

Nesen daži no mums Nešu ģimenē devās pārgājienā uz augsto Uaina Pikču virsotni, netālu no senajām Maču Pikču inku drupām Peru kalnos. Kalns ir ļoti stāvs ar elpu aizraujošiem skatiem un pēkšņām nogāzēm. Diemžēl daži kalnā kāpēji ir zaudējuši savu dzīvību, nokrītot no šaurā, stāvā celiņa. Kopš tā laika, lai izvairītos no šādām traģēdijām, tika iestiprinātas stingras troses cietajā klintī gar Uaina Pikču kalna malu. Kad mēs kāpām, mēs turējamies pie šīm trosēm un, pateicoties tam, mēs drošībā varējām sasniegt virsotni. Skats bija majestātisks!

Līdzīgi kā ceļš uz Uainu Pikču, mūsu mirstīgais ceļojums ir stāvs un sarežģīts kāpiens, un, lai to veiksmīgi uzveiktu, ir nepieciešama mūsu Debesu Tēva palīdzība. Šī iemesla dēļ Viņš ir iedibinājis evaņģēlija principus un priekšrakstus, lai vestu mūs pie Pestītāja un Viņa glābšanas spēka.¹ Pirmais no šiem principiem — ticība Tam Kungam, Jēzum Kristum² — ir kā troses uz Uainu Pikču; ja stipri un droši nostiprināta pie Pestītāja klints,³ ticība mums palīdzēs doties pa evaņģēlija ceļu un pārvarēt katru dzīves izaicinājumu,⁴ un atgriezties mūsu Debesu Tēva majestātiskajā klātbūtnē. Viss tiek piepildīts ar ticību.⁵

Ticība ir gan rīcības, gan spēka princips.⁶ „Ticība nav pilnīgas zināšanas par kaut ko; tādēļ ja [mums] ir ticība, [mēs] ceram uz to, kas nav redzams, bet kas ir patiess.”⁷ Tā ir mūsu mācīšanās procesā iegūta paļaušanās,⁸ kas ved mūs pie rīcības⁹ — sekot

Glābēja piemēram un lūgšanu pilniem turēt Viņa baušļus, pat tajos laikos, kad ir jāuzpurējas un ir grūtības.¹⁰ Ticība mums nodrošina Tā Kunga spēku, kas, vēl starp citiem veidiem, izpaužas saņemtā cerībā uz labo, kas nāks,¹¹ brīnumiem, kas stiprina ticību,¹² un svētu aizsardzību garīgās un laicīgās lietās.¹³

Annas Rovlijas dzīve, kas ir agrīnās Baznīcas sievietē un pioniere, uzskatāmi parāda, kā ticības izrādīšana var ietekmēt mūsu dzīvi. Māsa Rovlija bija atraitne no Anglijas, kas pielietoja ticību un atsaucās uz pravieša aicinājumu doties uz Ciānu. Viņa bija Villija rokas ratiņu grupas dalībiece, kas 1856. gada rudenī pārgājiena laikā sastapās ar dziļām sniega kupenām. Savā ceļojumā viņi bija nonākuši tādā situācijā, ka viņas septiņi bērni burtiski bija badā. Viņa rakstīja: „Man bija sāpīgi redzēt savus bērnus bez ēdiena, ko ēst. Nakts tuvojas, un nebija nekā, ko ēst vakara maltītē. Kā vienmēr es to esmu darījusi, es lūdzu Dieva palīdzību. Es nometos ceļos un atcerējos par diviem cietiem cepumiem, kuri . . . bija palikuši pāri no pārbrauciena ar kuģi. Tie nebija lieli, un tie bija tik cieti, ka tos nevarēju salauzt. Tas noteikti nebija pietiekami, lai pabarotu 8 cilvēkus, bet 5 maizes klaipi un 2 zivis nebija pietiekami, lai pabarotu 5000 cilvēku, taču, radot brīnumu, Jēzus to paveica. Tātad ar Dieva palīdzību nekas nav neiespējams. Es atradu cepumus un ieliku tos lielā katlā, uzlēju uz tiem ūdeni un lūdzu, lai Dievs to svētī. Tad es uzliku katlam vāku un tad — to uz oglēm. Kad es nedaudz vēlāk noņēmu vāku, es ieraudzīju katlu, pilnu ar ēdienu. Mēs kopā ar ģimeni nometāmies uz ceļiem un pateicāmies Dievam par Viņa labestību. Tajā naktī manai ģimenei ēdiena netrūka.”¹⁴

Anna Rovlija dzīvoja pēc evaņģēlija, daudz uzpurējoties, un, kad bija nepieciešama palīdzība, viņa to prasīja lūgšanā. Pateicoties viņas ticībai, viņa bija cerības pilna, un brīnumainā veidā viņas ģimene tika nodrošināta ar ēdienu. Tas Kungs svētīja viņu arī ar mūžības nozīmes vērtu spēju izturēt „ticībā līdz galam”.¹⁵ Neskatoties uz neskaidro nākotni, viņa nepieprasīja, ka viņai būtu jāzina, kā viņa varēs pabarot bērnus nākamajā dienā; tā vietā viņa pacietīgi gaidīja uz To Kungu¹⁶ un devās uz priekšu ar cerību — gluži kā tas ir pausts skaistajā dziesmā:

*Ved, maigā Gaisma, tumsā dziļākajā, ved mani, Tu!
Šī nakts ir tumša, tālu es no mājām, ved tālāk, Tu!
Ļauj soli spert, Tev vairāk neprasu,
Tik soli vien, kaut tālāk neredzu!*¹⁷

Arī mēs šādi varam pielietot ticību Tam Kungam, ticot un paļaujoties, ka mūsu laipnais un nemainīgais Dievs¹⁸ mūs svētīs — Viņa laikā, ar brīnumainu spēku, kāds ir nepieciešams mūsu apstākļos. Kad mēs to būsim izdarījuši, arī mēs pieredzēsim Dieva spēku savā dzīvē.

Tas Kungs mums pavēl: „[Satveriet] ticības vairogu, ar ko jūs varēsiet dzēst visas ļaunā ugunīgās bultas.”¹⁹ Sātans izmantos tādas lietas kā šaubas, bailes vai grēku, ar ko mūs kārdināt, lai mēs zaudētu ticību un līdz ar to aizsardzību, ko tā sniedz. Katrs apdomāsim katru no šiem ticības izaicinājumiem, lai mēs varam tos atpazīt un nepievērstu uzmanību ienaidnieka kārdinājumiem.²⁰

Pirmkārt, neticība Tam Kungam vai Viņa evaņģēlijam liek mums pretoties Tā Kunga Garam.²¹ Tas Kungs uz šaubām atbild vienkārši. Kā ķēniņš Benjamīns paziņoja: „Ticiet Dievam; ticiet, ka Viņš ir un ka Viņš ir visu radījis gan debesīs, gan uz zemes; ticiet, ka Viņam ir visa gudrība un visa vara gan debesīs, gan uz zemes; ticiet, ka cilvēks nesaprot visu to, ko Tas Kungs var saprast.”²²

Ja neticības vai šaubu dēļ jūs saprotat, ka jūsu ticība ir nestabila, atcerieties, ka pat senie apustuļi lūdza Tam Kungam: „Vairo mums ticību.”²³ Atceroties, ka abi ir nepieciešami — ticība un prāts, apdomājiet nākamo līdzību — ticība un prāts ir kā lidmašīnas divi spārni. Abi ir nozīmīgi, lai uzturētu lidojumu. Ja, pēc jūsu domām, prāts ir pretrunā ar ticību, apstājieties un atcerieties, ka mūsu redzējums, salīdzinot ar Tā Kunga redzējumu, ir ļoti ierobežots.²⁴ Neatmetiet ticību, gluži tāpat kā lidojuma laikā jūs neatvienojat lidmašīnas spārnu. Tā vietā, stipriniet ticību, to pielietojot, un atļaujiet cerībai kļūt par jūsu dvēseles un prāta enkuru.²⁵ Šī iemesla dēļ mums ir pavēlēts: „Meklējiet zināšanas . . . studējot un arī ar ticību.”²⁶ Atcerieties, ka ticība ir visupirms, un tā ļauj notikt tādiem brīnumiem, kurus mēs nespējam tūlītēji izskaidrot, balstoties uz savu pieredzi,

piemēram, no diviem maziem cepumiem iegūt pilnu katlu ar ēdienu vai vienkārši — spēja izturēt ticībā, neskatoties ne uz ko.²⁷

Otrkārt, bailes novirza no ticības un vājina ticību Glābējam. Kādā vētrainā naktī apustulis Pēteris, skatoties uz To Kungu, staigāja pa ūdens virsu, līdz viņš novērsa skatienu un, „lielu vētru redzēdams, viņš izbijās”, un tad grima vētrainajā jūrā.²⁸ Viņš būtu varējis turpināt staigāt, ja vien nebūtu nobijies! Tā vietā, lai mēs dzīvē koncentrētos un baidītos no stiprā vēja un viļņiem, Tas Kungs mūs aicina: „Griezieties pie Manis katrā domā, nešaubieties, nebaidieties.”²⁹

Treškārt, grēks vājina Gara klātbūtni mūsu dzīvē, un bez Svētā Gara mums pietrūks garīgās izturības, lai saglabātu un pielietotu ticību. Vislabāk mēs pielietotu savu ticību, ja mēs „nepieskartos nedz ļaunai dāvanai, nedz nešķīstai lietai”³⁰ un būtu „uzticīgi visu pavēļu turēšanā, lai . . . jūsu ticība jums nemitētos, un jūsu ienaidnieki nepriecātos pār jums”.³¹ Ja grēks ir notraipījis jūsu dzīvi, es jūs aicinu pielietot ticību „grēku nožēlošanai”,³² un Pestītājs caur Izpirkšanu šķīstīs un dziedinās jūsu dzīvi.

Brāļi un māsas, Tas Kungs izpildīs Savus solījumus atbilstoši mūsu ticībai un strādās ar mums, lai mēs pārvarētu katru izaicinājumu.³³ Viņš tā darīja ar Annu Rovliju un tā ir darījis ar Saviem ļaudīm visās tautās un paaudžu paaudzēs. Tāpēc, ka Viņš ir „brīnumu Dievs” un „nemainīga Būtne”, Viņš tāpat svētīs katru no mums ar cerību, aizsardzību un spēku atbilstoši mūsu ticībai Viņam.³⁴ Nelokāma ticība Tam Kungam, Jēzum Kristum, līdzīgi trosēm, kas ved uz Uainu Pikču, noenkuros jūs un jūsu mīļotos pie mūsu Pestītāja klints³⁵ un pie Viņa ne ar ko nesalīdzināmā glābšanas spēka.

Prezidents Tomass S. Monsons ir teicis: „Jūsu nākotne ir tik gaiša, cik jūsu ticība.”³⁶ Es liecinu par šo cēlo, cerību pilno patiesību un aicinu katru no mums ar stingru ticību Tam Kungam doties uz priekšu, „nemaz nešaubīdamies”.³⁷ Es zinu, ka Glābējs ir dzīvs, „mūsu ticības sācējs un piepildītājs”³⁸, un „Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā”.³⁹ Par to es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, amen.

Atsauces

1. Skat. Mācība un Derības 84:19–21.

2. Skat. Ticības apliecinājumi 1:4.

3. Skat. Helamana 5:12.
4. Skat. Mācība un Derības 76:53.
5. Skat. Etera 12:3.
6. Skat. *Lectures on Faith* (1985. g., 3).
Skat. arī Jēkaba gr. 4:6; Etera
12:7–22; Ebrejiem 11:4–40.
7. Almas 32:21.
8. Skat. DžST Ebrejiem 11:1
9. Skat. 2. Nefija 25:23; Almas
34:15–17; Etera 12:6; Jēkaba v.
2:17–26.
10. Skat. Etera 12:4–6; *Lectures on Faith*,
69.
11. Skat. Moronija 7:40–42.
12. Skat. Svēto Rakstu ceļvedis,
„Ticība”; skat. arī Mormona 9:8–21;
Moronija 7:33–37.
13. Skat. Mācība un Derības 27:17;
Almas 57:19–27; 58:10–13.
14. Anna Rovlija, Andru D. Olsens,
*The Price We Paid: The Extraordinary
Story of the Willie and Martin
Handcart Pioneers* (2006. g., 113).
15. Mācība un Derības 20:25.
16. Skat. Jesajas 40:31.
17. Skat. „Lead, Kindly Light”, *Hymns*,
nr. 97.
18. Skat. Jēkaba gr. 4:10; Mormona 9:9.
19. Mācība un Derības 27:17; izcēlums
pievienots.
20. Skat. 1. Nefija 8:33–34; Almas 37:33;
Mācība un Derības 20:22.
21. Skat. Almas 32:28.
22. Mosijas 4:9–10.
23. Lūkas 17:5.
24. Skat. Mosijas 4:9–10; Salamana
pamācības 27:5–7; Jesajas 55:8–9.
25. Skat. Etera 12:4.
26. Mācība un Derības 88:118; izcēlums
pievienots.
27. Skat. Moronija 7:33–38; Etera 12:19.
28. Skat. Mateja 14:25–31.
29. Mācība un Derības 6:36.
30. Moronija 10:30.
31. Mācība un Derības 136:42.
32. Skat. Almas 34:15–17; skat. arī
Etera 12:3.
33. Skat. Etera 12:29; Almas 7:27.
34. Skat. Mormona 9:18–21; skat. arī
Moronija 7:33–38; Almas 37:16–17.
35. Helamana 5:12.
36. Tomass S. Monsons, „Be of Good
Cheer”, *Liahona*, 2009. g., maijs, 92.
37. Skat. Jēkaba v. 1:6–8.
38. Moronija 6:4; skat. arī Ebrejiem
12:2.
39. Ebrejiem 11:6; skat. arī Etera 12:41.

Kļūstot par patiesu mācekli

Elders Daniēls L. Džonsons

no Septiņdesmitajiem

*Ievērojot Viņa baušļus un kalpojot savam tuvākajam,
mēs kļūstam par labākiem Jēzus Kristus mācekļiem.*

Tie no mums, kas esam iegājuši kristību ūdeņos un saņēmuši Svēto Garu, esam noslēguši derību, ka mēs uzņemamies Kristus Vārdu, jeb citiem vārdiem sakot, mēs paziņojam, ka esam Tā Kunga mācekļi. Mēs katru nedēļu atjaunojam šo derību, pieņemot Svēto Vakarēdienu, un šo mācekļību mēs parādām — dzīvojot pēc tās. Šāda mācekļība tika lieliski nodemonstrēta nesenos notikumos Meksikā.

Augļkopības kopienām Ziemeļmeksikā tas bija brīnišķīgs pavasaris. Augļu koki bija pilni ziediem, un bija sagaidāma liela raža. Tika ieplānotas kredītu nomaksas, nepieciešamo iekārtu un novecojušo dārzu nomaiņa un tādu personīgo saistību izpilde kā mācību maksas segšana ģimenes locekļiem. Plāni tika veidoti pat ģimeņu atvaļinājumiem. Visapkārt valdīja optimisms. Tad kādā pirmdienas pēcpusdienā, marta beigās, uznāca ziemas vētra, un sāka snigt. Snīga līdz kādiem trijiem no rīta. Kad mākoņi izklīda, temperatūra strauji nokritās. Visu nakti un agri no rīta tika darīts viss, lai izglābtu vismaz daļu no augļu ražas. Tam visam nebija nekādu panākumu. Vienkārši bija par aukstu, un visa raža nosala. Šim gadam augļu novākšanai un pārdošanai nebija. Otrdiena uzausa ar riebīgu un nomācošu sajūtu par visu brīnišķīgo plānu, cerību un sapņu, kas vēl bija vakar, zudumu.

Es tajā briesmīgajā otrdienas rītā saņēmu e-pastu no Sandras Hačas, Kolonijas Huareasas Čihuahuas Tempļa prezidija pirmā padomnieka Džona Hača sievas. Lūk, daļas no šī e-pasta: „Džons agri piecēlās ap 6:30, lai dotos uz templi un noskaidrotu, vai mums vajadzētu atcelt rīta sesiju. Viņš atgriezās, sakot, ka

stāvvietā un uz ceļa nav sniega, tāpēc mēs nolēmām noturēt sesiju. Mēs nodomājām, ka varbūt daži darbinieki, kuriem nebija dārzu, atnāks, un mēs varētu visus darbiniekus sūtīt uz rīta sesiju. . . . Tas bija tik iedvesmojoši redzēt vīriešus nākam iekšā, vienu pēc otra. Tur tie bija, negulējuši un domādami, ka viņu raža ir zudusi. . . . Mūsu sagatavošanās sapulcē es viņus vēroju, un viņiem bija grūti palikt nomodā. Taču, neskatoties uz to, ka viņiem bija labs iemesls nenākt, tomēr te viņi bija. Sesijā bija 38 cilvēki (pilna sesija)! Tas mums visiem bija pacilājošs rīts, un mēs pateicāmies Debesu Tēvam par labiem cilvēkiem, kuri pilda savus pienākumus, lai kas arī notiktu. Šajā rītā es sajutu īpašu garu. Es esmu droša, ka Viņš bija apmierināts zinot, ka mēs mīlam Viņa namu un jūtam, ka tā ir īstā vieta, kur atrasties šādā grūtā rītā.”

Stāsts ar to nebeidzas un patiesībā aizvien turpinās.

Lielākajai daļai no tiem, kas zaudēja savu augļu ražu, bija pieejams zemes gabals, kurā varēja iestādīt citus kultūraugus, tādus kā čili piparus vai pupiņas. Šāda raža varēja nodrošināt pietiekamus ienākumus, lai izdzīvotu līdz nākamās sezonas augļu ražai. Tomēr bija kāds labs brālis ar jaunu ģimeni, kam nebija papildus zemes gabala un kuram bija gaidāms gads bez jebkādiem ienākumiem. Pārējie, redzēdami šī brāļa bezcerīgo situāciju un rīkojoties pēc pašu iniciatīvas un līdzekļiem, sagādāja viņam zemas gabalu, izmantojot savas iekārtas, apstrādāja zemi un sagādāja čili piparu stādus stādīšanai.

Es pazīstu vīrus, par kuriem es tikko runāju. Zinot viņus, es nebiju pārsteigts par to, ko viņi izdarīja. Bet tie, kuri viņus nepazīst, iespējams, uzdos divus jautājumus, abiem sākoties ar *kāpēc*. Kāpēc viņi devās uz templi, lai pildītu savus pienākumus un kalpotu, visu nakti bijuši nomodā, lai tikai saprastu, ka ir zaudējuši lielāko daļu no visiem gada ienākumiem? Kāpēc gan viņi deva to, kas viņiem pašiem bija ļoti ierobežotā daudzumā, lai palīdzētu citam izmisumā nonākušam, kad viņi paši tagad bija tādās finanšu grūtībās?

Ja jūs saprotat, ko nozīmē būt par Jēzus Kristus mācekli, tad jūs zināsiet atbildes uz šiem diviem jautājumiem.

Derības noslēgšana, kļūstot par Kristus mācekli, ir sākums mūžu ilgam procesam, un ceļš ne vienmēr ir viegls. Kad mēs

nožēlojam savus grēkus un cenšamies darīt to, ko Viņš vēlētos, lai mēs darām, un kalpojam savam tuvākam tā, kā Viņš to darītu, mēs nenovēršami kļūstam līdzīgi Viņam. Kļūt Viņam līdzīgiem un būt vienotiem ar Viņu ir galvenais mērķis un uzdevums — kas būtībā arī ir patiesas mācekļības raksturojums.

Glābējs Saviem mācekļiem, kad Viņš apmeklēja Amerikas kontinentu, jautāja: „Tādēļ, kādiem vīriem jums ir jābūt?” Un tad, atbildot uz Savu jautājumu, Viņš teica: „Patiesi, Es saku jums, tādiem kā Es” (3. Nefijs 27:27).

Kļūt līdzīgiem Glābējam nav viegls uzdevums, it īpaši pasaulē, kurā mēs dzīvojam. Mēs saskaramies ar grūtībām un likstām praktiski katru savas dzīves dienu. Tam ir iemesls, un tas ir viens no galvenajiem laicīgās dzīves mērķiem. Kā varam lasīt Ābrahāma grāmatā 3:25: „Un mēs ar to viņus pārbaudīsim, lai redzētu, vai viņi darīs visu, ko Tas Kungs viņu Dievs tiem pavēlēs.”

Šie pārbaudījumi un grūtības atšķiras pēc rakstura un biežuma. Taču neviens neaizies no šīs laicīgās dzīves, neizgājis caur tām. Grūtības mēs iztēlojamies galvenokārt kā ražas vai darba zaudējumu, mīlotā cilvēka nāvi, slimību, fizisku, garīgu vai emocionālu nespēju, nabadzību vai draugu zaudējumu. Tomēr pat šķietami vērtīgu mērķu sasniegšana var radīt lepnības draudus, kad mēs vairāk tiecamies pēc cilvēku goda, nevis pēc atzinības no debesīm. Tas var ietvert pasaulīgu popularitāti, atpazīstamību sabiedrībā, lieliskas fiziskās spējas, māksliniecisku vai sportisku talantu, panākumus un bagātības. Attiecībā uz šiem pēdējiem pārbaudījumiem, kādam varētu būt līdzīgas sajūtas, kādas bija Tevijam filmā *Vijolnieks uz jumta*: „Ja bagātības ir lāsts, lai [Dievs] sit mani ar to un lai es nekad vairs neatgūstos.”¹

Tomēr šie pēdējie pārbaudījumu veidi, ar kuriem mēs saskaramies, var būt vēl biedējošāki un bīstamāki, un grūtāk pārvarami nekā pirmie. Mūsu mācekļība tiks pilnveidota un pārbaudīta nevis ar pārbaudījumu esamību, bet gan — kā mēs tos pārvaram. Kā mums to ir mācījis prezidents Henrijs B. Airings: „Tātad dzīves lielā pārbaude ir tajā, vai mūsu dzīves vētru vidū mēs ieklausīsimies un paklausīsim Dieva baušļiem. Pārbaude nav izturēt šīs vētras, bet gan izvēlēties pareizo, kamēr tās vēl plosās. Un dzīves tragēdija ir izkrist šajā pārbaudē, izkrist tā, ka vairs

nevaram atgriezties godībā mūsu debesu mājās” („Spiritual Preparedness: Start Early and Be Steady”, *Liahona*, 2005. g. nov., 38).

Es esmu lepns 23 mazbērnu vectēvs. Viņi nepārstāj pārsteigt mani ar savu sapratni par mūžīgajām patiesībām, pat savos agrīnajos un jaunības gados. Gatavojoties šai runai, es katram no viņiem palūdzu man atsūtīt īsu aprakstu par to, ko viņiem nozīmē būt par Jēzus Kristus mācekli vai sekotāju. Es saņēmu brīnišķīgas atbildes no viņiem visiem. Taču es vēlos dalīties ar jums astoņgadīgā Bendžamina atbildē: „Būt Jēzus Kristus māceklim nozīmē būt piemēram. Tas nozīmē būt misionāram un gatavoties kļūt par misionāru. Tas nozīmē kalpot citiem. Tas nozīmē, ka tu lasi Svētos Rakstus un skaiti savas lūgšanas. Tas nozīmē, ka tu turi sabata dienu svētu. Tas nozīmē, ka tu ieklausies Svētā Gara pamudinājumos. Tas nozīmē Baznīcas apmeklēšanu un tempļa apmeklēšanu.”

Es piekrišu Bendžaminam. Māceklība ir tas, ko mēs darām un par ko kļūstam. Ievērojot Viņa baušļus un kalpojot savam tuvākajam, mēs kļūstam par labākiem Jēzus Kristus mācekļiem. Mūsu paklausība un paļaušanās Viņa gribai sniedz Svētā Gara klātbūtni kopā ar miera, prieka un drošības svētībām, kas vienmēr pavada šo trešo Dievības locekli. Un šīs svētības nevar iegūt nevienā citā veidā. Galu galā tikai pilnīga pakļaušanās Viņa gribai palīdz mums kļūt līdzīgākiem mūsu Glābējam. Vēlreiz — kļūt Viņam līdzīgiem un būt vienotiem ar Viņu ir galvenais mērķis un uzdevums — kas būtībā arī ir patiesas māceklības apraksts.

Māceklība ir tas, ko es redzēju Kolonijas Huaresas Templī un tuvumā esošajos laukos, kad Baznīcas brāļi un māsas no jauna apstiprināja savas saistības Dievam un cits citam, neskatoties uz sirdi plosošo nelaimi.

Es liecinu, ka, paklausot Viņa baušļiem, kalpojot cits citam un pakļaujoties Viņa gribai, mēs patiešām kļūsim patiesi Viņa mācekļi. To es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Note

1. Skat. Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof* (1964), 61.

Svētā Vakarēdiena svētības

Elders Dons R. Klārks

no Septiņdesmitajiem

*Ja izjutīsim pateicību par Jēzus Kristus veikto
Izpirkšanu, atjaunosim savas kristīšanās derības,
jutīsim piedošanu un saņemsim Svētā Gara iedvesmu,
mēs tiksīm svētīti.*

Es uzaugu Reksburgā, Aidaho štatā, kur mani ietekmēja un mācīja brīnišķīga ģimene, draugi, skolotāji un vadītāji. Dzīvē reizēm nākas piedzīvot īpašas pieredzes, kas skar mūsu dvēseles un uz visiem laikiem pārvērš mūsu dzīvi. Vienu no šādām pieredzēm piedzīvoju jaunībā. Tā izmainīja manu dzīvi.

Es vienmēr biju aktīvs Baznīcā un progresēju līdz Ārona priesterības saņemšanai. Pusaudzā gados mans skolotājs, brālis Jēkabs, palūdza, lai es uz lapiņas uzrakstu, par ko es Svētā Vakarēdiena laikā biju domājis. Es paņēmu lapiņu un sāku rakstīt. Kā pirmā sarakstā bija basketbola spēle, kurā iepriekšējā vakarā bijām uzvarējuši, tai sekoja randiņš pēc spēles, un tā šis saraksts turpinājās. Kaut kur pašās beigās un kā pavisam nesvarīgs parādījās Jēzus Kristus vārds.

Mēs aizpildījām šādu lapiņu katru svētdienu. Man kā jaunam Ārona priesterības nesējam Svētais Vakarēdiens un dievkalpojums bija ieguvis jaunu, plašāku un garīgāku nozīmi. Es ar nepacietību gaidīju svētdienu un iespēju pieņemt Svēto Vakarēdienu ar izpratni, ka Glābēja Izpirkšana ienes manī pārmaiņas. Katru svētdienu, līdz pat šai dienai, kad pieņemu Svēto Vakarēdienu, es it kā redzu savu lapiņu un pārskatu savu sarakstu. Tagad manā sarakstā vienmēr kā pirmais ir cilvēces Glābējs.

Jaunajā Derībā mēs lasām par laiku, kad Glābējs un Viņa apustuļi satikās augšistabā, lai baudītu Pashā svētku mielastu.

„Un maizi ņēmis, Viņš pateicās, pārlauza to un tiem to deva, sacīdams: „Tā ir Mana miesa, kas par jums top atdota. *To darait Mani pieminēdami.*”

Tāpat arī kausu pēc vakarēdiena sacīdams: „Šis kauss ir jaunā derība Manās asinīs, *kas par jums top izlietas.*”¹

Jēzus ieviesa Svētā Vakarēdiena priekšrakstu, arī apmeklējot nefijiešus.² Esmu sapratis, cik nozīmīgi ir abi šie notikumi.

Prezidents Deivids O. Makeijs ir teicis: „Es jūtu iedvesmu uzsvērt to, ko Tas Kungs ir noteicis par svarīgāko sanāksmi Baznīcā, un tas ir dievkalpojums.”³ Ja mēs pienācīgi sagatavojamies Svētajam Vakarēdienam, tas var mainīt mūsu dzīvi. Es vēlos ieteikt piecus principus, pieņemot Svēto Vakarēdienu, kas var svētīt mūsu dzīvi.

I. Izjūtiēt pateicību par Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu.

Pirmais princips māca Svētā Vakarēdiena laikā pateikties Debesu Tēvam par Viņa Dēla veikto Izpirkšanu. Pastāstīšu kādu stāstu par Svētā Vakarēdiena pasniegšanu.

„Svētais Vakarēdiens man neko daudz nenozīmēja līdz svētdienai, kad tiku ordinēts par diakonu. Tajā pēcpusdienā Svēto Vakarēdienu pasniedzu pirmoreiz. Pirms dievkalpojuma viens no diakoniem mani brīdināja: „Pievērs uzmanību brālim Šmidam! Iespējams, tev nāksies viņu uzmodināt!” Visbeidzot pienāca brīdis piedalīties Svētā Vakarēdiena pasniegšanā. Ar pirmajām sešām rindām tiku galā tīri labi. Bērni un pieaugušie pieņēma maizi bez īpašas piedomāšanas un bez jebkādām problēmām. Un tad es nonācu līdz septītajai rindai — rindai, kur vienmēr sēdēja brālis Šmids. Biju pārsteigts — tā vietā, lai būtu aizmidzis, viņš bija pilnīgā nomodā. Atšķirībā no citiem, kam biju kalpojis, man šķita, ka viņš pieņem maizi ar dziļu izpratni un godbijību.

Pēc dažām minūtēm es atkal tuvojos septītajai rindai, pienesot ūdeni. Šoreiz manam draugam izrādījās taisnība. Brālis Šmids sēdēja ar noliektu galvu, un viņa lielās vācieša acis bija aizvērtas. Bija uzskatāmi redzams, ka viņš ir cieši aizmidzis. Ko es varēju iesākt vai pateikt? Es uzmetu skatu viņa pieri, kas smaga darba un grūtību dēļ bija novecojusi un grumbām klāta. Viņš bija pievienojies Baznīcai pusaudža vecumā un savā mazajā vācu pilsētiņā pieredzējis daudz vajāšanu. Liecību sanāksmē

daudzkārt tiku dzirdējis šo stāstu. Galu galā es nolēmu maigi piebikstīt viņa plecam cerībā uzmodināt. Kad pasniedzos, lai to darītu, viņš lēnām pacēla galvu. Viņam pār vaigiem lija asaras, un, ieskatoties viņa acīs, es redzēju mīlestību un prieku. Viņš klusām pasniedzās un paņēma ūdeni. Lai gan man toreiz bija tikai divpadsmit gadu, es joprojām skaidri atceros sajūtu, kas mani pārņēma, kad skatījos, kā šis krunkainais, vecais vīrs pieņem Svēto Vakarēdienu. Man nebija šaubu, ka viņam Svētais Vakarēdiens rada tādas izjūtas, ko es nekad nebiju jutis. Tobrīd es izlēmu, ka vēlos just to pašu."⁴

Brālis Šmids sazinājās ar debesīm, un debesis sazinājās ar viņu.

II. Atcerieties par kristīšanās derību atjaunošanu.

Otrais princips māca atcerēties, ka, pieņemot Svēto Vakarēdienu, mēs atjaunojam savas kristīšanās derības. Daži no solījumiem, ko dodam, kā rakstīts Svētajos Rakstos, ir šādi:

„Nākt Dieva pulkā un tikt saukti par Viņa tautu, . . . nest viens otra slogus, . . . sērot ar tiem, kas sēro, . . . stāvēt kā Dieva liecinieki.”⁵

„[Nākt] ar salauztām sirdīm un nožēlas [pilnu garu], . . . [gribēt] uzņemties Jēzus Kristus Vārdu, būdami ar apņēmību kalpot Viņam līdz galam,”⁶ un pildīt Viņa baušļus un vienmēr atcerēties Viņu.⁷

Svētā Vakarēdiena lūgšanas atgādina mums par šīm derībām. Pieņemot Svēto Vakarēdienu, mēs atjaunojam savu apņemšanos dzīvot saskaņā ar šīm derībām. Es uzskatu, ka mums vajadzētu iegaumēt Vakarēdiena lūgšanas un paturēt tās savā prātā un sirdī. Tas palīdzēs koncentrēties uz kristību derību atjaunošanu. Es ceru, ka neatkarīgi no tā, vai kristījāmie astoņu vai astoņdesmit gadu vecumā, mēs nekad neaizmirsīsim to dienu un derības, ko noslēdzām.

III. Svētā Vakarēdiena laikā mēs varam sajust, ka mūsu grēki tiek piedoti.

Treškārt, Svētā Vakarēdiena laikā mēs varam sajust, ka mūsu grēki tiek piedoti. Ja pirms dievkalpojuma esam pavadījuši kādu laiku, nožēlojot grēkus, pēc dievkalpojuma varam justies tīri un šķīsti. Prezidents Boids K. Pekers ir teicis: „Svētais Vakarēdiens

atjauno piedošanas procesu. . . . Svētā Vakarēdiena pasniegšana katru svētdienu ir piedošanas procesa atjaunošanas rituāls. Katru svētdienu jūs sevi attīrāt, lai, pienākot laikam aiziet no šīs dzīves, jūsu gars būtu tīrs.”⁸ Svētā Vakarēdiena cienīga pieņemšana var palīdzēt mums justies kā ķēniņa Benjamīna ļaudīm, kas „tika *piepildīti ar prieku, saņēmuši savu grēku piedošanu un esot ar mierīgu sirdsapziņu*”.⁹

IV. Mēs varam saņemt iedvesmu, kā atrisināt savas problēmas.

Ceturtais princips māca, ka dievkalpojuma laikā varam saņemt iedvesmu, kā atrisināt savas problēmas. Esot par misijas prezidentu Bolīvijā, man ar savu sievu Mariju Annu bija tā svētība apmeklēt misijas prezidentu semināru, kuru vadīja prezidents Henrijs B. Airings. Šajā sanāksmē viņš mācīja par trim būtiskiem veidiem, kā sagatavoties gūt labumu no kādas sanāksmes. Mums uz to jānāk, apzinoties savas problēmas, ar bērna pazemību un gatavību mācīties un ar vēlmi palīdzēt Dieva bērniem.

Pazemīgi nākot uz dievkalpojumu, mēs varam tikt svētīti ar iedvesmu, kā atrisināt mūsu dienišķās problēmas. Mums ir jābūt sagatavotiem, jāvēlas klausīties un jākoncentrē sava uzmanība. Svētajos Rakstos ir rakstīts: „Bet, lūk, es saku tev, ka tev ir *jānoskaidro tas savā prātā; tad tev ir jāprasa Man, vai tas ir pareizi, un, ja tas ir pareizi, Es likšu, lai tava sirds tevī degtu; tādējādi tu jutīsi, ka tas ir pareizi.*”¹⁰ Mēs varam uzzināt, kas jādara, lai atrisinātu savas problēmas.

V. Svētā Vakarēdiena cienīga pieņemšana palīdzēs mums būt piepildītiem ar Svēto Garu.

Piektais princips — Svētā Vakarēdiena cienīga pieņemšana palīdzēs mums būt piepildītiem ar Svēto Garu. Sava apmeklējuma laikā pie nefijiešiem, iedibinot Svēto Vakarēdienu, Jēzus teica: „Tas, kas ēd šo maizi, ēd no Manas miesas savai dvēselei; un tas, kas dzer no šī vīna, dzer no Manām asinīm savai dvēselei; un viņa dvēsele nekad nebūs nedz izsalkusi, nedz izslāpusi, bet būs sāta.”¹¹ Viņiem tika apsolīts, ka, ja viņi salks un slāps pēc taisnīguma, viņi tiks piepildīti ar Svēto Garu. Arī Svētā

Vakarēdiena lūgšana sola, ka, ja mēs dzīvosim saskaņā ar mūsu derībām, ar mums vienmēr būs Viņa Gars.¹²

Elders Melvins Dž. Balards ir teicis: „Es varu liecināt, ka Svētā Vakarēdiena pasniegšanu apmeklē Gars, kas sasilda dvēseli no matu galiņiem līdz papēžiem. Jūs jūtat, ka gara brūces tiek dziedinātas un nasta pacelta. Dvēselē, kas ir cienīga un patiesi vēlas pieņemt šo garīgo barību, ieplūst mierinājums un laime.”¹³

Ja katru nedēļu, pieņemot Svēto Vakarēdienu, izjutīsim pateicību par Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu, atjaunosim savas kristīšanās derības, jutīsim piedošanu un saņemsim Svētā Gara iedvesmu, mēs tiksīm svētīti. Ja mūsu pielūgsmes centrā būs Svētais Vakarēdiens, dievkalpojums vienmēr būs izdevies. Es pateicos par Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu. Es zinu, ka Viņš dzīvo. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Lūkas 22:19–20, izcēlums pievienots.
2. Skat. 3. Nefija 18. nodaļu.
3. David O. McKay, Conference Report, 1929. g. okt., 11. lpp.
4. Skat. *Book of Mormon Student Manual*, (Baznīcas Izglītības sistēmas rokasgrāmata) (1979. g.), 417. lpp.
5. Mosijas 18:8–9.
6. Mācība un Derības 20:37.
7. Skat. Mācība un Derības 20:77.
8. Boyd K. Packer, *Mine Errand from the Lord*, (2008. g.), 196. lpp.
9. Mosijas 4:3, izcēlums pievienots.
10. Mācība un Derības 9:8, izcēlums pievienots.
11. 3. Nefijs 20:8.
12. Skat. Mācība un Derības 20:77.
13. Melvin J. Ballard, citēts Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard*, (1949. g.), 149. lpp.

Pievērsti Tam Kungam

Elders Deivids A. Bednārs

no Diopadsmī apustuļu kooruma

Liecības būtība ir zināšanas par to, ka evaņģēlijs ir patiess. Pievēršanās būtība ir pastāvīga uzticība evaņģēlijam.

Mans vēstījums koncentrējas uz saistību starp liecības saņemšanu, ka Jēzus ir Kristus, un pievēršanos Viņam un Viņa evaņģēlijam. Parasti mēs liecības un pievēršanās tēmas aplūkojam atsevišķi un neatkarīgi vienu no otras. Tomēr mēs varam gūt vērtīgu redzējumu un lielāku garīgo pārliecību, ja aplūkojam šīs abas svarīgās tēmas kopā.

Es lūdzu, lai Svētais Gars apmācītu un iedvesmotu ikvienu no mums.

Ko jūs sakāt Mani esam?

Daudz par liecību un pievēršanos mēs varam mācīties no apustuļa Pētera kalpošanas.

Kad Jēzus nonāca Filipa Cezarejas robežās, Viņš uzdeva Saviem mācekļiem šādu dziļu jautājumu: „Ko jūs sakāt Mani esam?”

Pēteris atbildēja tieši:

„Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.”

Un Jēzus atbildēja un viņam sacīja: „Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs, kas ir debesis” (Mateja 16:15–17).

Kā apliecina Pētera atbilde un Glābēja teiktais, liecība ir personīgas zināšanas par garīgu patiesību, kas iegūtas caur atklāsmi. Liecība ir Dieva dāvana, un to var iegūt visi Viņa bērni. Ikviens godīgs patiesības meklētājs var saņemt liecību, izmantojot nepieciešamo „kriptiņu ticības” Jēzum Kristum, lai

pārbaudītu (skat. Almas 32:27) un „izmēģinātu . . . vārda iedarbību” (Almas 31:5), lai ļautos „Svētā Gara mudinājumam” (Mosijas 3:19) un pamostos Dievam (skat. Almas 5:7). Liecība palielina personīgo atbildību un ir mērķa, pārliecības un prieka avots.

Lai atrastu un iegūtu liecību par garīgu patiesību, ir vajadzīgs lūgt, meklēt un klauvēt (skat. Mateja 7:7; 3. Nefijs 14:7) — sirsnīgi, ar patiesu nolūku un ticību Glābējam (skat. Moronija 10:4). Liecības pamata sastāvdaļas ir zināšanas par to, ka Debesu Tēvs dzīvo un mīl mūs, ka Jēzus Kristus ir mūsu Glābējs un ka evaņģēlija pilnība ir tikusi atjaunota uz Zemes šajās pēdējās dienās.

Kad tu atgriezīsies (pievērsīsies)

Kad Glābējs mācīja Savus mācekļus Pēdējo vakariņu laikā, Viņš teica Pēterim:

„Sīmani, Sīmani, redzi, sātānam ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus.

Bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos. Un, kad tu atgriezīsies, tad stiprini savus brāļus!” (Lūkas 22:31–32)

Interesanti — šis varenais apustulis bija runājis un staigājis ar Mācītāju, pieredzējis daudz brīnumu, un viņam bija stipra liecība par Glābēja dievišķumu. Tomēr pat Pēterim bija vajadzīga papildus pamācība no Jēzus par Svētā Gara spēku atjaunot ticību un iesvētīt viņa pienākumus uzticīgai kalpošanai.

Jēzus Kristus evaņģēlija būtība ir saistīta ar nozīmīgu un paliekošu pārmaiņu mūsu pašu raksturā, kas iespējama, pateicoties Glābēja Izpirkšanai. Patiesa pievēršanās rada pārmaiņu cilvēka uzskatos, sirdī un dzīvē ar nolūku pieņemt Dieva gribu un pakļauties tai (skat. Ap. d. 3:19; 3. Nefijs 9:20) un ietver apzinātu apņemšanos kļūt par Kristus mācekli.

Pievēršanās ir liecības ielikto pamatu palielināšana, padziļināšana un paplašināšana. To rada Dieva atklāsme apvienojumā ar cilvēka personīgo grēku nožēlošanu, paklausību un uzcītību. Ikviens godīgs patiesības meklētājs var tapt pievērsts ticībai, pieredzot varenu sirds pārmaiņu un garīgi atdzimstot no Dieva (skat. Almas 5:12–14). Kad mēs godājam glābšanas un paaugstināšanas priekšrakstus un derības (skat. M&D 20:25), „[virzāties] uz priekšu ar nelokāmību Kristū” (2. Nefija 31:20)

un pastāvam ticībā līdz galam (skat. M&D 14:7), mēs kļūstam par jauniem radījumiem Kristū (skat. 2. kor. 5:17). Pievēršanās ir sevis, savas mīlestības un uzticības veltīšana Dievam — pateicībā par iegūto liecības dāvanu.

Pievēršanās piemēri Mormona Grāmatā

Mormona Grāmata ir pilna ar iedvesmojošiem pievēršanās stāstiem. Amalekijs, viens no Jēkaba pēcnācējiem, paziņoja: „Es gribētu, lai jūs nāktu pie Kristus, kas ir Israēla Svētais, un saņemtu no Viņa glābšanu un Viņa augšāmcelšanās spēku. Jā, nāciet pie Viņa un upurējiet visu savu dvēseli kā upuri Viņam” (Omnija 1:26).

Ar Svētā Gara spēku zināt, ka Jēzus ir Kristus, ir svarīgi un nepieciešami. Taču patiesa nākšana pie Viņa un savas dvēseles upurēšana Viņam prasa daudz vairāk par zināšanām. Pievēršanās prasa visu mūsu sirdi, visu mūsu spēku un visu mūsu prātu un izturību (skat. M&D 4:2).

Ķēniņa Benjamīna ļaudis atsaucās uz viņa mācību, saucot: „Jā, mēs ticam visiem vārdiem, kurus tu runāji uz mums; un mēs arī zinām, ka tie ir īsteni un patiesi, pateicoties Tā Visvarenā Kunga Garam, kas radījis mūsos jeb mūsu sirdīs varenu pārmaiņu, ka mums vairs nav tieksmes darīt ļaunu, bet nepārtraukti darīt labu” (Mosijas 5:2). Mācīto vārdu pieņemšana, liecības saņemšana par to patiesumu un ticības izrādīšana Kristum radīja varenu sirds pārmaiņu un stingru apņēmību laboties un kļūt labākiem.

Pievērstie lamanieši Helamana grāmatā ir raksturoti kā tādi, kas atrodas „uz savu pienākumu takas un viņi piesardzīgi staigā Dieva priekšā, un viņi cenšas turēt Viņa pavēles un Viņa likumus, un Viņa spriedumus... .

Un tie pūlas ar nenogurstošu centību, lai viņi varētu atvest atlikušos savus brāļus pie patiesības atziņas” (Helamana 15:5–6).

Kā redzams šajos piemēros, pamata iezīmes, kas saistītas ar pievēršanos, ir varenas pārmaiņas pieredzēšana savā sirdī, vēlēšanās nepārtraukti darīt labu, savu pienākumu veikšana, piesardzīga staigāšana Dieva priekšā, baušļu turēšana un kalpošana ar nenogurstošu centību. Ir skaidrs, ka šīs uzticīgās dvēseles no sirds veltīja sevi Tam Kungam un Viņa mācībām.

Kļūt pievērstam

Daudziem no mums pievēršanās ir pastāvīgi notiekošs process, nevis vienreizējs notikums, ko izraisa kāda spēcīga vai dramatiska pieredze. Rindiņu pēc rindiņas, priekšrakstu pēc priekšraksta — pakāpeniski un gandrīz nemanāmi — mūsu nolūki, mūsu domas, mūsu vārdi un mūsu rīcība pieskaņojas Dieva gribai. Pievēršanās Tam Kungam prasa gan neatlaidību, gan pacietību.

Samuēls-lamaniētis uzsvēra piecus pamata elementus, kas nepieciešami, lai cilvēks kļūtu pievērsts Tam Kungam: 1) ticība svēto praviešu mācībām un pravietojumiem, kā tie ir rakstīti Svētajos Rakstos; 2) ticības izrādīšana Tam Kungam, Jēzum Kristum; 3) grēku nožēlošana; 4) varenu pārmaiņu pieredzēšana sirdī; un 5) kļūšana stingram un nelokāmam ticībā (skat. Helamana 15:7–8). Pēc šāda parauga notiek pievēršanās.

Liecība un pievēršanās

Liecība ir pastāvīgs pievēršanās sākums un priekšnoteikums. Liecība ir izejas punkts, nevis galamērķis. Stipra liecība ir pievēršanās pamats.

Ar liecību vien nepietiek un nepietiks, lai mēs būtu aizsargāti no tumsības vētras un ļaunuma, kas plosās pēdējās dienās, kurās mēs dzīvojam. Liecība ir svarīga un nepieciešama, taču ar to nepietiek, lai mēs gūtu mums nepieciešamo garīgo spēku un aizsardzību. Daži Baznīcas locekļi, kuriem ir liecības, ir šaubījušies un atkrituši. Viņu garīgās zināšanas un apņēmība nebija pietiekama, lai pārvarētu sastaptos izaicinājumus.

Svarīga mācība par saistību starp liecību un pievēršanos ir redzama Mosijas dēlu misionāru darbā.

„Cik daudzi noticeja jeb cik daudzi tika vesti pie patiesības atziņas caur Amona un viņa brāļu sludināšanu saskaņā ar atklāsmes un pravietojuma garu, un Dieva spēkam darot brīnumus viņos — jā, . . . kā Tas Kungs dzīvo, visi tie lamaniēši, kas noticeja viņu sludināšanai, tika pievērsti Tam Kungam un nekad neatkrita.

Jo viņi kļuva par taisnīgiem ļaudīm; viņi nolika savus nemiera ieročus, ka viņi vairs necīnījās pret Dievu, nedz arī pret kādu no saviem brāļiem. . . .

Tad nu šie ir tie, kas tika pievērsti Tam Kungam” (Almas 23:6–8).

Šajos pantos ir aprakstīti divi galvenie elementi: 1) *patiesības atziņa*, ko var tulkot kā liecību, un 2) *pievērsti Tam Kungam*, ko es izprotu kā pievēršanos Glābējam un Viņa evaņģēlijam. Tādējādi šis spēcīgais apvienojums — liecības iegūšana un pievēršanās Tam Kungam — radīja stingrību un nelokāmību un sniedza garīgu aizsardzību.

Viņi nekad neatkrita un nolika savus nemiera ieročus, un vairs necīnījās pret Dievu. Lai noliktu tādus lolotus „nemiera ieročus” kā savtīgums, lepnība un nepaklausība, ir vajadzīgs kas vairāk par ticību un zināšanām. Pirms mēs varam atnest savus nemiera ieročus, ir nepieciešama pārliecība, pazemība, grēku nožēlošana un pakļāvība. Vai jums un man aizvien ir „nemiera ieroči”, kas mūs attur no pievēršanās Tam Kungam? Ja tā ir, tad mums nekavējoties ir jānožēlo grēki.

Ievērojiet, ka lamanieši netika pievērsti misionāriem, kuri viņus mācīja, vai Baznīcas lieliskajām programmām. Viņi netika pievērsti savu vadītāju personībai vai kultūras mantojuma saglabāšanai, vai savu tēvu paražām. Viņi tika pievērsti Tam Kungam — kā viņu Glābējam un Viņa dievišķumam un doktrīnai — un viņi nekad neatkrita.

Liecība ir garīgas zināšanas par patiesību, ko sniedz Svētā Gara spēks. Pastāvīga pievēršanās ir uzticīga veltīšanās patiesībai, kas mums ir atklāta, — ar labprātīgu sirdi un taisnīgiem nolūkiem. Liecības būtība ir zināšanas par to, ka evaņģēlijs ir patiess. Pievēršanās būtība ir pastāvīga uzticība evaņģēlijam. Mums ir jāzina, ka evaņģēlijs ir patiess, un jābūt uzticīgiem evaņģēlijam.

Liecība, pievēršanās un līdzība par desmit jaunavām

Tagad es vēlos izmantot vienu no līdzības par desmit jaunavām daudzajiem, iespējamiem skaidrojumiem, lai izceltu saistību starp liecību un pievēršanos. Desmit jaunavas, no kurām piecas bija gudras un piecas — ģeķīgas, paņēma savus lukturus un devās satikt līgavaini. Lūdzu, domājiet par lukturiem, kurus nesa jaunavas, kā par liecības lukturiem. Ģeķīgās jaunavas paņēma savus liecības lukturus, taču nepaņēma līdzīgu eļļu. Iedomājieties, ka šī eļļa ir pievēršanās eļļa.

„Bet gudrās paņēma sev līdz ar [licības] lukturiem arī [pievēršanās] eļļu savos traukos.

Kad ligavainis kavējās nākt, tad viņas visas iesnaudās un gulēja.

Bet nakts vidū balss atskanēja: redzi, ligavainis nāk, izeita viņam pretim.

Tad visas jaunavas cēlās un sakārtoja savus [licības] lukturus.

Bet ģekīgās sacīja gudrajām: dodiet mums no savas eļļas [tas ir, pievēršanās eļļu], jo mūsu [licības] lukturi izdziest.

Bet gudrās atbildēja un sacīja: tā ne, lai nepietrūktu mums un jums, bet noeita labāk pie pārdevējiem un pērciet sev” (Mateja 25:4–9).

Vai piecas gudrās jaunavas bija savtīgas un nevēlējās dalīties, vai arī viņas pareizi norādīja, ka pievēršanās eļļu nav iespējams aizņemties? Vai garīgo spēku, ko sniedz pastāvīga paklausība baušļiem, var iedot kādam citam cilvēkam? Vai zināšanas, kas iegūtas, cītīgi studējot un apdomājot Rakstus, var nodot kādam, kuram tās nepieciešamas? Vai mieru, ko evaņģēlijs sniedz Pēdējo dienu svētajam, var iedot cilvēkam, kurš saskaras ar likstām vai lielām grūtībām? Skaidra atbilde uz katru no šiem jautājumiem — nē.

Kā gudrās jaunavas pareizi uzsvēra, katram no mums ir jāpērk pašam. Šis iedvesmotās sievietes nerunāja par kādu komercdarījumu — viņas uzsvēra mūsu personīgo atbildību turēt savu licības lukturi degošu un iegūt pievēršanās eļļas pietiekamu krājumu. Šī dārgā eļļa tiek iegūta pilīti pa pilīti — „rindiņu pēc rindiņas [un] priekšrakstu pēc priekšraksta” (2. Nefija 28:30), pacietīgi un neatlaidīgi. Nepastāv nekāds īsāks ceļš vai iespēja sagatavoties pēdējā brīdī.

„Tādēļ esiet uzticīgi, vienmēr lūdzot Dievu, lai jūsu lukturi būtu kārtībā un degtu, un jums būtu eļļa, lai jūs varētu būt gatavi ligavaiņa atnākšanai” (M&D 33:17).

Liecība

Es apsolu, ka, nākot pie patiesības atziņas un kļūstot pievērstiem Tam Kungam, mēs paliksim stingri un nelokāmi un nekad neatkritīsim. Mēs labprātīgi noliksim malā savus nemiera ieročus. Mēs tiksim svētīti ar spožu gaismu, ko sniegs mūsu

liecības lukturi, un pietiekamiem pievēršanās eļļas krājumiem. Un, katram no mums kļūstot pilnīgāk pievērstam, mēs stiprināsim savas ģimenes, savus draugus un savus līdzcilvēkus. Par šīm patiesībām es liecinu Tā Kunga, Jēzus Kristus, svētajā Vārdā, āmen.

Dievs lai ir ar jums, līdz mēs atkal tiksimies

Prezidents Tomass S. Monsons

Pieņemot pēdējo divu dienu vēstījumus savās sirdīs un savā dzīvē, mēs tiksim svētīti.

Mani dārgie brāļi un māsas, mēs tuvojamies vēl vienas iedvesmojošas Vispārējās konferences noslēgumam. Es personīgi jūtos garīgi stiprināts un pacilāts, un zinu, ka arī jūs esat sajutuši šīs konferences īpašo garu.

Mēs izsakām sirsnīgu pateicību visiem, kas jebkādā veidā piedalījās. Evaņģēlija patiesības tika skaisti mācītas un no jauna uzsvērtas. Pieņemot pēdējo divu dienu vēstījumus savās sirdīs un savā dzīvē, mēs tiksim svētīti.

Šīs konferences raksti kā vienmēr būs pieejami žurnālu *Ensign* un *Liahona* nākamajos izdevumos. Es jūs mudinu vēlreiz pārlasīt konferences runas un apdomāt tajās ietvertos vēstījumus. Es esmu atklājis, ka gūstu daudz vairāk no šiem iedvesmotiem sprediķiem, kad tos studēju padziļināti.

Mums bija nepieredzēta mēroga konference, kas tika pārraidīta cilvēkiem it visur — pāri kontinentiem un okeāniem. Kaut arī mēs atrodamies tālu no daudziem no jums, mēs sajūtam jūsu garu un sūtām jums savu mīlestību un atzinību.

Mūsu Brāļiem, kuri tika atbrīvoti šajā konferencē, ļaujiet man visu vārdā izteikt sirsnīgu pateicību par viņu uzticīgo kalpošanu daudzu gadu laikā. Pateicoties jūsu ieguldījumam Tā Kunga darbā, ir tikuši svētīti neskaitāmi cilvēki.

Brāļi un māsas, es nesen kā nosvinēju savu 85. dzimšanas dienu un esmu pateicīgs par katru gadu, ko Tas Kungs man dāvā. Pārdomājot savas dzīves pieredzes, es pateicos Viņam par Viņa

daudzajām svētībām. Kā es minēju savā šī rīta vēstījumā, es esmu sajutis Viņa roku vadām manus pūliņus, kad esmu centies no sirds kalpot Viņam un jums visiem.

Baznīcas prezidenta amats prasa daudz pūliņu. Cik gan pateicīgs es esmu par saviem abiem uzticīgajiem padomniekiem, kuri kalpo man līdzās un kuri vienmēr ir gatavi un ārkārtīgi spējīgi palīdzēt darbā, kas uzdots Augstākajam Prezidijam. Es paužu savu pateicību arī cildenajiem vīriem, kuri veido Divpadsmit apustuļu kворumu. Viņi nenogurstoši strādā Meistara darbā kopā ar Septiņdesmito kворumu locekļiem, kuri viņiem sniedz iedvesmas pilnu atbalstu.

Es vēlos arī uzslavēt jūs, mani brāļi un māsas, lai kur jūs atrastos visā pasaulē, par visu, ko jūs darāt savās bīskapijās un draudzēs, savos stabos un apgabalos. Kad jūs labprātīgi pildāt savus aicinājumus, jūs palīdzat celt Dieva valstību uz Zemes.

Kaut mēs vienmēr rūpētos cits par citu, palīdzot vajadzību brīžos. Nebūsim kritiski vai tiesājoši, bet būsim iecietīgi, allaž līdzinoties Glābēja laipnības un mīlestības piemēram. Kaut mēs tādā pat garā labprātīgi kalpotu cits citam. Kaut mēs lūgtu pēc iedvesmas, lai zinātu apkārtējo cilvēku vajadzības, un tad — kaut mēs dotos un sniegtu palīdzību.

Turēsim drošu prātu, dzīvojot savu dzīvi. Kaut arī mēs dzīvojam aizvien bīstamākos laikos, Tas Kungs mūs mīl un rūpējas par mums. Viņš vienmēr ir mūsu pusē, kad mēs darām to, kas ir pareizi. Viņš mums palīdzēs grūtā brīdī. Mūsu dzīvē rodas grūtības, problēmas, kuras mēs negaidām un kuras mēs nekad nebūtu izvēlējušies. Neviena no mums nav no tā pasargāts. Mirstības mērķis ir mācīties un augt, lai kļūtu līdzīgāki mūsu Tēvam, un bieži vien grūtajos laikos mēs mācāmies visvairāk, lai cik sāpīgas mācībstundas arī būtu. Mūsu dzīves var tikt piepildītas ar prieku, kad mēs dzīvojam pēc Jēzus Kristus evaņģēlija mācībām.

Tas Kungs pamācīja: „Turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!”¹ Cik gan lielu laimi šīm zināšanām būtu mums jāsniiedz! Viņš dzīvoja mūsu dēļ, un Viņš nomira mūsu dēļ. Viņš samaksāja mūsu grēku cenu. Kaut mēs līdzinātos Viņa piemēram. Kaut mēs Viņam izrādītu lielu pateicību, pieņemot Viņa upuri un

dzīvojot tā, lai sagatavotos atgriezties un kādu dienu dzīvot kopā ar Viņu.

Kā esmu minējis iepriekšējās konferencēs, es jums pateicos par jūsu lūgšanām manā labā. Man tās ir nepieciešamas; es tās sajūtu. Arī mēs kā Augstākie pilnvarotie atceramies jūs visus un lūdzam, lai mūsu Debesu Tēva vislabākās svētības būtu ar jums.

Tagad, mani mīļotie brāļi un māsas, mēs šķiramies uz sešiem mēnešiem. Lai Dievs ir ar jums, līdz mēs atkal tiksimies. Mūsu Glābēja un Pestītāja, patiesi Jēzus Kristus, Tā Kunga, Vārdā, āmen.

Atsauce

1. Jāņa 16:33.

Vai ticība Jēzus Kristus Izpirkšanai ir ierakstīta mūsu sirdīs?

Linda K. Bērtone

Palīdzības biedrības vispārējā prezidente

*Derību slēgšana, ievērošana un priecāšanās par tām
parāda, ka Jēzus Kristus veiktā Izpirkšana patiesi ir
ierakstīta mūsu sirdīs.*

Manas mīlotās māsas, domas par jums ir bijušas manā prātā un sirdī mēnešiem ilgi, kamēr esmu apsvērusi šo savu izaicinājuma pilno atbildību. Kaut gan nejūtos atbilstoša atbildībai, kas uzlikta maniem pleciem, zinu, ka šis aicinājums nācis no Tā Kunga caur Viņa izredzēto pravieti, un šobrīd man ar to ir pietiekami. Svētie Raksti māca — „vai ar [Tā Kunga] balsi, vai ar [Viņa] kalpu balsi, tas ir viens un tas pats”.¹

Viena no vērtīgākajām dāvanām, ko esmu saņēmusi šajā aicinājumā, ir pārliecība, ka Debesu Tēvs mīl visas Savas meitas. Esmu sajutusi Viņa mīlestību pret ikvienu no mums!

Man, tāpat kā jums, patīk Svētie Raksti! Jeremijas grāmatā ir kāds man ļoti mīļš pants. Jeremija dzīvoja grūtos laikos un apstākļos, bet Tas Kungs ļāva viņam paredzēt cerību laiku, kad notiks pēdējo dienu Israēla pulcināšana² — mūsdienas. Jeremija pravietoja:

„Pēc šīm dienām, tā saka Tas Kungs, Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta. . . .

. . . Visi Mani pazīs, lielie un mazie, tā saka Tas Kungs, jo Es piedošu viņu noziegumus un nepieminēšu vairs viņu grēku!”³

Mēs esam tie ļaudis, ko redzēja Jeremija. Vai mēs esam aicinājušas, lai Tas Kungs ieraksta Savu bauslību jeb mācību mūsu sirdīs? Vai mēs ticam, ka piedošana, kas pieejama caur Izpirkšanu, uz ko atsaucas Jeremija, attiecas uz mums katru personīgi?

Pirms dažiem gadiem elders Džefrijs R. Holands stāstīja savas izjūtas par dziļi iesakņojušos ticību, kas piemita pionieriem, kuri turpināja doties uz Soltleiksitijas ieleju pat pēc savu bērnu nāves. Viņš teica: „Tas nebija tādēļ, lai izpildītu programmu, tā nebija dalība sabiedriskā pasākumā, viņi darīja to, jo viņu dvēselēs bija ticība Jēzus Kristus evaņģēlijam, tā bija viņu kaulu smadzenēs.”

Dziļi savilņots Viņš turpināja:

„Tikai pateicoties tam, mātes varēja apglabāt [savus bērniņus] maizes kastēs un turpināt ceļu, sakot: „Kaut kur atrodas apsolītā zeme. Mēs aizklūsim līdz ielejai.”

Viņas varēja to teikt, pateicoties derībām, mācībai, ticībai, atklāsmēm un Garam.”

Un nobeigumā viņš rosināja mūs apdomāt šādus vārdus: „Ja vien mēs spētu uzturēt šādu attieksmi mūsu ģimenēs un Baznīcā, iespējams, daudz kas nokārtotos pats no sevis. Iespējams, daudzas ne tik noderīgas lietas pašas izkristu no „mūsu ratiem”. Esmu dzirdējis, ka rokas ratiņos satilpa pavisam nedaudz. Mūsu priekštečiem bija jāizvēlas, ko ņemt līdzi, tāpat varbūt 21. gadsimts liks mums atbildēt uz jautājumu: „Ko mēs liksim savos „rokas ratiņos”?”. Un tā būs mūsu dvēseles būtība, tas, kas ir mūsu kaulu smadzenēs.”⁴ Jeb, citiem vārdiem sakot, tas, kas *ierakstīts mūsu sirdīs!*

Kā jaunais Palīdzības biedrības prezidijs — mēs esam no sirds meklējušas To Kungu, lai zinātu, kādas būtiskas lietas, saskaņā ar Viņa gribu, likt savos „Palīdzības biedrības ratiņos”, lai turpinātu veicināt Viņa darbu. Mēs esam sajutušas, ka pirmām kārtām Debesu Tēvs vēlas, lai mēs palīdzētu Viņa mīlotajām meitām izprast mācību par Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu. Mēs zinām, ka tādējādi stiprināsies gan mūsu ticība, gan vēlme dzīvot taisnīgi. Otrkārt, esam sajutušas, ka, ņemot vērā būtisko

vajadzību stiprināt mājas un ģimeni, Tas Kungs vēlas, lai mēs mudinātu Viņa mīļotās meitas ar prieku palikt pie savām derībām. Ievērojot derības, tiek stiprinātas ģimenes. Beigu beigās mēs jūtam, ka Viņš vēlas, lai mēs darbotos vienoti ar pārējām palīgorganizācijām un mūsu priesterības vadītājiem, cenšoties uzmeklēt tos, kam nepieciešama palīdzība, un palīdzot viņiem progresēt ceļā uz paaugstināšanu. Mēs dedzīgi lūdzam, lai mēs visas atvērtu savas sirdis un ļautu Tam Kungam iegravēt tajās mācību par Izpirkšanu, derībām un vienotību!

Kā gan mēs varam stiprināt savas ģimenes vai palīdzēt citiem, ja mūsu pašu sirdīs nav ierakstīta dziļa un patiesa ticība Jēzum Kristum un Viņa bezgalīgajai Izpirkšanai? Šovakar es vēlos dalīties trijos, ar Izpirkšanu saistītos principos, kas, ja vien ierakstīsim tos savās sirdīs, stiprinās mūsu ticību Jēzum Kristum. Es ceru, ka izpratne par šiem principiem svētīs ikvienu no mums, neatkarīgi no tā, vai esam jaunpievērstās vai arī nākam uz Baznīcu jau kopš bērnības.

1. princips: „Jēzus Kristus veiktā Izpirkšana var nolīdzināt visas mums nodarītās netaisnības.”⁵

Mēs, līdz ar jums, dalāmies liecībā par mūsu Glābēja, Jēzus Kristus, veikto Izpirkšanu. Mūsu liecība, tāpat kā jūsējā, ir ierakstīta mūsu sirdīs, sastopoties ar dažādām grūtībām un pārbaudījumiem, kas veicinājuši garīgu izaugsmi. Bez izpratnes par Debesu Tēva nevainojamo laimes ieceri un Glābēja Izpirkšanu kā šīs ieceres centrālo elementu, šīs grūtības varētu uztvert kā netaisnību. Katrai no mums dzīvē ir grūtības. Taču uzticīgā sirdī ierakstīts, ka „Jēzus Kristus veiktā Izpirkšana var nolīdzināt visas mums nodarītās netaisnības”.

Kādēļ Tas Kungs pieļauj, lai mūsu dzīvē ienāktu ciešanas un nelaiques? Vienkāršiem vārdiem sakot, tā ir daļa no mūsu izaugsmes un pilnveidošanās ieceres! Mēs liksmi „gavilējām”⁶, uzzinot, ka mums tiek dota iespēja nākt uz Zemes un piedzīvot laicīgo dzīvi. Elders Dalins H. Oukss māca: „Mums tik nepieciešamā pievērsšanās bieži vien daudz vieglāk panākama caur ciešanām un likstām, nekā ērtos un mierīgos apstākļos.”⁷

Šo patiesību ilustrē kādas ticīgas pionieru māsas piemērs. Marijai Loīsei Valkerei bija 17 gadu, kad viņa Sentluisā, Misūri štātā, apprecējās ar Džonu T. Morisu. 1853. gadā viņi kopā ar

svētajiem šķērsoja līdzenumus un neilgi pēc pirmās kāzu gadadienas ienāca Soltleikas ielejā. Ceļojuma laikā arī viņi, tāpat kā citi svētie, bija cietuši no trūkuma. Taču viņu ciešanas un likstas nebeidzās ar Soltleikas ielejas sasniegšanu. Nākamajā gadā Marija, kurai tolaik bija 19, rakstīja: „Mums piedzima dēls. . . . Kādu vakaru, kad viņam bija divi vai trīs mēneši, . . . kāds man pačukstēja: „Tu zaudēsi šo mazulīti.”

Ziemai turpinoties, bērniņa veselības stāvoklis pasliktinājās. „Mēs darijām, ko varējām, . . . taču bērniņam kļuva arvien sliktāk. . . . Otrajā februārī viņš nomira, . . . un tā nu es izdzēru rūgto kausu, šķīroties no savas pašas miesas un asinīm.” Taču ar to viņas pārbaudījumi nebeidzās. Trīs nedēļas pēc bērniņa zaudēšanas savārga un nomira arī Marijas vīrs.

Marija rakstīja: „Tā nu es savos padsmītu gados pavisam īsā, 20 dienu, laikā biju zaudējusi vīru un mūsu vienīgo bērniņu, atrodoties svešā zemē, simptiem jūdžu tālumā no saviem asins radiniekiem, un manā priekšā slējās grūtību kalni, . . . un es vēlējos, kaut es arī varētu mirt un pievienoties saviem [mīļajiem].”

Marija turpina: „Kādu svētdienas vakaru mēs ar draudzeni devāmies pastaigā, . . . tas man atgādināja par vīra zaudējumu un manu ārkārtīgo vientulību. Es, rūgti raudot, acu priekšā, gluži kā vīzijā, varēju redzēt stāvo dzīves kalnu, kurā man jārāpjas, es pavisam skaudri izjutu tā realitāti. Mani pār māca dziļa depresija, jo pretinieks zina, kad mums uzbrukt, *taču mūsu [Glābējs Jēzus Kristus] var mūs glābt*. Pateicoties . . . Tēva sniegtajai palīdzībai, es spēju cīnīties pret visiem tiem spēkiem, kas tobrīd šķita pavērsušies pret mani.”⁸

Marija savā trauslajā 19 gadu vecumā apguva, ka Izpirkšana dāvā pārliecību — visas netaisnības mūsu dzīvē var tikt nolīdzinātas un tiks nolīdzinātas, pat vislielākās bēdas.

2. princips: „Izpirkšana var dot mums spēku pārvarēt miesīgo cilvēku sevī un kļūt par patiesām Jēzus Kristus mācekļēm.”⁹

Ir kāda pazīme, kā saprast, vai esam apguvušas konkrēto evaņģēlija mācību jeb principu. Mēs esam apguvušas mācību jeb principu, ja varam mācīt to tā, lai mūs saprot pat mazs bērns. Vērtīgs resurss, lai mācītu bērniem izprast Izpirkšanu, ir kāda

Sākumskolas stundas plānā ietvertā līdzība. Iespējams, tā palīdzēs mums, mācot savus bērnus, mazbērnus vai citām reliģijām piederošos draugus, kas vēlas izprast šo būtisko mācību.

„[Kāda sievietē], ejot pa ceļu, iekrita tik dziļā bedrē, ka nevarēja no tās izrāpties. Neskatoties uz visiem pūliņiem, [viņa] nespēja izkļūt no tās [pašas spēkiem]. [Sievietē] sauca pēc palīdzības un nopriecājās, kad kāds laipns garāmgājējs izdzirdēja viņu un nolaida bedrē trepes. Tas ļāva [viņai] izrāpties no bedres un atgūt brīvību.

„Mēs esam līdzīgi [sievietēi] bedrē. Grēkošana ir līdzīga krišanai bedrē, no kuras pašu spēkiem izkļūt nevaram. Līdzīgi kā laipnais garāmgājējs, kas uzklausīja [sievietes] saucienu pēc palīdzības, Debesu Tēvs ir sūtījis Savu Vienpiedzimušo Dēlu, lai nodrošinātu mums glābšanas ceļu. Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu var pielīdzināt bedrē nolaistām trepēm — tā sniedz mums iespēju izrāpties.”¹⁰ Taču Glābējs dara daudz vairāk par trepju nolaišanu, Viņš „nokāpj bedrē un parāda, kā trepes izmantot, lai mēs varētu no tās izkļūt.”¹¹ „[Sievietēi] bedrē bija jāpārkāpa pa trepēm, un līdzīgi arī mums ir jānožēlo savi grēki un jāpaklausa evaņģēlija principiem un priekšrakstiem, lai izrāptos no savas personīgās „bedres” un ļautu Izpirkšanai darboties savā dzīvē. Tādējādi pēc visa, kas ir mūsu pašu spēkos, Izpirkšana ļauj, lai mēs būtu cienīgi atgriezties Debesu Tēva klātbūtnē.”¹²

Nesen man bija tas gods satikt kādu mūsdienu pionieri — Dieva mīļoto meitu un jaunpievērsto Baznīcas locekli no Čīles. Viņa kā vientuļā māte audzina divus dēliņus. Pateicoties Izpirkšanas spēkam, viņa ir spējusi atstāt pagātņi aiz muguras un tagad no visas sirds pūlas kļūt par patiesu Jēzus Kristus mācekli. Atceroties viņu, prātā nāk princips, ko mācījis elders Deivids A. Bednārs: „Viena lieta ir zināt, ka Jēzus Kristus nāca uz Zemes, lai *mirtu* par mums, — tas ir Kristus mācības pamatu pamats. Taču mums jānovērtē arī tas, ka Tas Kungs vēlas caur Savu Izpirkšanu un Svētā Gara spēku *dzīvot* mūsos — ne vien vadīt mūs, bet arī spēcināt mūs.”¹³

Kad pārrunājām, kā palikt uz takas, kas ved uz mūžīgo dzīvi, māsa no Čīles aizrautīgi apliecināja man, ka apņēmusies šo ceļu turpināt. Lielāko dzīves daļu viņa bija nomaldījusies no šīs takas

un tagad paziņoja, ka „tur, ārā,” nav nekā tāda, ko viņa vēlētos savā dzīvē atgūt. Viņā mājā sniegtais Izpirkšanas iespēju spēks. Tas ir ierakstīts viņas sirdī.

Šis spēks ne vien dod mums iespēju izrāpties no bedres, bet arī dod spēku turpināt iet pa šauro jo šauro taku, kas ved atpakaļ mūsu Debesu Tēva klātbūtnē.

3. princips: „Izpirkšana ir lielākais, mūsu rīcībā esošais, pierādījums Tēva mīlestībai pret Saviem bērniem.”

Būtu labi, ja mēs padomātu par šo savilņojošo Eldera Ouksa domu: „Padomājiet, cik lielām vajadzēja būt Debesu Tēva ciešanām, sūtot Savu Dēlu izciest neaptveramās mokas par mūsu grēkiem! Tas ir lielākais pierādījums Viņa mīlestībai pret ikvienu no mums.”¹⁴

Šim pārākajam mīlestības apliecinājumam būtu jānoved mūs visas uz ceļiem pazemīgā lūgšanā, pateicoties Debesu Tēvam, ka Viņš mūs mīl tik ļoti, lai sūtītu Savu Vienpiedzimušo Dēlu ciest par mūsu grēkiem, mūsu sirdsēstiem un visām netaisnībām, kas šķiet nodarītas mūsu personīgajā dzīvē.

Vai atceraties sievieti, par ko nesen stāstīja prezidents Dīters F. Uhtdorfs? Viņš teica: „Kāda sieviete, kura pieredzējusi gadiem ilgus pārbaudījumus un bēdas asarām acīs teica: „Esmu sapratusi, ka esmu kā veca 20 dolāru banknote — sagumzīta, ieplēsta, netīra, nolietota un saskrābāta. Taču es joprojām esmu 20 dolāru banknote. Es esmu kaut kā vērtā. Pat ja ne pēc kā neizskatos un pat ja esmu sagumzīta un nolietota, es joprojām esmu visu 20 dolāru vērtā.””¹⁵

Šī sieviete zina, ka ir Debesu Tēva mīļota meita un ir pietiekami vērtīga, lai Viņš sūtītu Savu Dēlu izpirkt viņu — personīgi viņu. Ikvienai māsai Baznīcā būtu jāzina tas, ko zina šī sieviete, — ka mēs katra esam Dieva mīļota meita. Kā zināšanas par mūsu vērtību Viņa acīs maina to, kā ievērojam savas derības? Kā zināšanas par mūsu vērtību Viņa acīs ietekmē mūsu vēlmi kalpot citiem? Kā zināšanas par mūsu vērtību Viņa acīs palielina mūsu vēlmi palīdzēt tiem, kam, tāpat kā mums, pašos sirds dziļumos nepieciešama izpratne par Izpirkšanu? Ja katrai no mums sirds dziļumos būs ierakstīta mācība par Izpirkšanu, mēs sāksim mainīties, lai kļūtu par tādiem cilvēkiem, kādus Tas

Kungs vēlas redzēt, atkal atgriežoties. Viņš atpazīs mūs kā Savas patiesās mācekles.

Lai Jēzus Kristus Izpirkšana rosina „varenu pārmaiņu” mūsu sirdīs!¹⁶ Es apsolu, ka atmostoties šai mācībai — saskaņā ar Dieva eņģeļa paziņojumu „liela prieka vēstīj”¹⁷ — mēs jutīsimies tāpat kā ķēniņa Benjamīna ļaudis. Pēc tam, kad bija lūguši, lai Izpirkšana varētu tikt attiecināta uz viņu dzīvi, „viņi tika piepildīti ar prieku”¹⁸ un gribēja „stāties derībā ar . . . Dievu, lai darītu Viņa gribu un lai paklausītu visās lietās Viņa pavēlēm”.¹⁹ Derību slēgšana, ievērošana un priecāšanās par tām parāda, ka Jēzus Kristus veiktā Izpirkšana patiesi ir ierakstīta mūsu sirdīs. Māsas, lūdzu, paturiet prātā šos trīs principus:

1. „Jēzus Kristus veiktā Izpirkšana var nolīdzināt visas mums nodarītās netaisnības.”²⁰
2. „Izpirkšana var dot mums spēku pārvarēt miesīgo cilvēku sevī un kļūt par patiesām Jēzus Kristus mācekļēm.”²¹
3. „Izpirkšana ir lielākais mūsu rīcībā esošais pierādījums Tēva mīlestībai pret Saviem bērniem.”²²

„Pēc šīm dienām, tā saka Tas Kungs, Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta.”²³ Es aicinu mūs visas lūgt To Kungu ierakstīt šos Izpirkšanas principus mūsu sirdīs! Es liecinu, ka tie ir patiesi. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Mācība un Derības 1:38.
2. *Old Testament: Gospel Doctrine Teacher's Manual* (2001.g.), 198. lpp.
3. Jeremijas 31:33–34, izcēlums pievienots.
4. Jeffrey R. Holland, „Roundtable Discussion”, *Worldwide Leadership Training Meeting*, 2008. g. 9. feb., 28. lpp.
5. *Sludini Manu evaņģēliju: misionāru kalpošanas rokasgrāmata* (2004.g.), 51. lpp.
6. Ijaba 38:7.
7. Dallin H. Oaks, „The Challenge to Become”, *Liahona*, 2001. g. janv., 42. lpp.
8. Mary Lois Walker Morris autobiogrāfija (Lindas Kjēras Bērtones ipašumā esošais eksemplārs).
9. Skat. David A. Bednar, „The Atonement and the Journey of Mortality”, *Liahona*, 2012. g. apr., 12.–19. lpp.
10. *Primary 7: New Testament* (1997. g.), 104. lpp.
11. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, apkop. Bruce R.

- McConkie, 3 sējumi (1954.–1956. g.), 1:123.
12. *Primary* 7, 104. lpp.
 13. David A. Bednar, *Liahona*, 2012. g. apr., 14. lpp.
 14. Dallin H. Oaks, „Love and Law”, *Liahona*, 2009. g. nov., 26. lpp.
 15. Dieter F. Uchtdorf, „You Are My Hands”, *Liahona*, 2010. g. maijs, 69. lpp.
 16. Skat. Almas 5:12–14.
 17. Mosijas 3:3.
 18. Skat. Mosijas 4:1–3.
 19. Skat. Mosijas 5:2–5.
 20. *Sludini Manu evaņģēliju*, 52. lpp.
 21. Skat. David A. Bednar, *Liahona*, 2012. g. apr., 12.–19. lpp.
 22. Skat. Dallin H. Oaks, *Liahona*, 2009. g. nov., 26. lpp.
 23. Jeremijas 31:33, izcēlums pievienots.

Būsim nomodā par saviem pienākumiem!

Kerola M. Stīvensa

Pirmā padomniece Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā

Mums ir jābūt nomodā par saviem pienākumiem un jāturpina ticībā, paļaujoties uz mierinošo, spēcinošo, iespēju dodošo un dziedinošo Izpirkšanas spēku.

Tiekot aicināta kalpot Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā, sajutu vēlmi uzzināt ko vairāk par sievietēm, kuras kalpojušas pirms manis. Uz mani atstāja iespaidu māsas Zinas D. Jangas, pirmās padomnieces otrajā Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā, mācības. Viņa teica: „Māsas, mums ir jābūt pilnīgā nomodā par saviem pienākumiem.”¹ Es gremdējos pārdomās par vārdiem *būt nomodā* un *pienākumi* un meklēju papildus informāciju Svētajos Rakstos.

Jaunajā Derībā Pāvils māca sava laika svētos:

„Jums pienākusi stunda celties no miega. Jo tagad mūsu pestīšana ir tuvāk . . .

Nakts drīz būs pagājusi, diena ir tuvu: . . . tērpsimies gaismas bruņās.”²

Mormona Grāmatā Alma mācīja saviem ļaudīm par svētajiem pienākumiem, kas jāuzņemas, slēdzot derību ar Dievu:

„Un tagad, tā kā jūs vēlaties nākt Dieva pulkā un tikt saukti par Viņa tautu, un esat gatavi nest vien otra slogus, lai tie kļūtu viegli;

jā, un esat gatavi sērot ar tiem, kas sēro; jā, un mierināt tos, kuriem nepieciešams mierinājums, un stāvēt kā Dieva liecinieki visos laikos un visās lietās, un visās vietās. . . .

Tagad es saku jums, ja tā ir jūsu sirds vēlēšanās, kas jums ir pret to, lai taptu kristīti Tā Kunga Vārdā kā liecinieki Viņa

priekšā, ka jūs stājaties derībā ar Viņu, ka jūs kalposit Viņam un turēsīt Viņa pavēles, lai Viņš vēl pilnīgāk varētu izliet Savu Garu pār jums?

Un tad, kad ļaudis dzirdēja šos vārdus, viņi sita plaukstas aiz prieka un izsaucās: Tā ir mūsu sirds vēlēšanās!"³

Māsas Jangas apgalvojums un šie Rakstu panti lika man aizdomāties par „pienākumiem”, kas aicina mūs būt nomodā mūsdienās.

Kristoties mēs slēdzam derību. Elders Roberts D. Heilz māca: „Slēdzot un ievērojot derības, mēs atstājam aiz muguras pasauli un ienākam Dieva valstībā.”⁴

Mēs esam mainījušās. Mēs izskatāmies citādi, un mēs rīkojamies citādi. Mēs klausāmies, skatāmies, lasām un sakām ko citu, mēs valkājam citādu apģērbu, jo esam kļuvušas par Dieva meitām, kas saistītas ar Viņu caur derību.

Tiekot confirmētas, mēs saņemam Svētā Gara dāvanu — tiesības pastāvīgi atrasties Dievības locekļa ietekmē, lai Tas mūs vadītu, mierinātu un pasargātu. Tas brīdina mūs, kad izjūtam kārdinājumu atkāpties no savām derībām un atgriezties pasaulē. Prezidents Boids K. Pekers māca, ka neviena no mums „nekad neizdarīs nopietnu kļūdu, netiekot iepriekš par to brīdināta caur Svētā Gara pamudinājumu”.⁵

Lai saņemtu šo dāvanu un lai Gars ar mums varētu būt vienmēr, mums jābūt cienīgām un modri jājūt savas sirds noskaņa. Vai mūsu sirds ir atsaucīga? Vai mums ir pazemīga sirds, apmācāma sirds, maiga sirds? Vai arī mūsu sirds ir pakāpeniski nocietinājusies, jo esam par daudz ļāvušās pasaules skaļajām skaņām, kas novērsušas mūsu uzmanību no maigajiem pamudinājumiem, kas nešaubīgi nākuši no Gara?

Kristoties mūsu sirdīs notika pārmaiņas un tās pamodās ticībai Dievam. Esot laicīgās dzīves ceļā, mums sev regulāri jājautā: „Ja [es esmu piedzīvojis] pārmaiņu sirdī, . . .vai [es varu] izjust to tagad?”⁶ Un ja ne, tad — kādēļ ne?

Daudzi no pirmajiem svētajiem „[piedzīvoja] šo vareno pārmaiņu savās sirdīs”.⁷ Tā pamudināja saņemt tempļa svētības, kas tām deva spēku pildīt savus pienākumus. Pirmie Navū svētie apmeklēja templi „visas dienas garumā un līdz pat vēlai naktij”⁸,

lai saņemtu priekšrakstus un slēgtu derības pirms ceļojuma uz rietumiem.

Sāra Riča, Palīdzības biedrības māsa no Navū, teica: „Tā Kunga namā mēs saņēmām daudz svētību, kas priecēja mūs, sniedza mierinājumu visās mūsu bēdās un deva spēku ticēt Dievam, zinot, ka Viņš vadīs un uzturēs mūs gaidāmajā ceļojumā pa svešatni.”⁹

Pateicoties ticībai Glābējam, viņu sirdīs bija notikušas pārmaiņas, un viņas paļāvās uz Viņa Izpirkšanas spēku. Viņas bija pamodušās noteiktai rīcībai. Dzīli sirdī viņas zināja, ka pasaulē bija kāds — Glābējs —, kurš saprot viņu personīgās grūtības, jo ir izcietis par tām Ģetzemanes dārzā un pie krusta. Viņš bija izjutis viņu bailes, viņu šaubas, viņu sāpes un viņu vientulību. Viņš izcietā viņu bēdas, viņu vajāšanas, viņu izsalkuma, viņu noguruma un viņu zaudējuma sāpes. Un pateicoties tam, ka bija izcietis to visu, Viņš varēja viņām teikt: „Nāciet šurp pie Manis [visas], kas esat [bēdīgas un grūtsirdīgas], Es jūs gribu atvieglināt.”¹⁰

Un viņas nāca. Viņas uzticējās un sekoja pravietim. Viņas zināja, ka ceļojums būs ilgs un viņu pienākums būs grūts. Viņas zināja, ka tas prasīs upurus, taču, smeļoties spēkus ticībā un paliekot pie savām derībām, viņas bija tam garīgi sagatavojušās.

Atstājot Navū, svēto grupiņa uzrakstīja vēstījumu tempļa sanāksmju zālē, ko bija spiesti pamest. Tur bija rakstīts: „Tas Kungs ir redzējis mūsu upuri. Sekojiet mums!”¹¹

Nesen es devos pionieru pārgājienā kopā ar mūsu bīskapijas jaunajiem vīriešiem un jaunajām sievietēm. Ik rītu es vaicāju sev: „Ko es upurēju? Kā es varu sekot viņu piemēram?”

Pārgājiena otrajā dienā, kad bijām vilkuši savus rokas ratiņus astoņas jūdzes (13 km), mēs nonācām līdz ceļa vietai, ko sauc par „sieviešu kāpienu”. Sievietes tika nošķirtas no vīriešiem, un vīrieši tika sūtīti pa priekšu augšup kalnā. Kad mēs sākām vilkt rokas ratiņus, es pavēros augšup un ieraudzīju, ka mūsu priesterības brāļi — gan veci, gan jauni — ir sastājušies ierindā gar ceļa malām un noņēmuši cepures, lai izrādītu cieņu sievietēm.

Sākumā ceļš bija viegls, bet drīz vien mēs jau bijām dziļi smiltīs, un kalns kļuva stāvāks. Gāju noliektu galvu, stumjot, cik

spēka, kad sajutu, ka pēkšņi kāds parauj manus ratiņus un, palūkojoties augšup, ieraudzīju Leksiju — vienu no mūsu jaunajām sievietēm, savu kaimiņieni. Viņa jau bija uzvilkusi savus rokas ratiņus līdz virsotnei un, redzot, ka vajadzīga palīdzība, atskrējusi atpakaļ. Kad mēs aizkļuvām līdz virsotnei, es ļoti gribēju skriet atpakaļ un palīdzēt tām, kas sekoja, taču man trūka elpas un sirds sitās tik strauji, ka prātā vairākkārt ienāca vārds *sirdstrieka!* Es ar pateicību nolūkojos, kā jaunās sievietes novieto savus rokas ratiņus un steidzas palīgā.

Kad mēs visas bijām sasniegušas virsotni, atvēlējam kādu brīdi, lai pierakstītu savas izjūtas dienasgrāmatās. Es uzrakstīju: „Tā kā nebiju pietiekami fiziski sagatavota, man trūka spēka palīdzēt tām, kas sekoja. Iespējams, man nekad vairs nebūs jāvelk rokas ratiņi, taču es nekad negribu pievilt savas māsas garīgajā ziņā — nekad!”

Tā bija svēta pieredze, kas lika man garīgi pamosties pienākumiem, kas man doti attiecībā uz savu ģimeni un līdzcilvēkiem. Turpinot ceļu, es domāju par to, ko biju mācījusies.

Pirmkārt, es iedomājos par savām māsām — gan tām, kas *vilka*, gan tām, kas vienas pašas *vēl joprojām turpina vilkt* savus „rokas ratiņus”. Gandrīz 20 procenti sieviešu tajās rokas ratiņu grupās bija vienas vismaz pusi no ceļa. Tās bija sievietes, kuras bija neprecētas, šķīrušās vai atraitnes. Daudzas bija vientuļās mātes.¹² Viņas visas vilka kopā — derības meitas, jaunas un vecas, dažāda dzīves gājuma — uz viena ceļa, ar vienotu mērķi.

Tās, kuras steidzās palīgā māsām, kam bija nepieciešama palīdzība, atgādināja man par glābējiem — gan redzamiem, gan neredzamiem —, kas ātri saskata vajadzības un rīkojas.

Es tobrīd domāju par Tā Kunga vārdiem: „Es iešu jūsu vaiga priekšā. Es būšu pie jūsu labās rokas un jūsu kreisās, un Mans Gars būs jūsu sirdīs, un Mani eņģeļi jums apkārt, lai jūs atbalstītu.”¹³

Abpus ceļam bija sastājušies uzticīgi, paklausīgi vīrieši, kas ievēro derības. Viņu priesterības spēks — spēks, ko Dievs izmanto, lai svētītu visus Savus bērnus, — sniedza mums iedvesmu, spēku un atbalstu. Viņi kalpoja par atgādinājumu, ka mēs nekad neesam vienas. Šis spēks var būt ar mums vienmēr, ja vien mēs ievērojam savas derības.

Es domāju par vīriem, kuri ceļojuma laikā tika šķirti no savu ģimeņu locekļiem, atstājot viņus, lai viņi vieni vilktu rokas ratiņus. Daudzi vīrieši ceļojumā nomira. Daži dēli palika, lai kalpotu misijās savā dzimtajā zemē. Citi bija emigrējuši iepriekš, lai sagatavotos ģimenes locekļu uzņemšanai Soltleikas ielejā. Daži nebija klāt savas izvēles dēļ, jo bija atteikušies ievērot savas derības.

Gluži kā mūsu priekšgājēji, daudzi mūsdienās dzīvo apstākļos, kuri nav ideāli. Taču mēs turpinām mācīt un tiekties pēc ideāla, jo zinām, ka pastāvīgi pūliņi palīdzēs mums progresēt un būt gataviem izmantot iespējas, kad, „[gaidot] uz To Kungu”¹⁴, saņemsim visas apsolītās svētības.

Ikviens no mums ir saskārusies un turpinās saskarties ar dzīves grūtībām. Šī laicīgā dzīve ir pārbaudes laiks, un mums arvien tiks dota iespēja izmantot savu rīcības brīvību, lai izvēlētos, ko mācīties no grūtībām, kas nešaubīgi nāks.

Kā Dieva meitas — mēs turpinām šo ceļu ticībā, jo atzīstam, kā mācījis prezidents Tomass S. Monsons, ka „templī saņemtie glābšanas priekšraksti, kas ļauj mums kādudien atgriezties pie mūsu Debesu Tēva, lai dzīvotu mūžīgās ģimenes attiecībās un tiktu apdāvināti ar svētībām un spēku no augšienes, ir visu mūsu upuru un pūliņu vērti.”¹⁵

Ar to vien, ka esam devušās ceļā, nepietiek. Mums ir jābūt nomodā par saviem pienākumiem un jāturpina ticībā, paļaujoties uz mierinošo, spēcinošo, iespēju dodošo un dziedinošo Izpiršanas spēku.

Māsas, es mīlu jūs! Lai arī daudzas no jums nepazīstu personīgi, es zinu, *kas* jūs esat! Mēs esam Viņa valstības meitas, kas ievēro derības, un, caur savām derībām apdāvinātas ar spēku, ir gatavas veikt savus pienākumus.

Palīdzības biedrība gatavo sievietes mūžīgās dzīves svētībām, garīgi pamodinot mūs, lai mēs pieaugtu ticībā un personīgajā taisnīgumā. Sāksim ar sevi! Sāksim no turienes, kur esam! Sāksim jau šodien! Garīgā nomodā mēs labāk spēsim stiprināt mājas un ģimeni un palīdzēt līdzcilvēkiem.

Šis ir glābšanas darbs, un spēcinošais un iespēju dodošais Izpiršanas spēks padara to iespējamu. Pamodīsimies un apzināsimies, kas esam! Būsim nomodā par saviem

pienākumiem! Mēs esam mūsu Debesu Tēva meitas, un Viņš mūs mīl. Par to es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Zina D. Young, grāmatā *Woman's Exponent*, 1877. g. 15. okt., 74. lpp.
2. Romiešiem 13:11–12.
3. Mosijas 18:8–11.
4. Robert D. Hales, „Modesty: Reverence for the Lord”, *Liahona*, 2008. g. aug., 21. lpp.
5. Boyd K. Packer, “Kā izdzīvot ienaidnieka teritorijā”, *Liahona*, 2012. g. okt., 35.
6. Almas 5:26.
7. Almas 5:14.
8. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011. g.), 29. lpp.
9. Sarah Rich, *Daughters in My Kingdom*, 30. lpp.
10. Mateja 11:28.
11. *Daughters in My Kingdom*, 30. lpp.
12. Skat. Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, 8. izd. (2012. g.).
13. Mācība un Derības 84:88.
14. Jesajas 40:31.
15. Thomas S. Monson, „The Holy Temple — a Beacon to the World”, *Liahona*, 2011. g. maijs, 92. lpp.

Tas Kungs nav jūs aizmirsis

Linda Š. Rīva

Otrā padomniece Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā

*Mūsu Debesu Tēvs un mūsu Glābējs Jēzus Kristus
pazīst un mīl mūs. Savās ciešanās mēs varam sajūst
Viņu mīlestību un līdzjūtību.*

Tiekoties ar māsām visā pasaulē, mēs apbrīnojam, cik stipras ir jūsu liecības. Ļoti daudzas no jums ir pirmās vai otrās paaudzes Baznīcas locekles. Mēs redzam, ka daudzas māsas kalpo vairākos aicinājumos, mēro lielu attālumu, lai apmeklētu Baznīcu, un nes upurus, lai slēgtu un ievērotu svētās tempļa derības. Mēs godinām jūs. Jūs esat Tā Kunga pionieres mūsdienās!

Nesen ar vīru Melu, apmeklējot kādu Austrālijas muzeju, satikām kādu brīvprātīgu ekskursiju vadītāju Molliju Lentālu. Mēs uzzinājām, ka Mollijai — jaukai sievietei pāri septiņdesmit — nav bērnu un ka viņa nekad nav bijusi precējusies. Viņa ir vienīgais bērns ģimenē, un viņas vecāki nomira pirms daudziem gadiem. Tuvākās radnieces, abas māsīcas, dzīvo citā kontinentā. Pēkšņi mani pārņēma Svētais Gars, kas liecināja, it kā runātu pats Debesu Tēvs: „Mollija *nav* viena! Mollija ir *Mana* meita! Es esmu viņas Tēvs! Viņai kā Manai meitai ir ļoti svarīga vieta *Manā* ģimenē, un viņa *nekad nav viena!*”

Viens no maniem mīļākajiem stāstiem par Glābēja dzīvi ir stāsts par Lācaru. Svētie Raksti vēsta, ka „Jēzus mīlēja Martu, viņas māsu [Mariju], un [viņu brāli] Lācaru”.¹ Jēzum tika sūtīta ziņa, ka Lācars ir smagi slimš, taču Jēzus nedevās ceļā uzreiz. Viņš uzkavējās vēl divas dienas, paziņojot, ka „šī slimība . . . [ir] Dievam par godu, lai Dieva Dēls ar to tiktu pagodināts”.²

Izdzirdējusi, ka nāk Jēzus, Marta „izgāja Viņam pretim”³ un pastāstīja Viņam, kas noticis. Lācars „jau četras dienas [gulēja] kapā”⁴. Sērojošā Marta steidzās atpakaļ uz mājām, lai pateiktu Marijai, ka Tas Kungs ir atnācis.⁵ Bēdu nospiestā Marija steidzās pie Jēzus, metās pie Viņa kājām un gauži raudāja.⁶

Mums ir teikts, ka „Jēzus, redzēdams [Mariju] raudam . . . , garā aizgrābts noskuma” un jautāja, kur viņi Lācaru guldījuši.

„Tie Viņam [sacīja]: „Kungs, nāc un redzi!””⁷

Un tad mēs varam lasīt vienus no līdzjūtības pilnākajiem, mīlošākajiem vārdiem Svētajos Rakstos: „Jēzus raudāja.”⁸

Apustulis Džeimss E. Talmidžs raksta: „Redzot divas bēdu sagrautas sievietes . . . , Jēzus sāka sērot [kopā ar viņām] tā, ka Viņš garā aizgrābts noskuma un ļoti bēdājās.”⁹ Šī pieredze liecina par līdzjūtību, empātiju un mīlestību, ko mūsu Glābējs un mūsu Debesu Tēvs izjūt pret ikvienu no mums ikreiz, kad mūs šai dzīvē nomāc sāpes, grēks, likstas vai ciešanas.

Mīlās māsas, mūsu Debesu Tēvs un mūsu Glābējs Jēzus Kristus pazīst un mīl mūs. Viņi zina, kad piedzīvojam kādas sāpes vai ciešanas. Viņi nesaka: „Tas nekas, ka šobrīd ir sāpīgi, drīz vien viss nokārtosies. Tu tiksi dziedināta vai arī tavs vīrs atradīs darbu, vai arī tavs noklīdušais bērns atgriezīsies uz pareizā ceļa.” Viņi izjūt mūsu ciešanu skaudrumu, un savās ciešanās mēs varam sajust Viņu mīlestību un līdzjūtību.

Alma liecina:

„Un Viņš ies, izciešot visādas sāpes un ciešanas, un kārdinājumus; un tas būs tāpēc, lai vārds varētu tikt piepildīts, kas saka: Viņš uzņemsies Savas tautas sāpes un slimības.

Un Viņš uzņemsies . . . viņu vājības, lai Viņš varētu tikt piepildīts ar žēlastību . . . , lai Viņš varētu zināt . . . , kā palīdzēt Saviem ļaudīm viņu vājībās.”¹⁰

Ja šaubāties, *vai* mūsu Glābējs un mūsu Debesu Tēvs pazīst mūs, vai arī, *cik labi* Viņi pazīst mūs katru personīgi, mums būtu jāatceras, ko Glābējs teica Oliveram Kauderijam:

„Ja tu vēlies tālāku liecību, atgriezies savā prātā pie tās nakts, kad tu sauci Mani savā sirdī, lai tu varētu zināt to, kas attiecas uz patiesību par šīm lietām.”¹¹

Vēl pirms tam Glābējs viņam paziņoja: „Nav neviena cita, izņemot Dievu, kas zinātu tavas domas un tavas sirds vēlmes.”¹²

Glābējs atgādināja Oliveram, ka Viņš zina visus sīkumus par viņa kvēlo lūgšanu un atceras gan konkrēto laiku, gan konkrēto nakti.

Pirms daudziem gadiem manu vīru piemeklēja kāda reta un smaga slimība. Jo vairāk laika pagāja un jo smagāka kļuva viņa slimība, jo ciešāka kļuva mana pārliecība, ka viņš mirst. Es nevienam nestāstīju par savām bailēm. Mums bija liela ģimene ar maziem bērniem un mīlestības pilna mūžīgā laulība, un domas par to, ka zaudēšu savu vīru un audzināšu bērnus viena, pildīja manu sirdi ar vientulību, izmisumu un pat dusmām. Man kauns atzīt, ka es attālinājos no sava Debesu Tēva. Es pārtraucu lūgt, pārtraucu plānot un dienām ilgi raudāju. Beidzot nonācu pie slēdziena, ka viena ar to galā netikšu.

Pirmo reizi daudzu dienu laikā nometos ceļos un izkratīju sirdi savam Debesu Tēvam, lūdzot piedot, ka esmu no Viņa novērsusies, stāstot par visām savām slēptākajām jūtām un visbeidzot — ar asarām atzīstot, ka, ja tas ir tas, ko Viņš tik tiešām vēlas, lai es darītu, es to darīšu. Es zināju, ka Viņam ir noteikti plāni mūsu dzīvei.

Kamēr ceļos nometusies turpināju kratīt sirdi, mani pārņēma visjaukākās, mierīgākās un mīlošākās jūtas. Es jutos tā, it kā mani būtu apklājusi mīlestības sega. Bija tā, it kā es dzirdētu Debesu Tēvu sakām: „Tas ir viss, ko man vajadzēja zināt.” Es nolēmu, ka nekad vairs no Viņa nenovērsīšos. Manam vīram pakāpeniski un pārsteidzoši kļuva arvien labāk, līdz viņš pilnīgi atlaba.

Pēc daudziem gadiem mēs ar vīru metāmies ceļos pie savas septiņpadsmit gadīgās meitas sāniem un lūdzāmies par viņas dzīvību. Šoreiz atbilde bija noliedzoša, taču mēs izjutām tikpat lielu mūsu Glābēja solīto mīlestību un mieru un sapratām, ka, lai gan Debesu Tēvs sauc viņu mājup, viss būs labi. Mēs esam uzzinājuši, ko nozīmē dalīties savā nastā ar To Kungu, zināt, ka Viņš mūs mīl un jūt līdzī mūsu ciešanām un bēdām.

Viens no jaukākajiem tēva un dēla attiecību brīžiem, kas aprakstīts Mormona Grāmatā, ir brīdis, kad Alma, jaunākais, liecina savam dēlam Helamanam. Alma apraksta, kādas „neizsakāmās šausmas” izjuta, iztēlojoties nākšanu Dieva priekšā, lai tiktu tiesāts par saviem daudzajiem pārkāpumiem. Trīs dienu un nakšu garumā izjutis visu savu grēku smagumu,

viņš nožēloja grēkus un lūdzās, lai Glābējs izrāda pret viņu žēlastību. Viņš apraksta Helamanam „skaudro un saldo” prieku, ko izjuta, „vairs neatceroties” savas sāpes. Tā vietā, lai izjustu „neizsakāmas šausmas”, domājot par nākšanu Dieva trona priekšā, Alma redzēja vīziju — „Dievu sēžam Savā tronī” — un paziņoja: „Mana dvēsele *ilgojās* tur palikt.”¹³

Manas dārgās māsas, vai tad tieši tā nejutamies arī mēs, kad nožēlojam grēkus un domājam par mīlestību, žēlastību un pateicību, ko izjūtam pret savu Debesu Tēvu un savu Glābēju — vai tad arī mēs „neilgojamies palikt tur”, lai atkal tiktu ieskautas Viņu mīlošajās rokās?

Tāpat kā Tas Kungs liecināja man, ka Viņš nav aizmirsis savu mīlo meitu Molliju Lentālu, es liecinu, ka Viņš *nav aizmirsis jūs!* Lai kādi būtu jūsu grēki, vājības vai sāpes, lai ar kādām grūtībām un pārbaudījumiem jūs saskartos, Viņš to visu zina un saprot. Viņš mīl jūs! Un Viņš palīdzēs jums tādos brīžos, tāpat kā palīdzēja Marijai un Martai. Viņš ir samaksājis pilnu cenu, lai zinātu, kā jums palīdzēt. Atdodiet savas nastas Viņam! Pastāstiet savam Debesu Tēvam, kā jūtaties! Pastāstiet Viņam par savām sāpēm un bēdām un tad atdodiet tās Viņam! *Ik dienu* pētiēt Svētos Rakstus! Arī tie sniegs jums lielu mierinājumu un palīdzību.

Mūsu Glābējs jautā:

„Jo vai var sievietē aizmirst savu zīdaiņi, ka viņa neapžēlotos par savu klēpja dēlu? Jā, viņa var aizmirst, tomēr Es neaizmirsīšu tevi. . . .

. . . Es esmu iezīmējis tevi uz Savu roku delnām.”¹⁴

„Un jūs redzat, ka Es *nevienam* nepavēlēju aiziet, bet drīzāk pavēlēju, lai jūs nāktu pie Manis, lai jūs varētu sajūst un redzēt; patiesi tā jums būs darīt pasaulei.”¹⁵

Tas ir mūsu pienākums. Mums ir jāsaņūm un jāsaņūm pašām, un tad jāpalīdz visiem Debesu Tēva bērniem sajūst, saņūmēt un zināt, ka mūsu Glābējs ir uzņēmis ne vien visus mūsu grēkus, bet arī mūsu sāpes, mūsu ciešanas un bēdas, lai Viņš varētu zināt, kā mēs jūtamies un kā mūs mierināt. Es liecinu par Viņu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Jāņa 11:5.
2. Jāņa 11:4.

3. Jāņa 11:20.
4. Jāņa 11:17.

5. Skat. Jāņa 11:28.
6. Skat. Jāņa 11:32.
7. Jāņa 11:33–34.
8. Jāņa 11:35.
9. James E. Talmage, *Jesus the Christ*,
3. izdevums (1916. g.), 493. lpp.
10. Almas 7:11–12.
11. Mācība un Derības 6:22.
12. Mācība un Derības 6:16.
13. Skat. Almas 36:14–22, izcēlums
pievienots.
14. 1. Nefija 21:15–16.
15. 3. Nefijs 18:25, izcēlums pievienots.

Palīdzības sniedzējs

Prezidents Henrijs B. Airings

Pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Jūs tiksiet stiprinātas un arī iedvesmotas, lai zinātu, cik daudz jūs spējat kalpot.

Es esmu pateicīgs, ka varu šovakar būt jūsu sabiedrībā. Jēzus Kristus Baznīcas sievietes ir virzījušās uz priekšu, lai kļūtu par mūsu apvienību, ko praviēša Džozefa Smita māte Lūcija Maka Smita aprakstīja šādiem vārdiem: „Mums ir jālolo citai cita, jāuzmana citai cita, jāmierina citai cita un jāsaņem zināšanas, lai debesīs mēs visas varētu būt kopā.”¹

Šim ievērojamajam prasību aprakstam, kas jāizpilda, lai varētu sadraudzībā dzīvot ar Dievu laimes stāvoklī, ir trīs daļas. Viena ir — rūpēties citai par citu. Otra — mācīt citai citu un tikt mācītām. Un trešā — būt kopā ar Dievu.

Mans šīvakara mērķis ir palīdzēt jums sajūst Dieva uzslavu un atzinību par to, ko jūs jau esat paveikušas, palīdzot cita citai sasniegt šo cēlo mērķi. Un arī nedaudz raksturot to, kas vēl būs nākotnē jūsu vienotajā kalpošanā.

Līdzīgi agrāko laiku māsām, jūs esat atsaukušās Tā Kunga aicinājumam — doties citiem palīgā. 1856. gadā pravietis Brigams Jangs lūdza pionieriem doties palīgā rokas ratiņu pionieriem, kuri atradās īpaši grūtā situācijā sniegotajos kalnos. Šajā smagajā brīdī viņš vispārējās konferences dalībniekiem teica: „Jūsu ticība, reliģija un reliģiskā pārliecība neizglābs nevienu no jums mūsu Dieva celestiālajā valstībā, ja vien jūs neīstenosiet tieši šos principus, ko es jums pašlaik mācu. Dodieties un atvediet šos cilvēkus šurp no augstienēm, un esiet ļoti uzmanīgi attiecībā uz to, ko mēs saucam par laicīgām lietām, . . . citādi jūsu ticība būs veltīga.”²

Jūtā atsaucās simtiem sieviešu. Savā nabadzībā viņas piepildīja ratus ar visu, ko varēja atlicināt, visu, ko spēja savākt no citiem, lai mierinātu ciešanās nonākušos. Viena no šīm drosmīgajām sievietēm pierakstīja: „Es nekad nebiju izjutusi lielāku gandarījumu un, es teiktu, lielāku prieku nevienā darbā, ko biju iepriekš veikusi savā dzīvē, jo šobrīd pastāvēja tik liela vienprātība.”³

Kad glābšana bija pabeigta un sniegi bija nokusuši, šī pati māsa pierakstīja savas ticīgās sirds jautājumu: „Ko tālāk darīt tiem, kas vēlas rīkoties?”⁴

Mūsdienās drosmīgu māsu grupas visā pasaulē pielieto savu ticību darbībā simtiem vietās. Un viņas vaicā savās sirdīs un lūgšanās šo pašu jautājumu par savas kalpošanas dzīves nākotni.

Katra no jums esat īpašā situācijā savā ceļojumā uz mūžīgo dzīvi. Dažām ir gadiem ilga pieredze, un citas ir nesen kā uzsākušas savu mācekļības ceļu. Katra māsa ir unikāla ar savu personīgo vēsturi un saviem izaicinājumiem. Taču jūs visas esat māsas un mūsu Debesu Tēva mīlotas meitas, kurš jūs pazīst un ir nomodā par katru no jums.

Jūs esat ļoti labi lolojušas, pārraudzījušas un mierinājušas cita citu. Es biju šī trīskāršā brīnuma liecinieks vēl gluži nesen, tikai pirms viena mēneša, kad jūs kalpojāt kādai mātai. Kā viņas tēvs — es jums pateicos un pateicos Dievam, kurš vadīja vienu apmeklējošo māsu.

Mūsu meita Elizabete, kura dzīvo citā štatā vienu laika joslu atstātus no mums, bija mājās ar savu trīsgadīgo meitu. Otrs viņas bērns bija pirmo nedēļu bērnudārzā. Elizabete bija sestajā grūtniecības mēnesī un gaidīja sava trešā bērna piedzimšanu, kura, kā ārsti teica, arī būs meitene. Viņas vīrs Džošuā bija darbā.

Kad viņa pamanīja, ka asiņo un ka asiņošana pastiprinās, viņa piezvanīja savam vīram. Viņš teica viņai, lai viņa izsauc ātro palīdzību un ka viņš viņu satiks slimnīcā, kas atradās 20 minūšu attālumā no viņu mājām. Pirms viņa piezvanīja, viņa izdzirdēja klauvējienu pie ārdurvīm.

Viņa bija pārsteigta, kad pie durvīm ieraudzīja savu Palīdzības biedrības apmeklējuma mācības pārinieci. Viņām torīt nebija norunātas tikšanās. Viņas pāriniece bija vienkārši sajutusi, ka viņai vajadzētu apraudzīt Elizabeti.

Viņa palīdzēja viņai iekāpt mašīnā. Viņas atbrauca uz slimnīcu tikai dažas minūtes, pirms tur ieradās Džošuā no sava darba. Ārsti mazāk nekā 20 minūšu laikā nolēma izņemt zīdaini operējot, lai glābtu Elizabeti un viņas bērnu. Tā pasaulē, skaļi klieudzot, nāca sīciņa meitenīte, 15 nedēļas pirms plānotā laika. Viņa svēra vienu mārciņu un vienpadsmit unces (765 g). Taču viņa bija dzīva, un arī Elizabete bija dzīva.

Tajā dienā daļēji piepildījās Lūcijas Makas Smitas vārdi. Uzticīga Palīdzības biedrības locekle pēc Svētā Gara pamudinājuma pārraudzīja, loloja un mierināja vienu māsu Dieva valstībā. Viņa un desmitiem tūkstošu citu māsu, kuras ir sniegušas šādu iedvesmotu kalpošanu daudzās paaudzēs, saņem pateicību ne tikai no tiem, kuriem viņas ir palīdzējušas, un šo cilvēku tuviniekiem, bet arī no Tā Kunga.

Jūs atceraties Viņa atzinīgos vārdus tiem, kuri saņem mazu atzinību par savu labdarību: „Tad Ķēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.”⁵

Taču brīnums, ko paveica viena Palīdzības biedrības māsa, ierodoties istajā brīdī, lai palīdzētu, vairojas caur vienotas māsu biedrības spēku. Šī ir tikai daļa no īsziņas, ko Elizabetes bīskaps nosūtīja Elizabetei un Džošuam slimnīcā dažas stundas pēc bērniņa piedzimšanas: „Palīdzības biedrības prezidente ir labi informēta. Mēs jau plānojam, kā palīdzēt jūsu meitenēm mājās, lai Elizabete varētu braukāt uz slimnīcu, kamēr tur uzturas jaukais zīdainītis bez vārda. Mēs to esam darījuši iepriekš, ilgtermiņā, un mūsu cilvēki ar nepacietību gaida iespēju palīdzēt.”

Bīskaps turpināja: „Mēs pat esam nākuši uz slimnīcu un sēdējuši ar bērniem rotaļu istabās, kad mammas nav vēlējušās atstāt bērnus kaut kur citur.

Mēs neīstenosim savu plānu, to nesaskaņojot un nevienojoties ar jums, protams. Mēs vienkārši vēlamies darīt zināmu, lai jūs neraizētos par to, ko mēs varam paveikt [un paveiksim].”

Tas, ko viņi paveica manas meitas labā, deva viņai iespēju izbaudīt pirmo dārgo brīdi ar savu mazo meitiņu, kad viņa pirmo reizi turēja viņu rokās.

Un tad bīskaps noslēdza savu vēstījumu Džošūam un Elizabetei ar to, ko māsas visā pasaulē sūta savā apņēmībā kalpot citiem Mācītāja labā: „Saglabājiet ticību.”

Lai kādas būtu jūsu atšķirības personīgo apstākļu un pagātnes pieredzes ziņā, es varu pateikt kaut ko, kas jūs sagaida nākotnē. Saglabājot ticību, jūs atklāsiet, ka Tas Kungs jūs bieži vien aicinās kalpot kādam grūtībās nonākušam, kad tas nešķītis īpaši ērti. Tas var likties nepatīkams vai pat neiespējams uzdevums. Aicinājuma brīdī var šķist, ka mēs neesam vajadzīgi vai kāds cits var sniegt palīdzību.

Atcerieties — kad Tas Kungs ļauj mums sastapties ar kādu grūtībās nonākušu cilvēku, mēs godājam labo samarieti nevis par to, ko viņš neizdarīja, bet par to, ko viņš izdarīja. Viņš nepagāja garām pa otru ceļa pusi, lai gan piekautais ceļinieks bija svešinieks un, iespējams, ienaidnieks. Viņš izdarīja to, ko varēja, piekautā vīra labā un pēc tam sastādīja konkrētu plānu, lai citi paveiktu vairāk. Viņš to izdarīja, tāpēc ka saprata, ka, lai palīdzētu, var būt vajadzīgs vairāk nekā viena cilvēka pūles.

Šī stāsta mācības var jūs vadīt visā, kas notiks jūsu nākotnē. Šīs pašas mācības bija pieejamas jūsu bērnībā un nesenās pieredzēs.

Vismaz vienreiz un, iespējams, biežāk — jūs esat bijušas pārsteigtas, kad sastapāt kādu, par kuru bija nepieciešams parūpēties. Tas varētu būt kāds no vecākiem, vecvecākiem, māsa vai bērns, ko satriekusi slimība vai invaliditāte. Jūsu līdzjūtība guva pārsvaru pār jūsu cilvēciskajām vēlmēm. Tā jūs sākat sniegt palīdzību.

Līdzīgi kā ceļiniekam Rakstu stāstā par labo samarieti, iespējams, ka šī nepieciešamā palīdzība pārvērtās par ilgtermiņa aprūpi, ko jūs nevarējāt sniegt vairs vienatnē. Samarietim vajadzēja nodot ceļinieku viesnīcniekam. Tā Kunga kalpošanas plāns tiem, kas nonākuši grūtībās, ir saistīts ar komandas darbu.

Bīskapi un Palīdzības biedrības prezidenti vienmēr aicina ģimenes locekļus palīdzēt cits citam, kad ir nepieciešama palīdzība. Tam ir daudz iemeslu. Pats svarīgākais iemesls — pēc iespējas vairāk cilvēkiem sniegt mīlestības svētību, kas rodas, kalpojot cits citam.

Jūs esat redzējušas un sajutušas šo svētību. Kad vien jūs esat rūpējušās par kādu cilvēku, pat tikai īsu laika sprīdi, jūs esat sajutušas mīlestību pret cilvēku, kuram jūs kalpojat. Kad nepieciešamās palīdzības sniegšanas laiks kļuva ilgāks, pastiprinājās arī mīlestības sajūtas.

Tā kā mēs esam mirstīgi, šo mīlestību, iespējams, var ietekmēt vilšanās un noguruma sajūtas. Tas ir vēl viens iemesls, kāpēc Tas Kungs sniedz mums citu cilvēku palīdzību, kad mēs kalpojam grūtībās nonākušajiem. Tas ir iemesls, kāpēc Tas Kungs ir izveidojis palīdzības sniedzēju biedrības.

Pirms dažām nedēļām es biju liecinieks tam, kā jauna sieviete piecēlās, lai Svētā Vakarēdiena sanāsmē tiktu atbalstīta par apmeklējuma mācības koordinatores palīdzī. Nezināju, ka šāds aicinājums pastāv. Es prātoju, vai viņa zināja, kādu cieņu Tas Kungs bija viņai izrādījis. Nemierīga bērna dēļ viņai bija jādodas prom no sanāksmes, pirms es spēju viņai pateikt, cik ļoti Tas Kungs viņu mīlēs un novērtēs par viņas palīdzību, koordinējot Viņa mācekļu centienus.

Lai rūpētos par grūtībās nonākušajiem, ir vajadzīga komanda, mīloša un vienota biedrība. Tieši to Tas Kungs veido jūsu vidū. Viņš jūs mīl par katru ieguldījumu, ko jūs sniežat.

Viens no pierādījumiem Viņa atzinībai ir tas, ka Dievs jums ļauj sajūst vairāk Viņa mīlestības pret tiem, kuriem jūs kalpojat. Tas ir iemesls, kāpēc jūs raudat, kad nomirst kāds, kuram jūs ilgi esat kalpojušas. Aprūpes iespēju zaudēšana var šķist pat lielāks zaudējums nekā pagaidu atšķirtība. Nesen es dzirdēju kādu sievieti — viņu es pazīstu ilgu laiku —, kura nedēļu pēc sava vīra nāves sniedza pateicības pilnu liecību par iespēju kalpot viņam līdz pat viņa dzīves beigām. Viņas asaras nebija redzamas, taču viņas smaids — bija.

Kaut arī ilglaicīga un mīlestības pilna kalpošana cilvēkiem tiek bagātīgi atlīdzināta, jūs esat mācījušās, ka pastāv fiziskas, emocionālas un finansiālas iespēju robežas. Persona, kura pietiekami ilgi rūpējas par kādu citu, var kļūt par personu, par kuru nepieciešams parūpēties.

Tas Kungs, kurš ir grūtībās nonākušo cilvēku galvenais Aprūpētājs, sniedza iedvesmotu padomu nogurušiem palīdzības sniedzējiem šajos vārdos, ko teica ķēniņš Benjamīns un kas

pierakstīti Mormona Grāmatā: „Tā labad, lai saglabātu jūsu grēku piedošanu, . . . es gribētu, lai jūs dotu no savas mantas nabagiem, katrs cilvēks atbilstoši tam, kas viņam ir, piemēram, pabarotu izsalkušo, apgērbtu kailo, apmeklētu slimo un sniegtu tiem atbalstu gan garīgi, gan laicīgi, atbilstoši viņu vajadzībām.”⁶

Taču Viņš turpina, brīdinot tās no jums, kuras varētu nesaskatīt liecību tam, ka jūs cenšaties par daudz vai pārāk ilgi savā mīlestības pilnajā kalpošanā: „Un skatieties, lai tas viss tiktu darīts gudrībā un kārtībā, jo nav nepieciešams, lai cilvēks [jeb jebkurš palīdzības sniedzējs] skrietu ātrāk, nekā tas spēj. Un vēl, ir vajadzīgs, lai viņš būtu uzcītīgs, lai tādējādi viņš varētu iegūt balvu, tādēļ visam ir jātiek darītam kārtībā.”⁷

Šo padomu var būt grūti ievērot, kad mums ir izvēle līdzsvarot vēlmi darīt visu, ko mēs varam, lai palīdzētu citiem, ar gudrību būt apdomīgiem, apmierinot savas vajadzības, lai saglabātu spēku kalpot. Iespējams, jūs esat redzējušas, ka citiem ir grūtības veikt šādas smagas izvēles. Viens piemērs — izvēle rūpēties par kādu dzīves nogali sasniegušu cilvēku mājās vai aprūpes iestādē, kad jūs esat tuvu spēku izsīkumam.

Tas, ko jūs zināt par glābšanas ieceri, var būt jūsu ceļvedis šādu sirdi plosošu izvēļu veikšanā. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc Lūcija Maka Smita gudri teica, ka māsām ir „jāsaņem zināšanas”.

Tas palīdz gūt drošu pārliecību par mērķi, kas Tam Kungam ir paredzēts katram Dieva bērnam mirstīgās dzīves krāsni. Viņš mācīja glābšanas ieceres būtību pravietim Džozefam Smitam, kad viņš centās izprast savus, šķietami nebeidzamos, pārbaudījumus: „Un tad, ja tu tās labi izturēsi, Dievs tevi paaugstinās augstumos.”⁸

Mūsu izvēle vislabākajā veidā palīdzēt kādam, kurš pieredz smagus pārbaudījumus, tad kļūst par jautājumu: „Kas man jādara, lai vislabāk palīdzētu cilvēkam, kuru es mīlu, izturēt līdz galam?” Mums jāpieņem tāda izvēle, kas sniegtu lielāku iespēju cilvēkam izrādīt ticību Kristum, saglabāt gaišu cerību uz mūžīgo dzīvi un rīkoties žēlsirdībā, kas ir tīrā Kristus mīlestība, līdz savas dzīves beigām.

Es esmu redzējis, ka māsas valstībā koncentrējas uz Glābēju un Viņa mērķi. Padomājiet par reizēm, kad jūs esat iegājušas

telpā, kur nupat notikusi Palīdzības biedrības, Sākumskolas vai Jauno sieviešu nodarbība.

Glābēja attēls vai Viņa vārdi, iespējams, nav redzami, taču jūs zināt, ka tajā stundā tika sajusta liecība par Viņa veiktās Izpirkšanas patiesumu un vērtību, kā tā tika sajusta šovakar. Iespējams, ka tur nav svētā tempļa attēla vai vārdu — „Ģimenes var būt mūžīgas” —, taču jūs varat saskatīt cerību viņu acīs.

Un jūs, tāpat kā es, esat redzējušas, kā gudra apmeklējošā māsa ceļ grūtībās nonākušas māsas pašapziņu, ka viņas kalpošana kādam cilvēkam, pat ja viņa cieš neveiksmi, ir joprojām vajadzīga un vērtīga. Izcilas Palīdzības biedrības prezidentes atrod veidus, kā sniegt iespējas tām, kurām nepieciešama palīdzība, palīdzēt rūpēties par citām māsām. Viņas rada iespējas, lai māsas labi izturētu pārbaudījumus, rūpējoties cita par citu tīrā Kristus mīlestībā. Tas varētu būt maigs mudinājums nogurušajai palīdzības sniedzējai atpūsties un pieņemt citu cilvēku palīdzību.

Māsas padara to iespējamu, jo ir lēnas tiesāt tos, kas saskaras ar pārbaudījumiem. Vairums cilvēku, kuri nes smagas nastas, sāk šaubīties par sevi un savu vērtību. Mēs atvieglinām viņu nastas, kad esam pacietīgi ar viņu vajībām un atzinīgi novērtējam katru labo īpašību, ko saskatām viņos. Tā rikojas Tas Kungs. Un mēs varam sekot Viņa priekšzīmei — Viņš ir lielākais palīdzības sniedzējs.

Mēs bieži runājam par māsu pulka spēku Jēzus Kristus Baznīcā. Mums jāiemācās atpazīt, ka Glābējs vienmēr ir šajā pulkā, kad mēs Viņu aicinām.

Arvien vairāk un vairāk mēs redzēsim, ka Dieva meitas aicina māsas savā pulkā, sev līdzās. Kad māsas ienāks sanāksmē un meklēs vietu, kur apsēsties, viņas dzirdēs klusi izrunātus vārdus: „Lūdzu, nāc sēdies man blakus.”

Mēs dzirdēsim šos vārdus tajā nākotnes dienā, par ko pareģoja Lūcija Maka Smita, kad māsas „debesīs [varēs] būt kopā”. Mēs nesagatavojamies tai dienai vienā brīdī. Tas prasīs dienas un gadus, rūpējoties citai par citu un pieņemot mūžīgās dzīvības vārdus dziļi savā sirdī.

Mana lūgšana — lai daudzas no jums būtu kopā tajā lieliskajā nākamības dienā. Es sniedzu savu liecību, ka jūsu cerība par to

laiku tiks attaisnota. Tas Kungs, Jēzus Kristus, caur Savu bezgalīgo Izpirkšanu padarīja to iespējamu ikvienai no jums. Debesu Tēvs dzird un atbild uz jūsu ticības lūgšanām pēc vadības un palīdzības izturēt jūsu kalpošanā.

Svētais Gars tiek sūtīts jums un tiem, kuriem jūs palīdzat. Jūs tiksiet stiprinātas un arī iedvesmotas, lai zinātu, cik daudz jūs spējat kalpot. Gars jūs mierinās, kad jūs, iespējams, prātosiet: „Vai es izdarīju pietiekami?”

Es liecinu, ka Tas Kungs būs kopā ar jums un ka Viņš sagatavos un iezīmēs jums ceļu jūsu kalpošanā tiem, kurus Viņš mīl viņu grūtībās un pārbaudījumos. Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Lucy Mack Smith, *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 25.
2. Brigham Young, *Daughters in My Kingdom*, 36. lpp.
3. Lucy Meserve Smith, *Daughters in My Kingdom*, 37. lpp.
4. Lucy Meserve Smith, *Daughters in My Kingdom*, 37. lpp.
5. Mateja 25:40.
6. Mosijas 4:26.
7. Mosijas 4:27.
8. Mācība un Derības 121:8.